

Contents

Contents	Page
Research Article	
THE PRINCIPLE OF IDDHIPĀDA 4 TO PROMOTE THE CREATIVE WISDOM-BASED LIVELIHOOD OF THE ELDERLY Punyada Chongla-iad, Paiwan Purimart, Phrakru Arunsutalangkan Preeda Buamuang, Phra Natthaphong Janro, Thatchanan Issaradet, Tippawan Chantra, Wilaiwan Isaradath, and Anuchid Prabparn	87
GUIDELINES FOR RESOLVING THE SAṄGHA ADMINISTRATION BY ECCLESIASTICAL ADMINISTRATIVE OFFICERS IN SAṄGHA ADMINISTRATIVE REGIONS 17-18 (THE DHAMMAYUTIKA SECT) Phrametheevachirapirat Thammarat Yodkhun, Vachiravitch Ittithanasuphavitch, Punyada Chongla-iad, Phrakru Arunsutalangkan Preeda Buamuang, Sakda Hanthet, Phrakrupalad Sarote Saeou, Thatchanan Issaradet, Chavana Thongnun, Phramaha Charoonsak Chooyong and Sumalee Boonrueang	101
FACTORS OF LIFE SATISFACTION AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING AMONG ELDERLY PEOPLE LIVING IN PAK PHAYUN DISTRICT, PHATTHALUNG PROVINCE Chadchom Ratsameemonthon	113
DEVELOPMENT OF JUDICIAL PROCESS TO DEFINE PARAMETER FOR CRIME-FREE PERIOD TO LOWER NUMBER OF REPEAT OFFENDERS: A CASE STUDY OF INTERNATIONAL LAW AND DISCIPLINES Chattamat Wisetsin	124
HEALTH CARE ACCORDING TO THE BUDDHIST WAY OF MONKS IN PHRA PHROM DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE Phramaha Pattaradech Siripattanayan, Direk Nunklam, Kantaphon Nuthongkaew, and Pairat Chimhad	136
THE POLICIES TO PROMOTE BUDDHIST TOURISM OF WAT THAT NOI, CHANG KLANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE (in Thai) Phrapalad Aphiwit Yiamsuan, Phrakhru Wiratthammachot Michai Buddhasubha, and Phrakru Sophonrattanabundit Theprat Rueangsri	148
THE RULE OF LAW AND IMPRISONMENT IN THAILAND (in Thai) Thanee Vorapatr and Gomes Kwanmuang	158

THE PRINCIPLE OF IDDHIPĀDA 4 TO PROMOTE THE CREATIVE WISDOM-BASED LIVELIHOOD OF THE ELDERLY

Punyada Chongla-iad¹, Paiwan Purimart^{2*}, Phrakru Arunsutalangkan Preeda Buamuang¹,
Phra Natthaphong Janro³, Thatchanan Issaradet⁴, Tippawan Chantra¹,
Wilaiwan Isaradath⁵, Anuchid Prabparn⁶

¹Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

²Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Ratchasima Campus,
Nakhon Ratchasima, Thailand

³Office of Academic Affairs, Nakhon Si Thammarat Campus, Mahachulalongkornrajavidyalaya University,
Nakhon Si Thammarat Campus, Nakhon Si Thammarat, Thailand

⁴Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalaya University,
Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand

⁵Office of the Rector, Mahachulalongkornrajavidyalaya University,
Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand

⁶Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

*Corresponding author E-mail: paiwansweet085@gmail.com

Received 5 January 2024; Revised 7 May 2024; Accepted 13 May 2024

Abstract

Background and Objectives: In Thailand, Thai society is currently entering an aging society, which results in the increasing burden of caring for the elderly. Searching for hidden potential in the elderly is a guideline or process that makes the community to realize the importance and value of the elderly people. They are considered to be the wisdom of the community. The purposes include bringing those potentials out to find career paths and increasing economic value for the benefit of the elderly and the community at the same time. It also helps the elderly to have sufficient income for their lives without the need to depend on their descendants, as well as being a necessary force in driving the country's development to solve poverty. If there is an assembly to develop careers for increasing income, it can develop the quality of life of the elderly to have the ability to rely on themselves. Therefore, the researchers aim to study the objectives of such problems. This research aims to study the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly and apply the principle of Iddhipāda 4 to promote the creative wisdom-based livelihood of the elderly.

Methodology: The study employed a qualitative research method by collecting data from related documents and in-depth interviews. Key informants included two scholar monks, two representatives from the Community Development Office in Phimai District of Nakhon Ratchasima Province, two

representatives from the Agriculture Office of Nakhon Ratchasima Province, two representatives from the Industrial Office of Nakhon Ratchasima Province, four elderly from Krachon Subdistrict Community in Phimai District of Nakhon Ratchasima Province, and four caregivers of the elderly from the families of the elderly in Nakhon Ratchasima Province. This research analyzed documents, related research, and the data from in-depth interviews.

Main Results: The results of this work could be outlined as follows; Firstly, the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly consisted of the participation of community members in promoting the livelihood of the elderly with local resources by developing their basketry skills to create jobs, income, make beneficial use of their free time, and to promote their physical and mental health. These results could have been used as a guideline for promoting the livelihood of the elderly, increasing their income, creating jobs or activities within occupational groups. It was the method that made the elderly feel engaged in the activities. Secondly, the principle of Iddhipāda 4 promoted the creative wisdom-based livelihood of the elderly. It was the application of Buddhist principles that could have anchored the spirit of the elderly to achieve success in promoting their livelihood.

Involvement to Buddhadhamma: The principle of Iddhipāda 4 in promoting the creative wisdom-based livelihood of the elderly involved the characteristics of Applied Buddhism. It consisted of Chanda (Aspiration), Viriya (Effort), Citta (Thoughtfulness), and *Vīṃamsā* (Reasoning). If this Buddhist principle was applied to the lives of the elderly, it could have created happiness for them.

Conclusions: Due to the constantly increased number of older adults in Thai society, promoting their livelihood in the present day was considered as important as promoting their ability to rely on themselves and adapt to their deterioration with age. The assistance and support from network partners on the livelihood of the elderly could have resulted in reducing the burden of care from the government sector.

Keywords: The Principle of Iddhipāda 4, Livelihood Promotion, Elderly, Creative Wisdom

Introduction

A change in population structure towards an aging society is an important and challenging issue for Thailand. Therefore, the management of an aging society requires an extended period of time for management-related issues, including caring for the elderly, creating jobs, providing opportunities for the elderly, and creating income security for the elderly. These various policy guidelines were presented issues in many related ministries and departments. They include national strategies that are related to the economy and society. It should operate as the national agenda (National Labor Development Advisory Council, 2013).

In the present day, the average life expectancy of Thai people is around 75 years (75 years for males and 78 years for females), which has resulted in a rapid growth in the elderly population. It causes the nation to increase expenses in welfare for the elderly. All families have to bear more of the burden of caring for the elderly. Meanwhile, the elderly have a longer life expectancy. They have to face problems of lacking or insufficient income. The results

on mentality are caused by highly changing lifestyles in society due to the economy in the current day is an important matter. Family members have to take jobs outside their home. They have to leave their elderly alone without someone taking care of them. Their importance for others and society may be decreased. These causes may decrease the satisfaction of the elderly. Some elderly have to live their life alone with loneliness, abandonment, and lack of the will to live. These groups of people are increasing in number (Chansarn, 2012). In Thai society, people who are becoming to be elderly also have to prepare themselves. There are examples of problems among the elderly in urban society, such as Bangkok, where they are found to be alone without good neighbors who can be understanding. Therefore, these problems are caused by some households that live as single families, which move frequently and lack good interaction with neighbors. In countryside society, even though most elderly live alone, they still have their relatives, friends, and neighbors to communicate with each other to relieve some of their distress (Zhan, 1992). Besides the problems of the elderly who once had absolute role power in their houses or offices, when they retire from those roles, the roles of these elderly are lessened. They lack warmth from people around them, and it causes them to be depressed and finally get sick. Some elderly can die from their sickness. Some elderly have been negligent in past lives or mismanaging wealth. Therefore, they lack money to spend in their old age. Preparing for the four requisites is an important matter, but preparing the mentality to accept things that would happen to oneself is more important. It includes learning to let go, accepting reality, and adjusting oneself to fit in with others. Kowtrakul (1993) explains that the elderly have some changes in their physical, social and mentality. They can solve problems by meditation which make their mind to be peaceful. The problems of social structure that clearly follow are the lack of people in society, which includes working-age people that decrease day by day. Most elderly do not have enough income for their life, and the government has to bear more of the burden of budget for appropriate welfare for the elderly. When there is a situation like this in the elderly society, every sector should not push the burden on the government alone. Using social capital to help care for the elderly in each community would definitely have a positive impact on society as a whole. Therefore, it is an expression of gratitude and helps maintain the status of the elderly as "Rom Bodhi, Rom Sai (Banyan)" for their children (Department of Older Persons (DOP), 2023).

With the economic growth and development trend, people's lifestyles have changed rapidly, especially in the countryside, where the lives of extended families have turned into a single family. The majority of the population in the community are elderly, who stay with infants. Their living conditions are poor, and without their children or grandchildren who can care for them, causing difficulties in their lives. The elderly, in addition to having to take care of the house, also have the burden of raising their grandchildren because the grandchildren's parents have to go out and earn money outside the home or have to go to work in other provinces. The elderly do not have careers that generate income for themselves. Although the government has welfare for the elderly, it is insufficient for their livelihood because of the rising prices of services and

various health problems that arise (Office of the National Economic and Social Development Board, 2016). The situation mentioned above affects the elderly and the country's development in terms of investment, production, and savings. The financial burden of providing welfare for the elderly, including additional occupations, is currently another option to solve the problems of the economic situation with a high cost of living and an economic downturn. People in society desire a better life and praise from others in order to increase their self-esteem. Having a career or job that can make a living, generate sufficient income to meet one's own needs, and a career that suits oneself would bring satisfaction to life. It is also a way to make use of one's free time and gain additional income from the primary income or, in some cases, different occupation serves as a self-discovery. On the other hand, it is possible to pursue additional careers until they have a better life or until it becomes the main occupation that can replace the additional careers (Saranjit, 2015). Based on the above conditions, the discovery of hidden potential in the elderly is a guideline or process that makes the community recognize the importance and value of the elderly, which is considered the wisdom of the community. Bringing such potential out to find a career path and increase the economic value for the benefit of the elderly and the community at the same time also helps the elderly earn enough income to live without relying on their children. It can be a necessary additional force in driving the country's development to solve poverty if there is a union to develop careers that increase income and improve the quality of life for the elderly to be self-reliant. It can be seen that the problem of the elderly is a very interesting one, especially the elderly in Nakhon Ratchasima Province, which is likely to continuously increase. From the issue of the elderly, there is another solution to the problem, which is the application of the Buddhist principle as the spiritual anchor or the adaptation of the lifestyle with the principle of Iddhipāda 4. The principle is supposed to encourage the elderly to know how to help themselves and accept their potential, an important factor in living a life. When there is a situation like this in the elderly society, every sector should not push the burden on the government alone. Using social capital to help care for the elderly in each community would positively impact society as a whole. Therefore, it is an expression of gratitude and helps maintain the status of the elderly as "Rom Bodhi and Rom Sai (Banyan)" for their children (Department of Older Persons (DOP), 2023).

Therefore, the researchers are interested in studying the promotion of the livelihood of the elderly from creative wisdom so that the elderly can realize their value and importance because career development for the elderly is for the elderly not to burden their children and the government. By including the principle of Iddhipāda 4, it can promote the creative wisdom-based livelihood of the elderly.

Objectives

This research aims to study the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly and apply the principle of Iddhipāda 4 to promote the creative wisdom-based livelihood of the elderly.

Methodology

This research was qualitative in the form of an in-depth interview with the study of concepts and the analysis from documentary theory.

Key informants

Key informants included two scholar monks in Nakhon Ratchasima Province, two representatives from the Community Development Office in Phimai District of Nakhon Ratchasima Province, two representatives from the Agriculture Office of Nakhon Ratchasima Province, two representatives from the Industrial Office of Nakhon Ratchasima Province, and four elderly from Krachon Subdistrict Community in Phimai District of Nakhon Ratchasima Province. The sample, mainly based on age group, was purposively selected and divided into two groups. The first group consisted of 60-74 years old elderly, and the second group consisted of elderly aged 75 years old and over. Moreover, the sample was chosen based on occupations, namely the elderly without work, the elderly who worked in agriculture, and the elderly who were pensioners. The sample also included four caregivers of the elderly, consisting of four persons explicitly selected from families with the elderly aged 60-74 years and over 75 years. The sample was divided into two groups, with a total of 16 persons. It included families from which the elderly played a role in community activities and families with elderly who had health problems that required close care.

Research tools

In-depth interviews were created from literature reviews, documents, and relevant research by conducting in-depth interviews with experts and people experienced in promoting the elderly livelihood. It was an in-depth structured interview with an open-ended question style to conduct an in-depth interview on the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly and the application of the principle of Iddhipāda 4 in the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly, which had four steps to create tools. In the first step, the study analyzed related theoretical concepts to analyze principles, concepts, theories, and various findings related to the application of the principle of Iddhipāda 4 for promoting the creative wisdom-based livelihood of the elderly. The primary source was the Thai Tipiṭaka Mahachulalongkornrajavidyalaya Edition, 1996, and secondary sources included books, textbooks, documents, journals, theses, articles, and other academic works, including reliable electronic data related to the study subject. In the second step, the study used conclusions obtained from the analysis to synthesize various ideas related to research to use as a guideline for creating the structured interview. In the third step, the study created a structured interview and tested for its content validity by finding the coefficient of consistency (Index of Item-Objective Congruence: IOC) (Cronbach, 1990). Checking the validity of the content was done by taking the interview to the experts to consider whether each question in the interview was consistent with the behavioral objectives. If it was in accordance, the expert would give a value of "+1," but if the expert thought that the interview was not in accordance with the objective, the value would be given as "-1," and in the case where the expert was not sure that the interview form was consistent with the

objective or not, they would give a value of "0." In the fourth step, the study used the interview form to interview people with experience in promoting the livelihoods of the elderly.

Data Collection

The researchers collected qualitative data within two sequences. In the first sequence, the researchers collected data with documentary analysis, which was the study of data and knowledge that related to the promotion of the creative wisdom-based livelihood and the principle of Iddhipāda 4. In the second sequence, the interview for collecting in-depth data was conducted within five steps. In the first step, the researchers studied the promotion of creative wisdom-based livelihood. In the second step, the researchers studied guidelines, principles, concepts, and theories that related to the principle of Iddhipāda 4. In the third step, the researchers created research tools, which included an in-depth interview form that, in accordance with the framework of data from the literature review, was taken as the guideline for making questions in the interview. Then, three experts checked the research tool for validity and accuracy from consistency of content and language use. In the fourth step, the researchers studied the data with a field study to interview with in-depth interviews from 16 key informants. The researchers collected documents and interview data about principles of the promotion of livelihood and methods of applying the principle of Iddhipāda 4 in promoting the creative wisdom-based livelihood of the elderly. In the fifth step, the researchers analyzed and synthesized all data from the field study that was conducted with in-depth interviews and all documents. The results of the research were concluded with content analysis, which was in accordance with the main principle. And in the sixth step, the researchers presented the promotion of the creative wisdom-based livelihood and the application of the principle of Iddhipāda 4 in the promotion of the creative wisdom-based livelihood.

Data Analysis

In this research, the researchers analyzed qualitative data within two steps. In the first step, the researchers analyzed and synthesized documents and related research, which included analysis of data and knowledge in terms of theoretical study, related research that concerned the promotion of the creative wisdom-based livelihood, and application of the principle of Iddhipāda 4 in promotion of the creative wisdom-based livelihood. In the second step, the researchers analyzed data from transcripts that transcribed the tape. The interview form was a structured interview, which had open-ended questions. The researchers classified data from the number of respondents who responded to each question from each group, then classified each aspect in each group of issues to gain data according to the research objectives.

Results and Discussion

1. The promotion of the creative wisdom-based livelihood indicated that the promotion of the creative wisdom-based livelihood derived from two factors. Firstly, it was the participation of people in the community in the promotion of livelihood in Krachon Subdistrict Administrative Organization with Talat Pradu Temple in Phimai district, Nakhon Ratchasima Province.

They promoted livelihood for the elderly by using the resources in the local areas with the development of basketry, which produced the product from the wisdom of the elderly. The basketry was considered a handicraft product that was made to be used as tools for daily life. It had a beauty that showed the uniqueness of the area with a value that deserved conservation. It created jobs and income and made good of free time, which also promoted physical and mental health for the elderly. The promotion of livelihood in the local area with the Krachon Subdistrict Administrative Organization and the community gave the elderly the opportunity to participate in planning and opinion expression from people forums, truly placing importance on promoting livelihood for gaining income for the elderly. If the Krachon Subdistrict Administrative Organization and its network in the area with government agencies, private sectors, and the temple built a club for the elderly, it would have been a learning center for the community. The budget for the training session for the elderly allowed them to develop their basketry products made from bamboo to meet the market demand for conducting activities. It would have encouraged the elderly not to be lonely and to participate more in activities with community members every month. The participation of the Krachon Subdistrict Administrative Organization and Talat Pradu Temple would have been a foundation for promoting activities for the elderly. The community leader would have joined the meetings and activities in the community every time to acknowledge the problems and needs of the elderly. In terms of participating in receiving service from the project, the community leader regularly conducted vocational training with the Provincial Community Development Office of Nakhon Ratchasima, which included processing round bamboo baskets to make offering packages for monks that became very popular in the present-day among Buddhists who came to the temple for the offering. All elderly in the community received the promotion of livelihood by the Krachon Subdistrict Administrative Organization and Provincial Community Development Office of Nakhon Ratchasima. The community also promoted the elderly to have careers and more income, which most elderly trained the careers that took place in the market for selling their product, including funding sources that could have continuously developed their careers. Secondly, the guideline for promoting livelihood created income for the elderly. It encouraged the elderly to participate more in creating careers or joining one of the activities, which was the method that motivated the elderly to join and cooperate more with such activities. The network that came from those government agencies or related organizations, including Talat Pradu Temple and the elderly club, conducted activities that related to the interests or ability of the elderly by taking into account the benefit that the elderly could have received because it would have affected to their learning ability and success on livelihood. The management method that connected with promoting livelihood in a systematic and concrete way, which promoted and supported problem-solving for the needs of the elderly, had fundamental measures of conduct that were consistent and beneficial to good management. It conformed to the research of Phangnarean, who conducted research on "Community Participation in Career Development for Increasing the Elderly's incomes." The results of the research indicated that community

participation in terms of planning with the subdistrict administrative organization and the community gave opportunities to the elderly to participate in planning by expressing opinions through people forums from the subdistrict administrative organization and other channels. In the aspect of operation by community leaders, they would have pushed forward to create projects and activities regularly. In the aspect of the service from the project of the subdistrict administrative organization and the community, they continuously conducted activities and training sessions, such as a professional course on making handmade bags from discarded materials for the elderly. The conclusion from the research indicated that a group of community enterprises in the Tepharak Subdistrict participated in lecturing and teaching to make a bag from discarded materials. The reasons for choosing this side job were that the community in the Tepharak Subdistrict was an urban community and, therefore, had too many discarded materials, such as soda cans, beer cans, and cardboard boxes with beautiful patterns. If the elderly had joined the training session, they would have brought the knowledge to do a side job to gain more income. The elderly might have united as a group to sell their product in the name of the elderly club of the subdistrict. They might have sold their products at OTOP (One Tambon One Product) events in Tepharak Subdistrict or Samut Prakan Province (Phangnarean, 2021). It also conformed to the research of Wanlamso, who studied "Guidelines for Occupational Promotion of The Elderly in Banrai Sub District Municipalities Hat Yai District Province Songkhla." The results of the research indicated that the elderly desired vocational training, which included careers they desired, such as Thai massage, making herbal compresses, and making sandalwood flowers. The organization in Banrai Subdistrict Municipality should have conducted training sessions to give knowledge by lecturer and activities for promoting relationships within the community. The Banrai Subdistrict Municipality supported the union of career groups by promoting such existing career groups in the local area with budget, materials, and required tools for their careers. The Banrai Subdistrict Municipality created a funding source to promote public relations for the products in the community and provided a market to sell the products. The Banrai Subdistrict Municipality started a project to promote careers within the local area and follow-up to assess for improvement and development on behalf of building strength in careers to the needs of the elderly in the local area according to their lifestyle. It depended on wisdom and local resources to support the capability to create products along with supporting beneficial careers, which truly met the needs of the elderly (Wanlamso, 2020), as depicted in Figure 1.

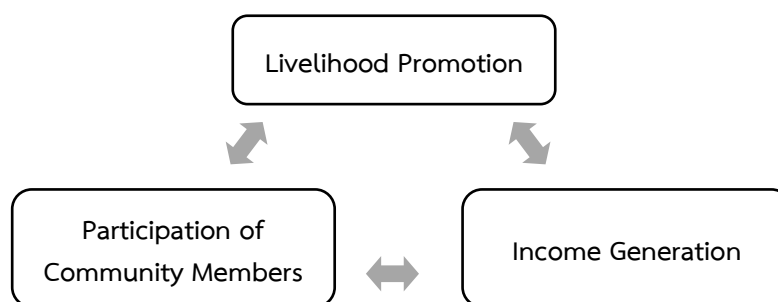

Figure 1 Promoting the livelihood of the elderly from creative wisdom

2. The principle of Iddhipāda in 4 for promoting the creative wisdom-based livelihood of the elderly indicated that the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly, according to the principle of Iddhipāda 4, was the way to success. It was the guideline according to Buddhist principles for reaching success in promoting livelihood for the elderly. The principle of Iddhipāda 4 consisted of four elements. The first element was Chanda (Aspiration), which implied that the beginning of livelihood depended on love and satisfaction. The activities that created income for the elderly were appropriate with their age, lifestyles, knowledge, and capability for honest careers, desires for their capability development, and the successful product made from wisdom. Thus, the beginning of living with simple livelihood satisfaction helped the elderly to get careers and self-esteem from being able to help themselves, which lowered their dependency on their offspring and neighborhood. Therefore, Chanda (Aspiration) was the first step to making the career of the elderly to be successful. There were many patterns of work, which included planning and directing the guidelines that made the elderly confident in their work. They were proud that they could have created their careers, which created income for the elderly that was appropriate with their gender and age. They were not a burden of their families, and the results from their careers could be an example to the community. The second element was Viriya (Effort), which implied that the promotion of livelihood for the elderly in the community must have made the elderly proud. In order for the careers of the elderly to be successful, it depended on their diligence as the basis, along with patience as the root of working for success. However, the caregivers of the elderly might be involved in supporting the elderly in their work. The caregivers helped prepare and seek knowledge suitable for the use as guidelines to solve problems that occurred to the elderly, which included helping the elderly maintain their lives. The third element was Citta (Thoughtfulness), which implied attention in living with livelihood, indicating that anyone must have been attentive for the success of the work. They must have chosen a way to improve and develop capability, which was important for the livelihood of the elderly. It provoked thought, attention, and curiosity for self-improvement and work assessment in order to meet the plan that was set. Therefore, the thought of the elderly was considered the step to the success of the elderly. The fourth element was Vīṃamsā (Reasoning), which implied the elderly who were successful in their livelihood used knowledge and experience by carefully considering how to conduct a career and do their work. There was a way to learn by researching new knowledge, which led to creating jobs for the elderly. Cultivating love for the profession included passing on work experiences to children and grandchildren or those who were interested. Collaboration with relevant agencies to find solutions for career development for the elderly stabilized and sustained the generation of income in the community. It created a community that was aware of its value, which could have increased the value arising from the livelihood of the elderly. Thus, the principle of Iddhipāda 4 became the principle of success in promoting the creative wisdom-based livelihood of the elderly. The career of the elderly and the union of the elderly career became an example in the community. The promotion of exercising the body by being thoughtful caused the work to be considerable, from diligence, patience, and effort to reach success. Examining work

continuously to find mistakes and adapting such mistakes to be the guideline for problem-solving could have developed the work quality. Constant assessment and evaluation by increasing marketing channels could have leveled up the product to be diverse, which could have increased the income. It advanced happiness within families and strengthened the community, which included the development of elderly careers to become local. It was developed to be a creative achievement for the community in terms of food by lowering sweetness, saltiness, and greasiness, which included foods that could have caused side effects after diagnosis. The knowledge about choosing appropriate food for the elderly by conducting the integration of activities produced the product for an elderly career. It included selling healthy local food, the product from the elderly club, and the management of caring for the elderly, which affects the income of the community members. It conformed to the research of Netwong & Thirawan (2019), who conducted research on "The Effect of the Promotion Health Program to Enhance Mind Healthy Life for Elderly Following the Main Buddhist." The result of the research indicated that the promotion of health programs to enhance a healthy life for the elderly following the main Buddhist principle with the handbook for the program of promoting health for the elderly utilized the principle of Iddhipāda 4 as the pivotal factor in each aspect, which included physical, emotional, social, and wisdom. It took the principle of Iddhipāda 4 to describe and find a reason to be consistent in each aspect. The general people could have easily understood by using the principle of Iddhipāda 4, which included Chanda (Aspiration), Viriya (Effort), Citta (Thoughtfulness), and Vīṃamsā (Reasoning). It was in accordance with Buddhist principles by connecting each activity to each aspect. There were diverse activities that could have been the choices for the elderly, which covered all standards of all aspects. One of the activities that was appropriate for the elderly was the Dhamma listening session, which could have given them so many benefits. All activities in the handbook should have been described according to the principle of Iddhipāda 4. It was described deeply to show conviction that could have created happiness with mental activities, spiritual activities, and activities that were consistent with each aspect. In terms of the physical aspect, it was the food that took the principle of Iddhipāda 4 to connect with eating within Chanda and consciousness. In terms of the emotional aspect, the emphasis was on the mind. In terms of the social aspect, it included having friends, socializing, and being in the company of friends. The classification of good health for the elderly was considered according to the Ministry of Public Health's criteria (Netwong & Thirawan, 2019). It also conformed to the research of Saardiam (2020), who conducted research on the "Concept of Right Livelihood and Responsibility as Depicted in Buddhist Texts." The result of the research indicated that livelihood was the living way that had purity in terms of physical, verbal, and mental matter. The purpose was to avoid trouble for oneself and others. The Buddhadhamma that promoted livelihood included the principle of Iddhipāda 4 for managing two kinds of wealth. It included managing external wealth by managing saving from using wealth and managing internal wealth, which included the seven principles of Ariya-dhana that emphasized wisdom as the main principle. The purposes of livelihood included three levels, namely personal, social, and the supreme level, which was the attainment of

Nibbāna. The concepts of responsibility in Buddhism began with doing the three aspects of the Buddha's daily routine and the five duties of the Buddha. However, it was for the benefit of the overall happiness of humanity. The responsibility became the mission that should have been done to others. The Buddhadhamma principle that promoted responsibility included the principle of Kataññūkatavedī (Grateful person), the principle of Bhrahmavihāra 4 (Sublime states of mind), the principle Gharāvāsa-dhamma (Rules of household conduct), the principle of Saṅgahavatthu (Principles of kindly treatment), the principle of Disā (Directions), the principle of Sappurisa-dhamma (Virtues of a gentleman), the principle of Aparihāniyadhamma (Conditions of welfare), and the principle of Ariyā vaḍḍhi (Noble growth). The value of livelihood and responsibility included five matters, which consisted of personal value, family value, economic value, environmental value, and technological value. Therefore, this fundamental thought became beneficial for all sectors (Saardiam, 2020), as indicated in Figure 2.

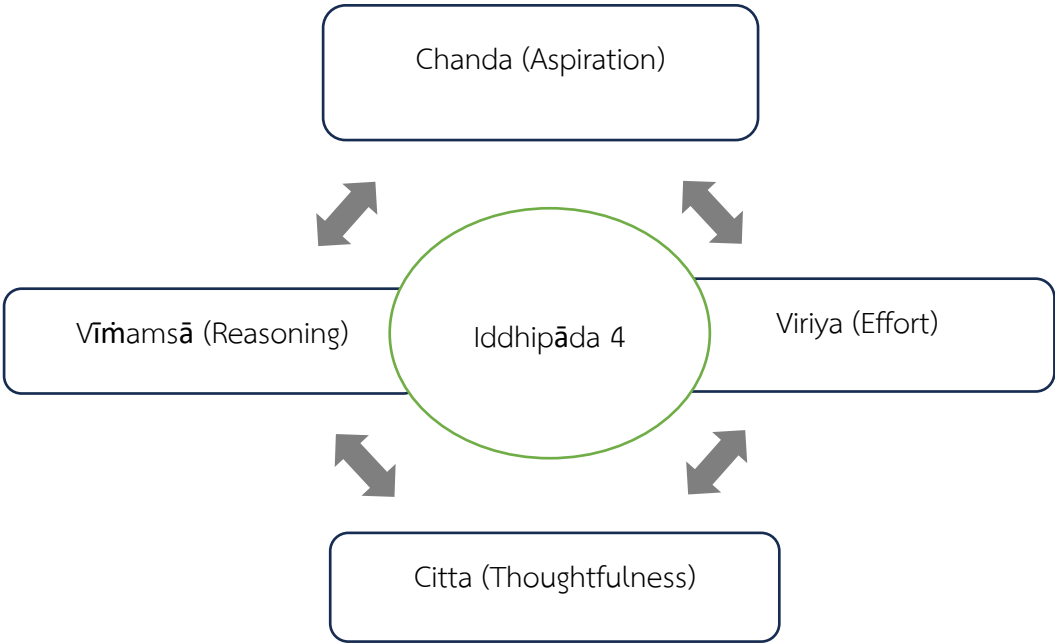

Figure 2 The principle of Iddhipāda 4 for promoting the livelihood to the elderly

Originality and Body of Knowledge

From the results of the research and the data analysis, the researchers receive a new body of knowledge about the principle of Iddhipāda 4 for promoting the livelihood of the elderly, as depicted in Figure 3.

Figure 3 Promoting the livelihood of the elderly with the Iddhipāda 4

As indicated in Figure 3, the principle of Iddhipāda 4 for promoting the livelihood of the elderly comprises four elements. First, Chanda (Aspiration) implies that the beginning of livelihood for the elderly helps them to have careers, income, and self-esteem. Second, Viriya (Effort) implies that the promotion of livelihood for the elderly in the community must emphasize the elderly feel proud of themselves. Third, Citta (Thoughtfulness) implies dedication to livelihood and work. Therefore, the thought of the elderly is essential in achieving success. Fourth, *Vīmaṃsā* (Reasoning) implies that the elderly who succeed in livelihood use their experience, careful consideration in livelihood, doing their work, and having methods for learning to explore new knowledge from creating their careers to be above and beyond.

Conclusions and Recommendations

The study concluded that the promotion of the creative wisdom-based livelihood of the elderly overall was that the promotion of livelihood derived from the participation in developing basketry, which was the product of the wisdom of the elderly. It created jobs and income and made good use of free time to encourage the elderly to be a part of creating their careers together and creating happiness with activities that they could have participated in. The principle of Iddhipāda 4 in promoting the livelihood of the elderly from the creative wisdom indicated

that the principle of Iddhipāda 4, which consisted of Chanda (Aspiration), Viriya (Effort), Citta (Thoughtfulness), Vīmaṃsā (Reasoning) was the guideline of success in promoting career and creative wisdom. The career of the elderly and the union of career groups for the elderly created an example of livelihood in the community. Their dedication to exercise and work made their efforts systematic, while their patience and diligence helped them achieve their goals. In terms of guideline recommendations, government agencies should have promoted and integrated vocational training to make income or hobbies for promoting monthly welfare with the network of caring and visiting the elderly homes in the community. It was for promoting self-earned income, which made the elderly to be proud of themselves without being a burden in their offspring's lives. In terms of recommendations for application, skill development in caring for and promoting livelihood for the elderly under Buddhist methods should have been developed to meet their needs. Regarding recommendations for further research, some researchers should have studied to relate the needs of caring for the elderly or the pattern for appropriate vocational training with the elderly. This study should have promoted earning income and responded to the needs of the elderly by acquiring in-depth data to plan and support the data by helping the elderly with more coverage of issues. The integration of Buddhist principles for promoting their livelihood should have been consistent.

References

- Chansarn, S. (2012). Active Ageing of Elderly People and Its Determinants: Empirical Evidence from Thailand. *Asia-Pacific Social Science Review*, 12(1), 1-18.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of Psychological Testing* (5th ed.). New York, United States of America: HarperCollinsPublishers.
- Department of Older Persons (DOP). (2023). *Department of Older Persons Strategic Plan B.E. 2565-2569 (2022-2026)*. Bangkok, Thailand: Department of Older Persons.
- Kowtrakul, S. (1993). *The Elderly Problems*, The National Council on Social Welfare of Thailand under the Royal Patronage. Samut Prakan, Thailand: Somchai Publishing.
- National Labor Development Advisory Council. (2013). *Promotion of Career Opportunity for the Elderly*. Bangkok, Thailand: National Labor Development Advisory Council.
- Netwong, T. & Thirawan, R. (2019). The Effect of the Promotion Health Program to Enhance Mind Healthy Life for Elderly Following the Main Buddhist. *Journal of Ratchasuda College*, 15(1), 50-62.
- Office of the National Economic and Social Development Board. (2016). *Summary of Development Plan National Economy and Society Twelfth Edition 2017-2021*. Bangkok, Thailand: Office of the National Economic and Social Development Board, Prime Minister's office.
- Phangnarean, P. (2021). Community Participation in Career Development for Increasing the Elderly's incomes. *Dhonburi Rajabhat University Journal*, 15(1), 42-58.
- Saardiam, T. (2020). Concept of Right Livelihood and Responsibility as Depicted in Buddhist Texts. *Journal of MCU Peace Studies*, 8(2), 432-444.

- Saranjit, T. (2015). Problem of Poverty in Thailand. *Eau Heritage Journal Social Science and Humanities*, 5(2), 12-21.
- Wanlamso, S. (2020). Guidelines for Occupational Promotion of The Elderly in Banrai Sub District Municipalities Hat Yai District Province Songkhla. [Unpublished master's dissertation]. Khon Kaen University. Khon Kaen, Thailand.
- Zhan, L. (1992). Quality of Life: Concept and Measurement Issues. *Journal of Advanced Nursing*, 17(3), 795-800.

GUIDELINES FOR RESOLVING THE SAṄGHA ADMINISTRATION BY ECCLESIASTICAL ADMINISTRATIVE OFFICERS IN SAṄGHA ADMINISTRATIVE REGIONS 17-18 (THE DHAMMAYUTIKA SECT)

Phrametheevachirapirat Thammarat Yodkhun^{1*}, Vachiravitch Ittithanasuphavitch¹,
Punyada Chongla-iad², Phrakru Arunsutalangkan Preeda Buamuang², Sakda Hanthet³,
Phrakrupalad Sarote Saeou⁴, Thatchanan Issaradet⁵, Chavana Thongnun²,
Phramaha Charoonsak Chooyong⁴, Sumalee Boonrueang⁵

¹Faculty of Religion and Philosophy, Mahamakut Buddhist University Sri Thammasokrat Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

²Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

³Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

⁴Office of the Nakhon Si Thammarat Campus, Mahachulalongkornrajavidyalaya University,
Nakhon Si Thammarat Campus, Nakhon Si Thammarat, Thailand

⁵Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalaya University,
Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand

*Corresponding author E-mail: sirithamma@gmail.com

Received 13 January 2024; Revised 8 May 2024; Accepted 15 May 2024

Abstract

Background and Objective: There is a diversity of ethnicities and religions in Saṅgha administrative regions 17 and 18 of the Dhammayutika Sect. The areas mentioned earlier have diversity in ethnicity, religion, and culture. Therefore, the Saṅgha administration in the mentioned areas has limits and differences from any general area. The administration in these areas requires ability, sacrifice, and administering skills from ecclesiastical administrative officers. This research aims to study the problems and guidelines for resolving the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect).

Methodology: In this mixed-method research, the population consisted of 194 ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) and 5 key informants. The research tools comprised a questionnaire, a semi-structured interview form, and content analysis.

Main Results: The study of guidelines for resolving the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) was divided into six aspects. The six aspects consisted of governance, Buddhist education, Buddhist propagation, public education, public assistance, and public welfare. The problems existed in all

six aspects. For example, the problem in the governance aspect comprised the lack of cooperation among Buddhist monks, which caused communication and coordination of the Saṅgha Order to be deferred and held from the utmost efficiency. In the public education aspect, the ecclesiastical administrative officers and temples lacked preparation due to personnel shortages and a lack of knowledge in the matter of public education and the management of public education. The guidelines for resolving the Saṅgha administration suggested that the Saṅgha Order in Saṅgha administrative regions 17-18 should have regulated a clear and suitable policy for yearly development by conducting studies or providing guidelines. The Saṅgha Order was necessitated to announce rules and regulations of Buddhist temples. The guidelines also suggested, in terms of the Buddhist education aspect, that the Saṅgha Order required supervision for the education of Buddhist monks and novices by aiding with fundraising. Additionally, the Saṅgha Order should have created an associate network in the operations or brought government agencies, private sectors, civil society, and citizens together to participate in the Saṅgha administration to benefit the efficiency of Saṅgha administration.

Involvement to Buddhaddhamma: The study of guidelines for resolving the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers is the study within the characteristics of Applied Buddhism, which leads to using Buddhist principles as Buddhist innovations for the Saṅgha administration. The Buddhist principles in this innovation consisted of, firstly, the Bhikkhu-aparihāṇiyadhamma (Conditions of welfare) is the Buddhist principle for an administrative officer or executive to support the prosperity in the order. Next, the Sikkhāttaya (The Threefold Training) is fundamental in the educational aspect, which exists as the basis in the training of good behaviors to human. Finally, the Sārāṇīyadhamma (States of conciliation) is the influence for creating unity between the Saṅgha Order and lay people in order to drive forward the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) with efficiency and effectiveness.

Conclusions: The problems and guidelines for resolving the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) indicated that these problems and guidelines existed within the six aspects, which consisted of governance, Buddhist education, Buddhist propagation, public education, public assistance, and public welfare. These problems required urgent resolution to benefit the Saṅgha administration in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect).

Keywords: Guidelines for Resolving, The Saṅgha Administration, Ecclesiastical Administrative Officers, Saṅgha Administrative Regions 17-18 (The Dhammayutika Sect)

Introduction

The structure of Thai society holds Buddhism consistently as its addition. It is conspicuous that each community has the constitution of the Saṅgha Order or Buddhist temple in addition to the community for a considerable duration. The Saṅgha Order is considered to be the order of representatives or disciples of the Fully Enlightened One. The Saṅgha Order conducts the

propagation and inheritance of Buddhist principles for Buddhists to practice in their ordinary life in order to benefit themselves and society. The propagation and inheritance of Buddhist principles are regarded as the crucial mission of the Saṅgha Order (Phramaha Jaran Bhurikovid, 2020). For that reason, the Saṅgha Order becomes the order of representatives or disciples that perform the mission of propagating and inheriting the determination and the teachings of the Fully Enlightened One, which is regulated. Moreover, the practice and customs of Buddhist monks who are strict to the Buddha's teachings and disciplines can cultivate faith in the Buddhists at large. In addition, such practices and customs can motivate Buddhists to become aware of their duties. Upon the cultivation of faithfulness in the Buddha's teachings and disciplines, Buddhists become interested in bringing the Buddhist principles to train their lives for the benefit of themselves and the collective society, which includes the important factors for peace in Thai society collectively.

The Saṅgha administration emphasizes solely personnel for efficiency, which includes leaders. These leaders consist of ecclesiastical administrative officers at all levels of the hierarchy. In the hierarchy, they consist of the Abbot, the Assistant Abbot, the Ecclesiastical Commune-Chief, the Ecclesiastical District Officer, the Ecclesiastical Provincial Governor, and the Ecclesiastical Regional Governor. The most important person is the Abbot, who has direct duty in temple management. The Abbots are supposed to manage temples with appropriateness, transparency, fairness, and efficiency, and in accordance with Buddhist doctrines and disciplines, which were the important terms for indicating efficiency and achievement in promoting Buddhism (Bunthong, 2018).

Buddhist temples perform the duty of settling the foundation of prosperity, promoting stability, and allowing the efficiency of social restraint. In other words, Buddhist temples exist as the center of Buddhism and culture that people use as social norms to live their lives and the uniqueness of the society. Buddhist temples are the most important primary institutions in the governance and administration of the Saṅgha Order and Buddhism. The Sangha Act, B.E. 2505 (1962) regulates Buddhist temples as corporate bodies and the Abbots as the representatives of Buddhist temples in its general administration. The Abbots are regulated as administrative officers. The Abbots perform as the administrative officers, the representatives of Buddhist temples, and government officials, according to Section 45 of the Sangha Act. Therefore, the Abbots are important persons to the decadence and prosperity of the Saṅgha Order and Buddhism. Even acting Abbots also have the same status as the Abbots (Sangha Act, B.E. 2505, 1962); (Phra Methidhammapon, 1996).

There is a diversity of ethnicities and religions in the Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). The coverage of Saṅgha administrative region 17 (The Dhammayutika Sect) includes Phuket, Phang Nga, Ranong, Krabi, and Trang Province. The coverage of Saṅgha administrative regions 18 (The Dhammayutika Sect) includes Songkhla, Satun, Phatthalung, Pattani, Yala, and Narathiwat Province. These aforementioned areas have diversity in terms of ethnicity, religion, and culture. The Saṅgha administration in the Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) depends on capability, devotion, and management skills from regional ecclesiastical administrative officers. In this research, it is a study on the efficiency of the Saṅgha

administration in the Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). This research requires the exploration of the status of the Saṅgha administration to perceive the problems and guidelines for resolving them. These problems and guidelines for resolving require the proposal to the Saṅgha Order and related organizations in pursuance of further reorganization. Therefore, the true purposes of this research are for the stability and sustainability of Buddhism in the mentioned regions by conducting a study on the problems and guidelines for resolving the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect).

Objective

This research aims to study the problems and guidelines for resolving the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect).

Methodology

This research was a mixed-methods research that utilized questionnaires and semi-structured interview forms as data collection tools. The researchers designed the methodology of this research as described:

1. The scope of content in this research aimed to study problems and the guidelines for Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). They were classified into six aspects, which consisted of governance, Buddhist education, Buddhist propagation, public education, public assistance, and public welfare;

2. In the matter of populations and key informants, the researchers purposively sampled the populations, which included ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). The population consisted of the ecclesiastical Provincial Governors, the Deputy ecclesiastical Provincial Governors, the ecclesiastical Commune-Chiefs, the Deputy ecclesiastical Commune-Chiefs, and the Abbots. The total number of populations was 194 persons. The population, which was utilized as a study group, had been calculated to be the hundred percent of the population. The key informants consisted of five Buddhist monks. They were Buddhist monks who were well knowledgeable in the matters of Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). The key informants derived from purposive sampling;

3. The research tool of this research consisted of questionnaires and semi-structured interview forms. In terms of surveys, the researchers classified them into two parts. The first part consisted of a questionnaire with the matter of personal factors that appeared to have multiple choices and been classified according to age, the number of years in the monkhood, academic standing in Dhamma scholar, academic standing in Pali scholar, academic standing in secular studies, position in Saṅgha administration, and duration in the position in Saṅgha administration (Counted only current position). The second part consisted of a questionnaire on matters of problems and the guidelines for resolving the Saṅgha administration in Saṅgha administrative

regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). The questionnaire consisted of open-ended questions. The researchers utilized the semi-structured interview forms with open-ended questions in group discussions;

4. In order to collect quantitative data, the researchers sent the official correspondences to the counselors of Ecclesiastical Regional Governors of Saṅgha administrative regions 16, 17-18 (The Dhammayutika Sect) to request cooperation from ecclesiastical administrative officers to fill out the questionnaires via the online system. The researchers brought the questionnaires to design online questionnaires with Google Forms and then sent the hyperlinks of the questionnaires to Line's chat groups of ecclesiastical administrative officers within the administrative area of Nakhon Si Thammarat Province. After that, the researchers examined the data from the online questionnaires that were designed with Google Forms to determine whether the data was complete or not. Upon the examination, the researchers received the reply for a total number of 192, which was calculated as the questionnaires that returned 98.97 percent from all sent questionnaires. In order to collect qualitative data, the researchers collected data by conducting focus group interviews with five experts who were well knowledgeable in the matter of Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). The issues of the interview included problems and the guidelines for Saṅgha administration in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect). Afterward, the researchers collected data from focus group interviews in order to analyze, conclude, and discuss with additional data from quantitative research;

5. In terms of data analysis, the quantitative data was classified into two sections. In the first section, it was analyzed within the basic information of respondents by using descriptive statistics, frequency, and percentage. In the second section, it was analyzed within problems and the guidelines for resolving the Saṅgha administration in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect), which was the data from open-ended questions. It was analyzed by writing essays and grouping them with content analysis techniques. The qualitative research analyzed it by descriptive statistics.

Results and Discussion

The problems and guidelines for resolving the Saṅgha administration in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) could have been presented as indicated:

1. In the aspect of governance, the results indicated that most of the Saṅgha Order was well organized with a small portion of problems. Some problems occurred, which included dissolution among some groups of Buddhist monks, whether in operation or meeting. The problems that occurred in the meeting caused the communication and coordination to defer and lack efficiency. The results from those problems caused mutual understanding in matters of administration within the Saṅgha Order to be inconsistent. Some Buddhist monks lacked respect for the Abbots or senior administrative officers, which made administration hard to organize. Moreover, the additional problems indicated a shortage of Buddhist monks or novices in

administrative areas, which might have made some temples unable to conduct the annual robe-presentation ceremony. Some temples had only one monk or only a newly ordained monk, which hindered adjustment. Some temples had newly appointed Abbots who were not familiar with operations within the Saṅgha Order. These Abbots did not receive decent pieces of advice from experienced administrative officers.

The guidelines for resolving this aspect indicated that the Saṅgha Order should have held more meetings in order to bring Buddhist monks who were ecclesiastical administrative officers in different ranks to discuss, consult, and exchange more of their opinions. Moreover, all Buddhist monks should have cooperated in meetings and conducted activities with each other to develop unity in the order. Furthermore, the administrative authority should have been decentralized to allow the Saṅgha Order to take care of each other more throughout the order;

2. In the matter of Buddhist education, the results indicated that Buddhist monks in Saṅgha administrative regions 17 lacked Dhamma studies in terms of Pali studies. Most Buddhist monks who lacked Pali studies were the Buddhist monks who were on the side of the meditation monks' group. They emphasized only meditation and seldom gave precedence to Dhamma studies. Moreover, there were social values, which implied they should not have learned Dhamma studies above their teacher. It caused Dhamma studies to be inconspicuous for this group. However, Dhamma studies in terms of Pali studies required high diligence. It had complex subject matter, which demotivated learners. Therefore, Pali studies lacked personnel for learning management. In order to establish a Pali school, the head of the school was responsible for living conditions and cost of living for Buddhist monks and novices in the school. Furthermore, Buddhist monks and novices in the current day were decreasing in the number of ordaining because those who were ordained did not stay for a long time, and Buddhist monks and novices who got an interest in Pali studies had a very low number.

The guidelines for resolving this aspect indicated that the Saṅgha Order should have applied technology to learning management, which included teaching Dhamma via an online channel. The purpose was to solve a shortage of teachers and be frugal in the commutation cost of Buddhist monks and novices from each temple. The Abbots required clear knowledge and understanding of Buddhist doctrines and disciplines. They also required clear qualifications for selecting citizens to ordain. The citizens willing to ordain must have been ready and attentive to learn Buddhist doctrines and disciplines. The Saṅgha Order should have expanded the learning management with secular and religious curriculums to develop the capability of Buddhist monks and novices in the administrative areas to be competent with adequate support regarding classroom materials. It conformed to the research of Phramaha Jaran Bhurikovid (2020), which indicated the guidelines in Buddhist education. It suggested that the Saṅgha Order should have managed Buddhist education and promoted Buddhist monks and novices to study the Buddhist scriptures by integrating the Sikkhāttaya (The Threefold Training). Regarding Dhamma scholars for householders, the Saṅgha Order or ecclesiastical administrative officers should have been involved with local educational institutes to conduct special activities with parents once a week.

The topics of special activities included the practice of Parisā (The Four Assemblies) in order to mitigate Ecclesiophobia (The fear of church, organized religion or holy people) among youths and increase the promotion of in-temple Dhamma learning;

3. In the aspect of public education, the result indicated that ecclesiastical administrative officers and temples lacked readiness in many aspects. Especially in terms of personnel, it lacked personnel who were knowledgeable in matters of public education. The management of public education had a shortage of personnel to operate this aspect. Most tasks would have been the duties of the Abbots alone. The Buddhist monks in lower ranks lacked knowledge and experience in operation and management. Those Buddhist monks were inadequate in terms of management skills, administration skills, learning management, or even the curriculum. Some Buddhists who could operate the task were disqualified due to being unable to graduate Dhamma-study at the highest level, which disqualified them from being able to register in any programs of in-school morality teaching monks by Buddhist universities. The Saṅgha Order supported and maintained public education with educational funds, classroom materials, and facilities. The Buddhist temples and ecclesiastical administrative officers operated this aspect with the limited capability of each temple and officer because they lacked budget and resources. On the other hand, educational institutes needed a great amount of support. Some educational institutes had to wait for a budget from the government or donations from devout to manage the institutes to a certain extent, but it was not up to the full potential of teachers and students (Phra Narong Sangkhawichit, 2017).

The guidelines for resolving this aspect indicated that the administrative officers of the Saṅgha Order must have cultivated the correct understanding of ecclesiastical administrative officers and temples in each administrative area by convincing them to recognize the importance and benefit of operating public education. The importance and benefit consisted of assisting those who were interested in education with practical methods in their daily lives (Sawetworrachot, 2019). In addition to creating alliances between households and temples, public education was also considered the cultivation of religious successors for the inheritance of Buddhism. In the matter of operating the tasks, all Buddhist temples and ecclesiastical administrative officers must have participated in assisting each other. Each monk or temple should not have been left working in isolation, but all tasks must have been done in the name of the Saṅgha Order. However, many Buddhist temples, which included Prachasanti Temple and Pa Phut Ta Utthayan Chaloem Phra Kiat of H.M. the King (Khao Muang) Temple, usually participated in this aspect with schools and hospitals within Phang Nga Province and Phuket Province. All Abbots should have supported and been given more opportunities for the education of Buddhist monks, novices, and lay people. It conformed to the research of Watthanachaiwanich (2021), which indicated that the education funds were inadequate. They lacked coordination with government agencies and lacked personnel for clear and concrete operations. In terms of the guidelines for resolving this aspect, it indicated that the Saṅgha Order should have systematically conducted fundraising and appointed a supervisor;

4. In the aspect of the Buddhist propagation, the result indicated that there was a shortage of personnel for the propagation. Buddhist monks who were propagators lacked knowledge and experience for propagating with appropriate methods. A proportion of Buddhist monks lacked such ability and had timid personalities, which hindered the propagation. Sometimes, Buddhist monks who were propagators lacked adequate knowledge and understanding of Dhamma, which obstructed the cultivation of faith in people. In addition, the proportion of Buddhist monks who devoted themselves to the propagation was small in comparison to the Buddhist population (Sisabai, 2022). The propagation methods remained unsophisticated, which included sermons and religious ceremonies. Moreover, Buddhist monks were occupied with other activities, which caused them to lose time for propagation. Some schools and education institutes did not support Buddhist propagation. Especially in Saṅgha administrative region 18, Buddhist monks were living among followers of other religions. The propagation to the youths was inconvenient due to the lack of budget and importance from the school administrations.

The guidelines for resolving this aspect indicated that ecclesiastical administrative officers and Buddhist monks, in general, should have motivated fellow monks to be interested in education and propagation. The Saṅgha Order should have found an organization that specialized and involved with the Saṅgha Order. For example, the attempts for propagation with volunteers by many provincial offices of Buddhism aided the production of Buddhist propagation materials for the target group, especially children and youths. Provincial offices of Buddhism also increased the integration of their tasks with local organizations for Buddhist propagation. These tasks included the propagation of Buddhist principles by utilizing public announcements of each village for five to ten minutes every day and conducting Buddhist sermons on every Buddhist holy day. Moreover, the Saṅgha Order should have emphasized meditation practice and Dhamma teaching in nearby schools and villages or joint Buddhist sermons with other temples. In addition, the Saṅgha Order should have increased more practical sections in terms of meditation practice because it could have made villagers able to apply the practice as quickly as possible and become beneficial for solving their suffering. However, the Saṅgha Order should have promoted Dhamma recitals more on Buddhist holy days and on online media platforms. Nevertheless, the recital required collaboration from all institutions, which included schools, households, and government agencies. Additionally, the Saṅgha Order should have taught the integration of Buddhist principles with lifestyle for the balance between abstract and concrete concepts in current society. Therefore, the Saṅgha Order should have organized such training for the propagation to be more contemporary and external (Phramaha Jaran Bhurikovido, 2020);

5. In the aspect of public assistance, the results indicated that there was a lack of promotion for making the temple layout. It required the division within the area, which consisted of Buddhāvāsa (Residence of the Buddha), Saṅghāvāsa (The monastic precincts), and other precincts, which included an animal sanctuary. The layout must have been clear and proportional to the size of each temple. The problems in a matter of disorganization and cleanliness were caused by a lack of recent knowledge and efficient management skills from the Abbots and

ecclesiastical administrative officers (Phramaha Adisak Gavesako (Cheed-im) & Nuthongkaew, 2019). Some temples were left dirty. Some temples were found and left for too long time. Some temples were absent from maintenance. Some temples consisted of unnecessary facilities and disproportionate layouts. Some temples were disorganized and lacked efficient management (Phrakru Wimon Suwanakorn et al., 2016); (Sisabai, 2022). In addition, some temples lacked the ability to be good examples in terms of preserving the environment and traditional facilities. Some Abbots lacked an understanding of local arts and cultures and were unable to see the worth of archaeological sites, which led to irresponsibility in their duties and left the temples to be ruined. Therefore, the primary problem for all temples was the lack of budget for the repair of facilities. All problems were due to the extreme disrepair from a lack of knowledge in construction and task integration, which restrained the management from being methodical.

The guidelines for resolving this aspect indicated that ecclesiastical administrative officers were required to study and train for knowledge in the matter of managing the public assistance aspect. They should have trained themselves for their tasks and consulted with experts who were experienced in developing Buddhist temples. These leaders should have trained their mentality to be the personnel with endurance and mental stability who could have solved such problems with appropriateness. They should have applied modern and efficient technology to their tasks to increase the benefit of preserving religious places in accordance with local arts and cultures, which were the uniqueness of the country. These religious places should have been able to be used for conducting activities or to shelter in times of disaster (Bunthong, 2018). However, ecclesiastical administrative officers should have managed the tasks methodically. The Buddhist temples and citizens must have been dependent on one another by scheduling the day to do voluntary tasks in the temples. Additionally, the Buddhist temples and citizens should have conducted the event of robes offering ceremony or supporting meditation practitioners. The Saṅgha Order should have established a foundation or communal organization in each Buddhist temple for coordinating the collection of beneficence to help others. The Saṅgha Order should have appointed a committee that could have coordinated local organizations that were proficient in each task. The committee should have managed the organization within the 5S principles;

6. In the aspect of public welfare, the results indicated that this aspect lacked support from the Saṅgha Order in terms of budgeting and coordination with government agencies and private sectors. Buddhist temples and communities mutually lacked efficient coordination in conducting activities in matters of public benefit. In addition, all Buddhist temples operated in an isolated manner with a lack of collaboration, which made the operations inconsistent. These problems prevented public welfare from progress and continuity. The operations lacked planning in the tasks of public welfare and enthusiasm for sacrificing a partial budget from each temple to support the society. The communication with related organizations did not receive the expected adequate response. There was an inadequacy for operating activities that concerned public benefit for thoroughly helping citizens and society. The inadequacy was due to the reason that

public welfare was the laborious work of ecclesiastical administrative officers because helping people required budget and human resources.

The guidelines for resolving this aspect indicated that the Saṅgha Order should have established Meditation Centers across the general area to educate the practice of mindfulness in accordance with Buddhist principles. The Saṅgha Order should have also established consultancy centers for settling mental issues and general issues among people in the local area. In addition, the Saṅgha Order should have established training courses in matters of morality and ethics to develop the mentality of students in education institutes. Each Buddhist temple should have been the leader in creating public benefit for citizens and the community. The Saṅgha Order should have performed the duty by being the center of communication and coordination to volunteer people and wealthy people for operating the home repair project for bed-ridden patients and poor people. However, the Saṅgha Order should have given help according to the moderation in terms of human resources and budget because the Saṅgha Order was limited with budget and commodity. Additionally, Buddhist temples should have operated as centers for preserving local wisdom, arts, and cultures, which were priceless heritages of the community. Buddhist temples should have further coordinated the state with local communities. It conformed to the research of Watthanachaiwanich (2021), which indicated the problems in the aspect of public welfare. It found that public welfare lacked a budget for constructing public facilities. There were occurrences of lawsuits in disputes. The guidelines for resolving this aspect included fundraising for collecting necessary materials and equipment for the construction of public facilities.

Originality and Body of Knowledge

The study indicated that guidelines for resolving the Saṅgha administration should have applied Buddhist principles as Buddhist innovation in Saṅgha administration. The Buddhist principles in this innovation consisted of, firstly, the Bhikkhu-aparihāṇiyadhamma (Conditions of welfare), which was the Buddhist principle for an administrative officer or executive to support the prosperity in the order without causing decadence. Next, the Sikkhāttaya (The Threefold Training) was the basis of the educational aspect, which included behavior development to be well disciplined, training mental stability with mindfulness, and cultivating wisdom to increase one's knowledge that existed as the basis in the training of good behaviors to human. Finally, the Sārāṇīyadhamma (States of conciliation) was the Buddhist principle that supported friendly interaction within the Saṅgha Order to create the influence that united the Saṅgha Order and citizens for the advancement of the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect) with efficiency and effectiveness. It could be summarized to be a body of knowledge, as depicted in Figure 1.

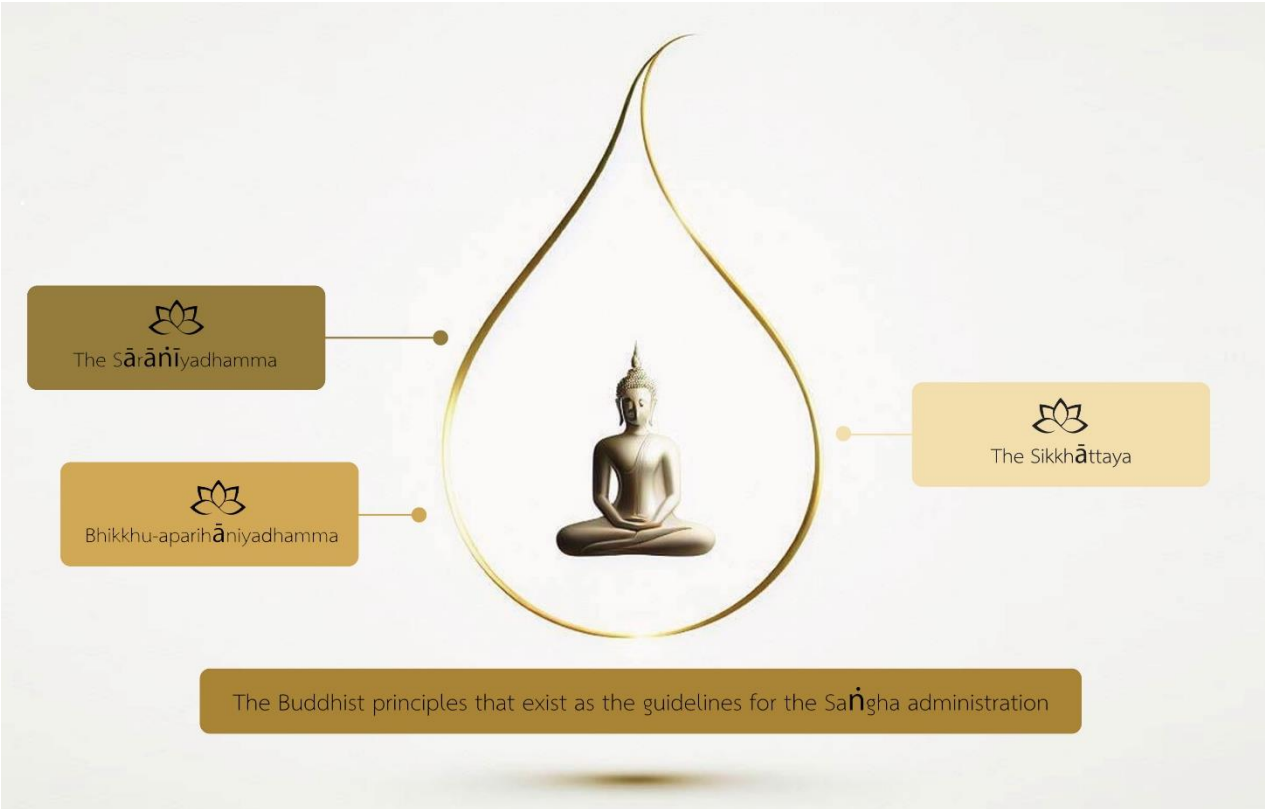

Figure 1 The Buddhist principles that exist as the guidelines for the Saṅgha administration by ecclesiastical administrative officers in Saṅgha administrative regions 17-18 (The Dhammayutika Sect)

Conclusions and Recommendations

This study indicated that guidelines for resolving the Saṅgha administration required efficiency and effectiveness from the cooperation among the Saṅgha Order in the matter of administration. The most important personnel were the Abbots. The direct duty of the Abbots was to hold the temple management with appropriateness, transparency, fairness, and efficiency, and in accordance with Buddhist doctrines and disciplines, which were important terms for indicating efficiency and achievement in promoting Buddhism. The Saṅgha administration required governance with transparency and support from government agencies with resources for the efficiency of Saṅgha administration. Additionally, the Saṅgha administration also required operating tasks with integration from third parties, government agencies, private sectors, and citizens, which was due to the dependence among each segment. All segments had mutual association within the same society and the same goal, which was the benefit and happiness of citizens.

References

- Phramaha Jaran Bhurikovido. (2020). Guidelines for the Administration of Sangha Affairs Based on the Buddhist Integration of Sangha Administrators in Nonthaburi Province. *Journal of Graduate Studies Review*, 16(1), 104-117.
- Sawetworrachot, T. (2019). Effectiveness of Dhammayuttika Nikaya Sangkha's Affairs Adiministratoin in Nakhon Si Thammarat Province. *Panya*, 26(2), 73-85.
- Watthanachaiwanich, R. (2021). Administration of Sangha Affairs of the Sangha Administrative Monks in the Three Southern Border Provinces. *Mahachulagajasara Journal*, 12(1), 44-58.
- Bunthong, P. (2018). The Sanggha Administration of the Sanggha in Southern Thailand. *Journal of MCU Nakhondhat*, 5(1), 30-44.
- Sangha Act, B.E. 2505. (1962).
- Phra Narong Sangkhawichit. (2017). Present Thai Sangha Administration: Problems and Suggested Solutions. *Journal of MCU Social Science Review*, 6(1), 27-40.
- Sisabai, S. (2022). Sangha Law Division: Guidelines for the Establishment of the Sangha Aid Center on Law and Dispute for Strengthening Sangha Administration in Thai Society. *Journal of MCU Social Science Review*, 11(6), 301-314.
- Phrakru Wimon Suwanakorn, Thong-in, T. & Phra Raphin Phutthisaro. (2016). The Desirable Model of Sangha Administration of Administrative Monks at the Sangha Administration Region 1. *Journal of MCU Social Science Review*, 5(2), 15-26.
- Phra Methidhammapon. (1996). *The Governance of the Thai Sangha*. Bangkok, Thailand: SAHADHAMMIKA.
- Phramaha Adisak Gavesako & Nuthongkaew, K. (2019). Effectiveness of Dhammayuttika Nikaya Sangkha's Affairs Adiministratoin in Nakhon Si Thammarat Province. *Panya*, 26(2), 73-85.

FACTORS OF LIFE SATISFACTION AND PSYCHOLOGICAL WELL-BEING AMONG ELDERLY PEOPLE LIVING IN PAK PHAYUN DISTRICT, PHATTHALUNG PROVINCE

Chadchom Ratsameemonthon

Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University, Songkhla, Thailand

Corresponding author E-mail: leelie@hu.ac.th

Received 9 May 2024; Revised 27 May 2024; Accepted 17 June 2024

Abstract

Background and Objectives: Thailand along with many developed and developing nations faces a rapidly aging population. According to World Health Organization, over 11 million Thais, representing 17.57% of the population, are classified as elderly. This demographic shift necessitates a deeper understanding of factors influencing well-being in this growing segment. The Activity Theory provides a foundational framework for this research. The theory posits that continued engagement in activities, particularly during later life, contributes to positive psychological well-being and life satisfaction in elderly people. Culture influences decision making; therefore, cultural and religious belief in term of the collectivism helping others as doing good (Eudaimonia) and staying as a group may increase life satisfaction and psychological well-being than seeking pleasure activities (Hedonia) e.g., listening music, go shopping. There are two objectives on this research: Firstly, studying behavioral factors and psychological well-being influencing on life satisfaction of elderly people residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province; and secondly, utilizing a behavioral and psychological well-being model to predict life satisfaction of elderly people residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province.

Methodology: Employing a quantitative approach, the study analyzed data from 299 Thai elderly. Descriptive statistics were used to summarize participant characteristics. Inferential statistics, including t-tests and ANOVA, were utilized to examine potential differences in means between groups based on activity engagement levels. Multiple regression analysis was conducted to explore the predictive power of activity engagement (Both Eudaimonia and Hedonia) on life satisfaction and various domains of psychological well-being.

Main Results: The findings revealed a significant positively association between both Eudaimonia and Hedonia with life satisfaction and most psychological well-being domains. However, the link with autonomy and personal growth was lowly associated for participants primarily engaging in Hedonia. Interestingly, Eudaimonia emerged as a strong predictor of life satisfaction and psychological well-being, particularly for purpose in life and positive relationships.

Involvement to Buddhadhamma: The connection between Eudaimonia and psychological well-being domains aligns with Buddhist teachings on overcoming suffering through meaningful action and positive relationships. The Noble Eightfold Path, a core Buddhist concept, emphasizes right livelihood (Engaging in meaningful work or activity) and right relationships (Cultivating positive connections with others). The focus on Eudaimonia and social connection identified in this research resonates with these Buddhist principles, suggesting potential cultural and religious influences on the impact of activities on psychological well-being. Future investigations could explore the potential moderating role of cultural and religious beliefs in the relationship between activity engagement and psychological well-being.

Conclusions: Thailand's aging population had shifted a focus on how to keep elderly people happy and healthy due to the aging population's increasing. This study examined how activities influenced the psychological well-being and satisfaction in life of 299 elderly people. The research found that both activities focused on personal enjoyment (Hedonia) and activities focused on helping others and community (Eudaimonia) were positively linked to psychological well-being particularly purpose in life and social connection. However, engaging in activities for personal growth and independence seemed less important for those who primarily participated in pleasure-seeking activities. This focus on social connection and activities that contributed to a sense of purpose was particularly interesting when considering Thailand's Buddhist culture. Buddhist teachings emphasized overcoming suffering through meaningful action and fostering positive relationships. The study suggested that cultural and religious beliefs might have played a role in how activities impacted psychological well-being in Thai elderly people. Future research could have explored this connection in more detail, potentially leading to social programs and community service designed to promote meaningful activities for this population. This study was limited by its cross-sectional design, precluding causal inferences. It might have not definitively stated whether activity engagement led to higher well-being or vice versa.

Keywords: Hedonia, Eudaimonia, Life Satisfaction, Psychological Well-being, Elderly People

Introduction

Phatthalung, a province in Southern Thailand, stands out for its rich tapestry of tourist attractions and natural resources. Its allure stems from a harmonious blend of tranquil bird sanctuaries, breathtaking natural attractions encompassing waterfalls, mountains, and lush forests, and a vibrant cultural tapestry steeped in art, tradition, and diverse beliefs. This multifaceted appeal positions Phatthalung Province boasts significant economic potential. This development is not just about financial growth. It has the potential to significantly improve the lives of residents. Increased economic activity can translate into improved living standards, with residents having greater access to essential goods and services. Moreover, a thriving economy could lead to better healthcare infrastructure and access for the local population. Ultimately, realizing Phatthalung Province's economic potential could contribute to a higher level of overall satisfaction and well-being for its residents.

While Phatthalung Province offers a peaceful and scenic environment, it also faces challenges that can negatively impact the well-being of its elderly residents. The prevalence of drug addiction can create a sense of insecurity and strain social services, making it difficult for elderly people to access the support they need. Furthermore, income disparities can leave some elderly people struggling to afford basic necessities, impacting their health and overall quality of life. Happiness, a concept encompassing positive emotions and a comprehensive understanding of societal, economic, spiritual, mental health, and overall well-being, has been extensively studied by scholars (Sirgy et al., 2020).

As Thailand transitions into an aging society, understanding the determinants of well-being among the elderly is crucial to prevent issues and promote happiness within the community (United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific (UNESCAP), 2017). Research into the satisfaction and mental well-being of the elderly in Phatthalung Province yields intriguing insights: 1) The serious illness of an elderly family member negatively impacts family well-being; 2) Relocating for income-generating purposes leaves elderly parents responsible for grandchild care, leading to insufficient rest; and 3) Income inequality significantly hinders access to essential consumer services, affecting life safety. This research underscored that happiness extends beyond the fulfillment of basic needs, encompassing psychological factors such as emotions and attitudes. Previous studies have often prioritized attitudes and emotions, which are relatively malleable, while overlooking other impactful factors.

Therefore, understanding the factors that contribute to psychological well-being and satisfaction in life among the elderly is particularly important, as this population can face unique challenges that impact the happiness and quality of life. As a result, this investigation delves into behavioral activities, psychological well-being, and the correlation with life satisfaction among the elderly people in Phatthalung Province.

Objectives

There are two objectives on this research: Firstly, studying behavioral factors and psychological well-being influencing on life satisfaction of elderly people residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province; and secondly, utilizing a behavioral and psychological well-being model to predict life satisfaction of elderly people residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province.

Methodology

Participants

This research employed a survey research design, targeting the elderly population residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province. The total population of elderly people in the district was approximately 5,882. Based on statistical calculations, a representative sample size of 437 elderly people was determined. To ensure a balanced distribution of the sample across the district, cluster sampling was implemented. Consequently, sample groups were proportionately selected based on the population distribution within each sub-district. After eliminating

incomplete answers, the final sample consisted of 299 elderly people. The sample composition included 65 elderly people from Don Pradu Sub-district, 44 elderly people from Koh Nang Kham Sub-district, 52 elderly people from Koh Mak Sub-district, 71 elderly people from Fa Lami Sub-district, and 67 elderly people from Han Thao Sub-district.

Research tool

The research tool used in this study was a questionnaire measuring life satisfaction, comprising questions about the respondent's status, and a measure of life satisfaction which measuring in three assessment such as behavioral activity leading to happiness and psychological well-being.

Behavioral activities leading to happiness: This study employed questionnaires adapted from previous research by Steger et al. research (2008) and Zuo et al. research (2017) to assess subjective well-being among elderly residents in Phatthalung Province. The instruments were modified to improve clarity and cultural relevance for the target population. For instance, some items were rephrased using simpler language and examples specific to the Thai context and culture. Additionally, a neutral response option was added to certain questions to capture a wider range of experiences. It assessed the frequency of engaging in behaviors over the past two weeks on a scale of 1 (Never engaged in the behavior) to 7 (Engaged in the behavior very frequently). The measurement quality was indicated by an IOC value of 0.94, and reliability was supported by an alpha coefficient of 0.94.

Life Satisfaction: Developed from the translation of the University of Chiang Mai, based on Pavot & Diener's work (2013), this questionnaire consisted of five questions assessing opinions on a 7-point scale ranging from 1 (Strongly disagree) to 7 (Strongly agree). The internal consistency was 0.87 and 0.82 upon retesting, with a quality measurement indicated by an IOC value of 0.84 and reliability supported by an alpha coefficient of 0.91.

Psychological well-being: A shortened version of the questionnaire derived from the work of Calderson et al., (2020). Comprising 23 questions, it assessed psychological well-being in six dimensions: 1) Decision-making ability; 2) Life management with the environment; 3) Development and growth; 4) Goal-setting in life; 5) Good relationships with others; and 6) Self-acceptance. Responses were measured on a 7-point scale from 1 (Strongly disagree) to 7 (Strongly agree). The measurement quality was indicated by an IOC value of 0.83, and reliability was supported by an alpha coefficient ranking from 0.81 to 0.90.

Data collection

Data collection from elderly people was conducted by officers and staff from the health promotion hospital in five sub-districts, namely Don Pradu Sub-district, Koh Nang Kham Sub-district, Koh Mak Sub-district, Fa Lami Sub-district, and Han Thao Sub-district. A total of 437 elderly people were initially recruited for the study. However, after the initial screening process, 299 participants met the inclusion criteria and completed all the questionnaires.

Data analysis

The statistics used for data analysis including descriptive statistics, reference statistics such as t-tests and ANOVA to compare the differences in means, and the analysis of models determining

happiness from behavioral activities factors leading to happiness, life satisfaction, and psychological well-being using multiple regression analysis.

Results and Discussion

This research aimed to, firstly, study behavioral factors and psychological well-being influencing on life satisfaction of elderly people residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province; and secondly, utilize a behavioral and psychological well-being model to predict life satisfaction of elderly people residing in Pak Phayun District, Phatthalung Province.

This research generally found that elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province, reported a high level of overall life satisfaction (Mean score of 5.45). This satisfaction was attributed to behavioral activities, both Hedonia and Eudaimonia, as good as psychological well-being, all of which were rated at a high level (With mean scores of 5.06, 4.49, and 4.51, respectively). Upon examining psychological well-being in each dimension, all aspects demonstrated high levels, except for two dimensions: Autonomy and personal growth showed moderate levels (With mean scores of 3.80 and 4.08, respectively), as shown in detail in Figure 1.

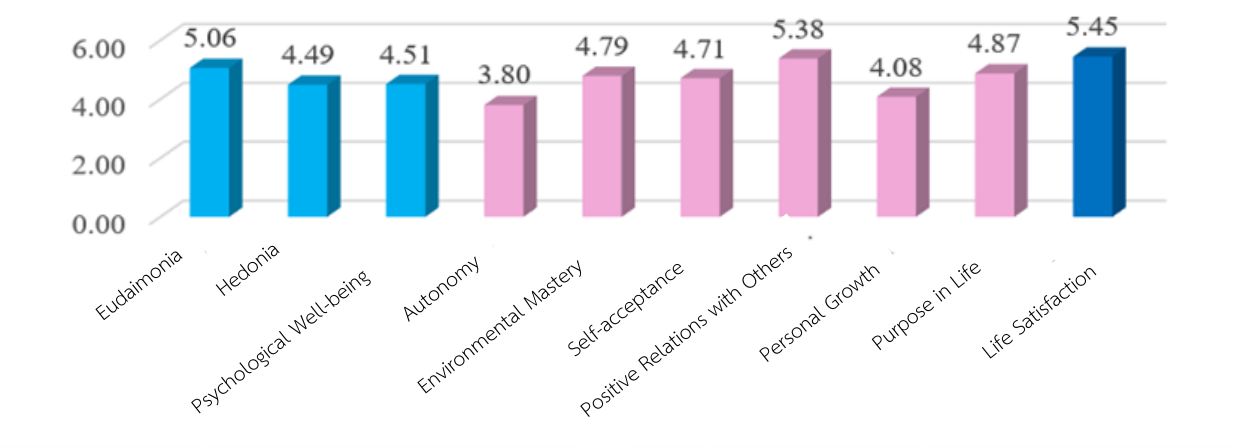

Figure 1 Means of Eudaimonia, Hedonia, psychological well-being, and life satisfaction

Furthermore, the results exhibited a positive correlation between Hedonia and Eudaimonia, psychological well-being, and life satisfaction, with statistical significance observed at the 0.01 level. Hedonia demonstrated a positive correlation with both Eudaimonia and psychological well-being, with statistical significance maintained at the 0.01 level. This meant that finding joy in daily life contributed not just to happiness but also to feeling having a meaningful life. This finding highlighted the importance of incorporating activities and experiences that brought pleasure and satisfaction into the later years. Within the realm of psychological well-being, environment mastery, self-acceptance, positive relations with others, and purpose in life displayed positive associations with satisfaction with life, with statistical significance established at the 0.01 level. The research also found that feeling good about oneself (Self-acceptance), having strong relationships, feeling in control of your environment (Environment Mastery), and having a sense of purpose in life (All aspects of Psychological Well-being) were significantly linked

to feeling satisfied with life overall. Conversely, autonomy exhibited a negative correlation with satisfaction with life, reaching statistical significance at the 0.01 level. The study found a negative correlation between feeling autonomous (Independent and Free) and life satisfaction. It might have been linked to feelings of isolation or lack of connection considered a negative association particularly context of elderly people. These findings were detailed in Table 1.

Table 1 Correlation coefficient of Eudaimonia, Hedonia, psychological well-being and life satisfaction

Variables	Eudaimonia	Hedonia	Autonomy	Environmental Mastery	Self-Acceptance	Purpose in life	Positive Relation with others	Personal Growth	Life Satisfaction
Eudaimonia		0.76**	-0.16**	0.36**	0.37**	0.55**	0.57**	-0.31**	0.49**
Hedonia			-0.19**	0.11	0.08	0.25**	0.29**	-0.36**	0.29**
Autonomy				0.04	0.22**	0.04	-0.25**	0.42**	-0.11
Environmental Mastery					0.64**	0.66**	0.60**	0.18**	0.29**
Self-Acceptance						0.61**	0.48**	0.30**	0.33**
Purpose in Life							0.68**	0.04	0.29**
Positive Relation with others								-0.02**	0.39**
Personal Growth									-0.25**
Life Satisfaction									

Multiple regression analysis found factors predicting life satisfaction for elderly residents in Pak Phayun District, Phatthalung Province e.g., enjoyment of daily activities (Hedonia), purpose in life (Eudaimonia), and overall psychological well-being significantly predicted higher life satisfaction ($P < 0.01$). It implied that feeling happy daily, having life meaning, and feeling good contribute to overall life satisfaction for elderly residents here. Moreover, this study developed a model to predict life satisfaction based on these factors. However, the model's accuracy was only 25%. This meant while the factors were linked to life satisfaction, the model could have only correctly predicted life satisfaction in 1 out of 4 cases. This highlighted the complexity of life satisfaction in elderly people, influenced by many factors beyond those studied. The remaining 75% likely stemmed from other experiences and characteristics. The details of the predictive equation were presented in Tables 2 and 3.

$$Y_{SAT} = 17.780 + 0.207 X_{EU} - 0.074 X_{HED} + 0.021 X_X \text{ or standard score equation}$$

$$Z_{SAT} = 0.613 Z_{EU} - 0.176 Z_{HED} + 0.045 Z_X$$

Table 2 Multiple regression of Hedonia, Eudaimonia, Psychological Well-being influencing on life satisfaction of elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province

Variance	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Regression	2,781.119	3	927.040	34.726	0.00
Residual	7,955.428	298	26.696		
Total	10,736.546	301	927.040		

R = 0.509 R Square = 0.259 Adjusted R Square = 0.252

Table 3 Coefficient prediction of life satisfaction of elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province

Variance	Coefficients			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	17.780	2.660		6.684**	.000
Eudaimonia	0.207	0.029	0.613	7.169**	.000
Hedonia	- 0.074	0.035	- 0.176	-2.152*	.032
Psychological Well-being	0.021	0.025	0.045	0.807	.420

Table 4 Multiple regression of Hedonia, Eudaimonia, positive relations with others influencing on life satisfaction of elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province

Variance	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Regression	786.085	3	393.042	85.016	0.00
Residual	1368.450	298	4.623		
Total	2154.535	301			

R = 0.60 R Square = 0.37 Adjusted R Square = 0.36

Table 5 Coefficient prediction of positive relations with others of elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province

Variance	Coefficients			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	4.014	.594		6.753	.000
Eudaimonia	.124	.011	.808	11.439	.000
Hedonic	-.061	.014	-.320	-4.530	.000

Table 6 Multiple regression of Hedonia, Eudaimonia, purpose in life influencing on life satisfaction of elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province

Variance	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Regression	951.464	3	475.732	85.242	.000**
Residual	1651.967	298	5.581		
Total	2603.431	301			

R = 0.61 R Square = 0.37 Adjusted R Square = 0.36

Table 7 Coefficient prediction of purpose in life of elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province

Variance	Coefficients			t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	7.510	.653		11.498	.000
Eudaimonia	.143	.012	.843	11.936	.000
Hedonia	-.083	.015	-.391	-5.538	.000

According to the Table 4-7 demonstrated that Eudaimonia predicted both positive relations with others and purpose in life for 36 %. This might have explained the perspective of elderly people, the concept of purpose in life often shifted towards a focus on the present rather than the pursuit of goals as seen in younger age groups (Carstensen, 2021). This study drew on this framework, particularly aspects like right livelihood and mindfulness, to investigate factors influencing well-being among elderly residents in Phatthalung Province. As a result, when elderly people facing with illness or death could have prompted elderly people focusing on the present moment. Therefore, it was interesting to find the concept of elderly people's psychological well-being and life satisfaction in various philosophies throughout history. One of the pursuits of happiness was the Buddhist Noble Eightfold Path emphasized mindfulness and appreciation for the present which came from the Noble Eightfold Path of happiness consisting of right understanding, right intention, right speech, right action, right livelihood, right effort, right mindfulness, and right concentration. This shift in perspective could have contributed to increased satisfaction in life. According to Erikson's psychosocial development theory, elderly people faced a new stage of life characterized by life review and introspection (Erikson et al., 1986). This stage often involved reflecting on past experiences and achievements, leading to a sense of generativity and ego integrity. Eudaimonia and psychological well-being, particularly positive relations with others and purpose in life, emerged as crucial predictors of life satisfaction among elderly people. This aligned with findings from previous studies, such as Schwartz & Halliday (2020) identified a positive correlation between meaningful relationships and life satisfaction, while also demonstrating a negative correlation between social isolation and depression. Kim & Kim (2021), Kochanski, (2019) reported that elderly people who engaged in spiritual and creative activities tended to experience greater purpose in life, leading to enhanced psychological well-being.

Originality and Body of Knowledge

The Noble Eightfold Path is a fundamental structure in Buddhism, offering a roadmap for elderly people seeking freedom from suffering and the achievement of enlightenment. Comprising eight interconnected principles, this path provides guidance for ethical conduct and facilitates spiritual growth as follows: 1) Right understanding achieves a clear and accurate understanding of the essential nature of reality, which includes grasping the Four Noble Truths and recognizing the law of cause and effect (Karma), is what is meant by in the context of the Noble Eightfold Path in Buddhism; 2) Right intention involves fostering positive motivations such as kindness and compassion, while abandoning negative intentions like greed, hatred, and delusion; 3) Right speech entails participating in truthful, kind, and constructive communication, steering clear of harmful expressions such as lying, gossiping, or using harsh language; 4) Right action entails engaging in ethical and virtuous deeds that adhere to principles of non-violence, honesty, and respect for others; 5) Right livelihood involves selecting a profession or occupation that avoids causing harm to oneself or others, and actively contributes to the well-being of society; 6) Right effort requires ongoing and diligent endeavors to cultivate positive qualities,

overcome negative tendencies, and advance on the spiritual journey; 7) Right mindfulness involves fostering a present-moment awareness and adopting a non-judgmental observation of one's thoughts, feelings, and experiences; and 8) Right concentration focuses on meditation where a single aspect or select set of aspects in order to exclude of other aspects.

This research investigates factors that contribute to life satisfaction among elderly people. The study indicates that engaging in activities that promote a sense of purpose in life (Eudaimonia factors) are significantly associated with increased psychological well-being ($P < 0.01$). Furthermore, within the realm of psychological well-being, aspects like self-acceptance, feeling in control of one's environment (Environment mastery), positive relations with others, and having a sense of purpose are all significantly linked to higher life satisfaction ($P < 0.01$).

The Path to Well-being: Integrating Buddhist Philosophy and Psychology

Drawing on these findings, the research explores the potential of Buddhist teachings, particularly the Noble Eightfold Path, to motivate elderly people to engage in activities that enhance happiness and meaningfulness. The Noble Eightfold Path offers a framework for cultivating inner peace and well-being, which aligns with the concept of happiness as a continuous learning process. The following diagram illustrates how Buddhist philosophy (Noble Eightfold Path) can be integrated with Eudaimonia and psychological well-being to identify factors that contribute to life satisfaction for elderly people, as presented in Figure 2.

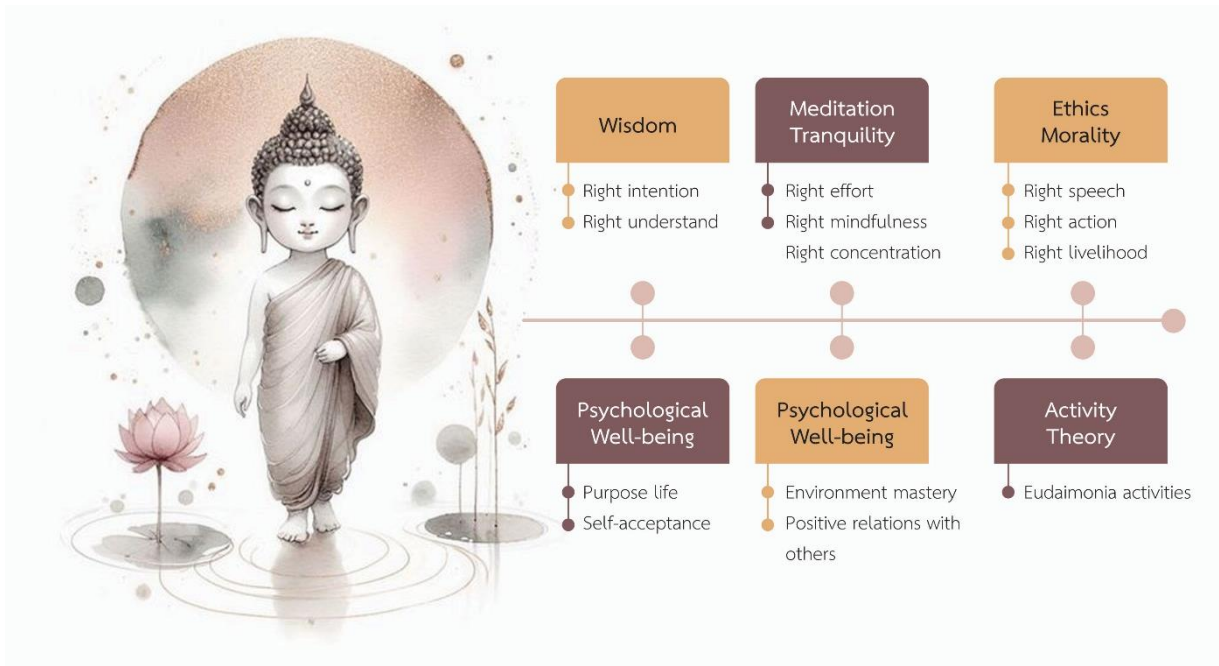

Figure 2 The integration of Buddhist philosophy and psychological aspects to predict elderly people's life satisfaction

Conclusions and Recommendations

Elderly people were at the stage where they faced many struggles, both physical and mental issues, including the ending stage in life: End-of-life challenges. Therefore, it was very

interesting to know what factors influenced elderly people to live satisfactorily. This research explored factors affecting life satisfaction, such as demographic data, behavioral activities: Hedonia, Eudaimonia, and the six domains of psychological well-being. The results found Eudaimonia and psychological well-being: Positive relations to others and purpose in life played crucial predictors in satisfaction with the life of elderly people. Previous researchers found that meaningful relationships showed a positive relationship with life satisfaction while presenting a negative relationship with depression. Moreover, elderly people engaging in spiritual and creative activities proposed more purpose in life, resulting in increasing psychological well-being. As the policy maker, supporting activities enhanced positive relationships not only in society but also built up a positive environment with family members. While the concept of purpose in life focused on the presence, the Noble Eightfold Path in Buddhism was a fundamental structure, offering a roadmap for individuals seeking freedom from suffering, and the achievement of enlightenment might have helped elderly people to face the last stage in life with dignity and happiness. The activities might have been conducted to encourage participation in volunteer work or activities that contributed to the community, aligning with the concept of "right livelihood." Additionally, promoting healthy living habits through workshops or training sessions on mindfulness practices to help manage stress and promote inner peace fostered practices that aligned with "right view" and "right action" principles.

Acknowledgement

I would like to express my deepest appreciation for funding resource from Hatyai University, and I am also grateful for all facilitating of Director of Public Health of Pak Phayun District, Phatthalung Province: Mr. Somnuk Janmean. My foremost thankfulness for elderly people living in Pak Phayun District, Phatthalung Province provided invaluable information.

References

- Calderson, Jr. R., Kim, G., Ratsameemonthon, C. & Pupanead, S. (2020). Assessing the Adaptation of a Thai Version of the Ryff Scales of Psychological Well-Being: A PLS-SEM Approach. *Psychology*, 11(7), 1,037-1,053. <https://doi.org/10.4236/psych.2020.117068>.
- Carstensen, L. L. (2021). Socioemotional Selectivity Theory: The Role of Perceived Endings in Human Motivation. *The Gerontologist*, 61(8), 1188-1196.
- Erikson, E. H., Erikson, J. M. & Kivnick, H. Q. (1986). *Vital Involvement in Old Age*. New York, United States of America: W. W. Norton & Company.
- Kim, J. H. & Kim, M. S. (2021). The Effects of Spiritual Well-Being and Creative Self-Efficacy on Life Satisfaction among Older Adults. *Journal of Happiness Studies*, 22(3), 1729-1748.
- Kochanski, G. S. (2019). The Arts and Aging: A Review of The Literature on the Effects of Arts Programs on Cognitive Function and Well-Being in Older Adults. *International Journal of Aging and Human Development*, 88(3), 339-352.

- Pavot, W. & Diener, E. (2013). Happiness Experienced: The Science of Subjective Well-Being. In David, S., Boniwell, I. & Ayers, A. C. (Eds.), *The Oxford Handbook of Happiness* (pp. 134-151). Oxford, United Kingdom: Oxford University Press.
- Schwartz, C. E. & Halliday, W. G. (2020). The Restorative Power of Social Connection: Examining the Links between Social Support, Gratitude, and Life Satisfaction among Older Adults. *Journal of Aging and Health*, 32(7-8), 822-833.
- Sirgy, M. J., Diener, E. & Wu, D. (2020). The Future of Subjective Well-Being Research. *The Journal of Positive Psychology*, 15(6), 741-750.
- Steger, M. F., Kashdan, T. B. & Oishi, S. (2008). Being Good by Doing Good: Daily Eudaimonic Activity and Well-Being. *Journal of Research in Personality*, 42(1), 22-42. <https://doi.org/10.1016/j.jrp.2007.03.004>.
- United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific (UNESCAP). (2017). *Enhancing Well-Being in Ageing Societies in Asia and the Pacific*. Bangkok, Thailand: United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific.
- Zuo, S., Wang, W., Wang, F. & Shi, X. (2017). The Behavioural Paths to Well-Being: An Exploratory Study to Distinguish between Hedonic and Eudaimonic Well-Being from an Activity Perspective. *Journal of Pacific Rim Psychology*, 11(10), 1-13. <https://doi.org/10.1017/prp.2017.1>.

DEVELOPMENT OF JUDICIAL PROCESS TO DEFINE PARAMETER FOR CRIME-FREE PERIOD TO LOWER NUMBER OF REPEAT OFFENDERS: A CASE STUDY OF INTERNATIONAL LAW AND DISCIPLINES

Chattamat Wisetsin

Faculty of Law, Surattthani Rajabhat University, Surattthani, Thailand

Corresponding author E-mail: yayachattamat@gmail.com

Received 7 May 2024; Revised 25 May 2024; Accepted 17 June 2024

Abstract

Background and Objective: Prison inmates are overflowing with the fact that society does not provide opportunities for former prisoners. These are factors that cause Thailand to spiral into endless problems. This group of people must make more effort than others to ask for a small opportunity to regain space to continue living because they have made a mistake and committed a crime. Moreover, it becomes a seal that prevents them from accessing "opportunities." Prisoners know that returning to the outside world is not easy. When they do not have a job and are not accepted by society, they fall back into the old cycle. The reason why released prisoners re-offend is because they are unable to find a job. Therefore, they must commit crimes without any choice to survive in society. When released from prison, a person has a criminal record. Stigmatized by society, no one dares to hire someone to work, and when society does not provide opportunities, they have to earn money through illegal means and become a repeat offender. The purpose of this research article is to compare the determination of crime-free periods in Thailand and abroad, including the guidelines of the Vinaya Act regarding a monk who has committed an offense according to the Vinaya. The Buddha prescribes punishments for monks only in cases specified in the Vinaya to find solutions and make recommendations to the government regarding the importance of bringing peace to society.

Methodology: This qualitative research analyzed information from both national and international legal documents, and information from the study of the Vinaya Act. The researcher used documentary research method, including research from the Vinaya Act, Tripitaka, and legal texts related to the development of the judicial process to define parameter for crime-free period to lower number of repeat offenders.

Main Results: They revealed that 1) A parameter for a crime-free period should have been defined after a person was released from punishment if he or she did not commit a repeat offense. 2) When a person was cleansed for a specified period, it affected judgment; that was, the person who was cleansed caused the erased sentence. As a consequence, the offender whose guilt was cleared would have become someone who had never been convicted before.

Involvement to Buddhadhamma: Development of judicial process defined parameters for crime-free period. It was related to the nature of applied Buddhism. It was the application of guidelines from the Vinaya Act regarding a monk who had committed an offense according to the Vinaya and applying Buddhist teachings to the law for defining a crime-free period to lower the number of repeat offenders for sustainable society.

Conclusions: Thailand had a severe problem of releasing people from prison and re-offending. Even though releasing people from prison was ready to improve themselves, if society did not give them the opportunity and stigmatized them, as they say, humans would naturally have a bias towards releasing people from prison. Knowing the history, no one would have dared to take the job. Therefore, it was one factor that forced many people who were released from prison to repeat crimes according to the "badge" given to them by society. Even though society should have given these people a chance to escape punishment, the equation would have been completed. Although imprisonment was an essential mechanism of the criminal justice process, the impact of imprisonment also became the stigma of the inmates. The best thing society could have offered was an "opportunity" to be part of society again without "stigma." Work opportunities were essential to help formerly incarcerated people start a new life after being released.

Keywords: Crime-Free Period, Repeat Offenders, Vinaya Act

Introduction

Thailand currently needs help with the number of prisoners exceeding the required standards. The ranking results indicate that Thailand has the eighth most significant number of inmates globally, third in Asia, and first in ASEAN. Considering the comparative population of ASEAN countries such as the Republic of Indonesia, with a population of 251,170,193 people, and the Republic of the Philippines, with a population of approximately 100 million people, the number of prisoners is lower than Thailand's population of 66.1 million people.

Thailand has thus faced a situation of prisoners or overflowing prisons for many years. Prison overcrowding creates severe problems in prison management in Thailand due to a lack of personnel, resources, and a sufficient number of prisons (Sutham, 2018), which is a burden on the country's budget. The sanitation system in the prison needs to be revised. An essential factor that severely impacts the efficiency of prisoners' rehabilitation may cause obstacles in their adjustment to outside society after their release. This causes the problem that once the offender has been released when they return to society, they are unable to adjust, which causes them to commit crimes again. Currently, the Ministry of Justice is faced with the problem of many prisoners in prisons. Furthermore, there is a problem of prisoners who re-offend after being released from prison, causing them to have to return to prison again. These are reasons that cause prisoners who are released to commit crimes again. This is because prisoners who are released cannot find employment or work in society. Therefore, they must commit crimes without any choice to survive in society. Labelling Theory and Stigma Theory in criminology indicate that humans are naturally biased towards prisoners who are released. When they know their biology, no one will

dare to accept them for work or let them return to society. Reintegrating smoothly for these people is quite tricky (Raksakao, 2021) and is another factor that forces many of those released from prison to return to repeat crimes according to the "badge" given by society. Therefore, it is an obstacle to reintegrating into outside society after release. This causes problems when the offender is released. When returning to society, there are still repeat offenses. When society does not provide opportunities, they must earn money illegally, becoming a repeat offender and going back and forth between prison and home. As a result, the number of criminals in society has increased and continues to accumulate. This matter is related to criminal history registration, primarily criminal history information. Only the owner of the data can inspect it because this is the fundamental right of the data owner. When recruiting, employers often require applicants to sign a consent form. Then, the employer will check if it found that the job applicant has a criminal history. The employer will not accept the job. Some laws prevent people from working as prisoners, including the Lawyers Act of 1985, the Civil Service Act of 2008, the Medical Profession Act of 1982, the Royal Thai Police Act of 2004, the Teacher Civil Service and Educational Personnel Act of 2004, and 25 other acts, including no erasure of records no matter how many years have passed since being released from prison. This leaves these people with criminal records for the rest of their lives.

According to the Constitution of the Kingdom of Thailand, Section 65 stipulates that the state should establish a national strategy as a goal for sustainable national development. As attested by the principles of good governance, it is to be used as a framework for preparing various plans to be consistent and integrated in order to create a joint driving force towards the said goal to be in accordance with the law on the preparation of national strategy. After that, the National Strategy Preparation Act of 2017 specifying the prescribed enacted a National Strategy Committee to prepare the 20-year national strategy (2018-2037), the first national strategy of Thailand according to the Constitution of the Kingdom of Thailand. This must lead to action in order for Thailand to achieve its vision, which is "Thailand is stable, prosperous, sustainable and a developed country by developing according to the philosophy of Sufficiency Economy" for the happiness of all Thai people. It has the goal of national development for being "a stable nation that people are happy, and the economy continues to develop. Society is fair with sustainable natural resource base." Raising the country's potential in many dimensions creates chances and social equity by developing people to be good, talented, and of high quality in all dimensions and at all ages, establishing growth based on a high standard of living that is ecologically friendly. The public sector exists for the benefit of the general population. Furthermore, the government intends to overhaul the nation's legal system. One of the major concerns addressed by the National Justice Reform Commission is the implementation of nationwide reforms in the legal system. The fourth reform problem is this: shifting the way of justice is administered in order to promote safety and equity in society. Reducing obstacles to releasees' reintegration into society and merging criminal registries are two significant reform initiatives.

From such importance, the researcher has studied and compared the determination of the distance from defilement in Thailand and abroad, including the guidelines of the Vinaya Act to be applied to inmates at Surat Thani Central Prison to reduce the number of repeat offenders among inmates.

Objectives

The purpose of this research article is to compare the determination of crime-free periods in Thailand and abroad, including the guidelines of the Vinaya Act regarding a monk who has committed an offense according to the Vinaya. The Buddha prescribes punishments for monks only in cases specified in the Vinaya to find solutions and make recommendations to the government regarding the importance of bringing peace to society.

Methodology

In this study, the researcher used the documentary research method, including research from books, the Vinaya Act, Tripitaka, legal texts, textbooks, journals, articles, and information from the Internet on issues related to the development of the justice process in determining the period of innocence to reduce the number of repeat offenders as well as finding ways to solve problems with the following steps:

Step 1: Gathering documents related to the research: the researcher collected documents related to the development of the justice process in determining the period of immunity from defilement to reduce the number of repeat offenders, regardless of books, the Vinaya Act, Tripitaka, laws, textbooks, research papers, theses, journals, conferences and seminars, documents, and in-depth interviews.

Step 2: Analyzing documents and summarizing research issues: the researcher brought the documents collected from step 1 to study, starting with the study of the development of the justice process in determining the period of immunity from impurity in order to reduce the number of repeat offenders by outlining the problems and then extracting only the pertinent laws from the Vinaya Act's recommendations for verdicts and Act level. Buddhism's Tripitaka was gathered for the content to put it together and examine the problems and make comparisons based on the established research questions.

Step 3: Summarizing research results and recommendations: The researcher summarized the analysis results to study guidelines for enacting laws, specifying a crime-free period to obtain conclusions and recommendations for those with the authority to further amend and improve relevant laws.

Results and Discussion

When conducting a comparative study for determining the parameter of crime-free period in Thailand and abroad as well as the period of freedom from the impurity of monks who committed offenses according to the Buddhist Vinaya, the research results found that the classification of criminal records in the French Republic was divided into three types according to

the severity of the offense under the Criminal Code: 1) Criminal record number 1 (BULLETIN NO.1) was the most complete document among all records because the Criminal History Register No. 1 recorded the criminal history of offenders and all sentences and punishments for offenders. Therefore, information in the Criminal History Register No. 1 would have only been available to those involved in criminal proceedings in court, that was, investigators. Prosecutors and judges, in cases where the offender had no prior history of committing a crime, there would have been a message saying: "There is no history." (nothing in this history register.) 2) Criminal history registration number 2 (BULLETIN NO.2) was the second most complete document because the Criminal History Register No. 2 would have avoided recording information that led to reinforce crimes that the offender committed in the past in specific ways. Therefore, the information in the Criminal History Register No. 2 did not contain the following facts: the judgment used for training and training for children, misdemeanor verdicts, awaiting punishment after the punishment period had elapsed, guardianship of minors, judgments that expunged due to the expungement of information in criminal record number 2, which delivered only to officials involved in court administration or administrative officials in public organizations, such as provincial governors, in case of applying for government service or requesting decorations or disciplinary investigations. In case there is no history of previous offenses, there would have been a message saying, "There is no history." 3) Criminal history registration number 3 (BULLETIN NO.3) was the least completed minor document. Criminal record number 3 would not have displayed the following information: A prison sentence of more than two years without a suspension of parole to prevent such information from causing harm to the perpetrators.

In the Republic of Singapore, after the crime-free period expired, criminal records were classified automatically without making any request. This period was at least five years from the completion date of the sentence or release from detention. In both cases, there were no further appeals or litigation at any stage (Teeraphan, 2019). When comparing with Thailand, it was found that Thailand stipulated conditions for classifying or destroying criminal history records in 19 cases according to the Police Code, not related to cases type 32 Fingerprinting (No. 4) 2018, divided into 19 cases: 1) Documented proof of death such as a death or autopsy certificate, or official confirmation of death registration from the Civil Registration Database of the Department of Provincial Administration were tangible; 2) The victim retracted their complaint, withdrew the lawsuit, or legally settled the matter; 3) The prosecuting authority definitively ordered not to proceed with prosecution or terminated the criminal process in accordance with the guidelines on criminal proceedings; 4) The court decided to dismiss the case or refused to hear it; 5) The court issued a conclusive verdict to dismiss the case; 6) The prosecutor in court decided to abandon the case; 7) A law was passed after the offense was committed, which nullified the offense; 8) A statute exempting the offender from punishment; 9) A court decided to resurrect the case for consideration stating the defendant was not the offender; 10) The criminal case was resolved in accordance with Section 37 of the Criminal Procedure Code; and 11) It involved allegations that a minor or young person had committed a crime. The judge did not impose a jail

sentence. Alternatively, the punishment had been modified to a juvenile approach, like those who were required to pay a fine or received a warning before being freed by the court. When a child or youngster had passed the time frame established by the court's decision-which was neither a prison sentence nor an order to suspend punishment-without defining the terms of probation. On the other hand, they were waiting for a punishment to be applied without laying out the guidelines for behavior control. In accordance with the court's ruling or directive, the child or young person had finished the training period. A child or youth whose court judgment or order deferred punishment or postponed the application of a sentence with probationary conditions had been granted an innocence certificate by the kid and youth Training and Training Center (Srisanit, 2018). Following release, the court issued an order or judgment establishing guidelines for maintaining behavior control. It could have effectively exited probation for the duration set by the court, and so forth; 12) In a case pertaining to the law's rehabilitation of drug addicts, wherein the subcommittee released individuals who have completed drug addiction treatment; 13) The court's sole authority to impose a fine (this applied to all categories of offenses); 14) A case under the Domestic Violence Victims Protection Act B.E. 2550 (A.D. 2007) or its amendments; 15) A case related to the use of special measures in lieu of the prosecution of criminal cases in accordance with Sections 86 and 90 of the Juvenile and Family Court and the Juvenile and Family Court Procedure Act B.E. 2553 (A.D. 2010) or its amendments; 16) A case under Chapter 8, Section 91 of the Organic Act on Prevention and Suppression of Corruption, B.E. 2542 (A.D. 1999) or its amendments, where the committee, NACC, looked into the facts and decided that if any charge did not have information, that charge would be dropped; 17) The court issued a final judgment to seize property or to perform penance, or the court orders the use of safety measures in accordance with Section 39 of the Criminal Code or waited for the determination of the penalty, or the court imposed conditions of probation that expired after a predetermined period of time, or the court had any other judgment that was not more severe; 18) The accused's fingerprint sheets were kept in the directory, and subsequent documentation from the relevant government agency verified that they were not the accused; and 19) The fingerprint sheets of those who applied for authorization to work in government or to enter the workforce in different agencies had electronic fingerprint data stored on them (Tongmuaengluang, 2018). It could have been seen that none of the 19 cases above were related to people who had been imprisoned before. Therefore, any person imprisoned even for a minor offence was unable to request data segregation from the database. As a result, those individuals must have criminal history information with them for the rest of their lives.

In addition, there were no legal restrictions on the amount of time that criminal records could have been erased for those who had previously been found guilty in accordance with the 19 cases mentioned above. Consequently, many people found it challenging to ask government organizations to expunge their criminal records. It also made living more challenging, demanding more time and money. It was impossible for these people to avoid the flaws if they were impoverished and lacked information and awareness about seeking the deletion of their previous

data. An employer could have conducted background checks on applicants before accepting them as employees. The employer had the right to reject a job application if they found out they had a criminal past. This was one of the issues that contributed to these people's unemployment and increased the likelihood that they committed new crimes, which worsened their criminal record.

Regarding the erasure of criminal records, the French Republic had the following options: In the case of a crime (10 years or more of imprisonment), after five years of release from prison, the individual who was formerly incarcerated could have asked the court to have the record erased. In the case of *délit* (imprisonment for not more than ten years), three years after being released from prison, the individual who was convicted could have asked the court to have their record erased. In the case of contravention (a misdemeanor that merely carries a fine and restricts rights), after a year from the date of release, a person charged with contravention could have sought to have their record expunged. In the Republic of Singapore, individuals who had previously committed a crime could have been able to have their names expunged from their records provided that five years passed (Crime-Free Period) and they did not commit and not connected to any further crimes, were not in custody or under police supervision and they were not under the supervision of drug rehab centers. A person's name could have been taken off of their criminal history record. In Thailand, records were expunged upon death, and the accused's fingerprints were kept in the directory until formal proof from pertinent government institutions proved that they were no longer the accused.

According to the Buddhist Vinaya discipline, there was a case of studying the period of being free from impurity for monks who committed offenses. The researcher would have liked to state this in the following order: when a monk committed an offense, which meant an offense, transgression, and punishment resulting from violating the precepts. There were seven types of offenses, namely *parajik*, *saṅgādises*, *thullaccaya*, *pācittiya*, *pāṭidesanīya*, *dukkha*, and *dubhāsit*; this could have been divided into two types: *Krugapathi*, a severe offense, namely *Parajik*, and *Sanghatises*. As for *Lahukāpat*, a light offense, namely *thullaccaya*, *pācittiya*, *pāṭitaṇīya*, *dukkha*, *dubhāsit*, and the offenses mentioned above were divided into offenses that could not have been relieved, namely *parajikā* offenses. As for the offenses that could have been relieved, there were the remaining six offenses (Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto), 2014), which were *Sanghadises*, *Thullaccaya*, *Pācittiya*, *Pāṭitesanīya*, *Dukkata*, *Dubbāsit*. These offenses of monks had been specified in the Vinaya Pitaka, with the total of 227 precepts.

Moreover, an offense that could not have been relieved was a *parajikā* offense. When any monk committed this violation, he committed the gravest offense. It was considered a severe punishment. It was a punishment of expulsion from being a monk, which was equivalent to death (Phrakru Kosolsasanabandit Krishna Buchakun, 2021). This *parajikā* offense was a serious offense that could not have been corrected. Monks had to suffer and felt bad. There was a total of 4 precepts: 1) having sexual intercourse, 2) theft, 3) killing a human being, and 4) showing off an *uttarimnussadhamma* that is not within oneself (Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto), 2014).

As for the offense that could be remedied, the Sanghatise offense had the most severe punishment. Monks who had been convicted had to enter the penitentiary. It was to stay in a limited area. It was equivalent to being punished with imprisonment (Phrakru Kosolsasanabandit Krishna Buchakun, 2021). As for other offenses, when a monk committed this transgression, they had to do penance; that was, they had to tell their fellow monks about their offense. However, the administration of the Sangha had a type of punishment for monks called "Nikkharam," which was classified as Sangha, the following punishment measure. After this, the monks who violated the precepts or any other prohibitions appropriate to the case were fined. Nevertheless, the monk did not accept it. If it was not accurate according to the Dhamma and Vinaya, then it had to be punished as punishment appropriate to that offense (Phramaha Udom Saramedhi, 2003).

In this instance, the researcher had investigated whether a documented history of misconduct would have existed following a monk's alleged violation of the Vinaya. It had been discovered that a monk who had broken the law, for instance, needed to be removed from their position as a monk. Alternatively, a monk needed to enter the Sangha after committing a crime. An alternative was for a monk to commit a crime and then atone for it. In these situations, there was absolutely no record of any misconduct. It was said that the monk had once again become a person of unwavering morality (Pali IX., 2024). On the other hand, the names of the monks were listed in the Vinaya Pitaka, which also documented their history. All that existed was the law. Based on the deeds of monks, the Lord Buddha composed the Vinaya, the first chapter. Thus, it could not have been argued that the law's initiator, a monk, was in error (Woottipunyaisakul, 2003). This chronicled the events of the monk who first gave the commandment; it would have tales like Phra Suthinna becoming intoxicated with guys. But in all the drunkenness, they did not come across any precepts that forbade it. As a result, the behavior at the time was not unlawful. Furthermore, Parajik was not to be held responsible due to the absence of Vinaya law, among other reasons (Rattanachai, 2022). As a result, the Vinaya Pitaka had the earliest account of a monk's transgression, which occurred during the time of the Buddha. It served merely as a documentation for later Buddhists to understand the fundamentals of retribution. It wasn't a crime; the monk who first proposed the law was the one who did it. The Lord Buddha then instituted this offense. Any monk who disobeyed the rules was thought to have committed an offense. Thus, documenting this history served as a case study for monks in succeeding eras and shed light on the genesis of the original Vinaya formulation.

Studying this case revealed that Buddhism did not record any history of monks who violated the Vinaya. After receiving the punishment, the monk was considered to have pure morality to ensure that mental intoxication was cleared. This principle applied to government procedures that did not erase the criminal records of offenders. It was the opportunity to better oneself, overcome mental defilements, and be free from despair. The researcher viewed it as another punishment because the state's power must punish the offender by being imprisoned for one term. When released from prison, those people had to be punished once again by having a record of being sentenced to a final sentence of imprisonment to follow them forever. Ending

recidivism is not the responsibility of ex-offenders alone, but society has a part to play in providing opportunities to these groups. Governmental organizations also need to project a certain image and launch a campaign to increase social acceptance of former prisoners. As for people in society, they must have looked at former prisoners with distinction; not all former prisoners were bad people. Still, not every individual was good. There were good and wicked people mingled together in every community. The majority of the former prisoners received training. The Department of Corrections was able to successfully change these individuals, but these people also want to be good people and want to be given opportunities. Society should, therefore, have not shunned these people. Prisoners who had been released from prison should not have been allowed by the law to further restrict their rights because it would have been like receiving double punishment and seeing that giving those who had been released from prison the opportunity to have a career would have made people in society safer. Since there were other ways for those who had been released from prison to pursue an honest career, they would prefer not to go back to prison. Therefore, there should have been an opportunity for those released from prison to have a place in society on an equal footing with others. In order to ensure that society was informed and had the right understanding, public relations could have been carried out by disseminating pertinent and trustworthy facts, information, and research findings. Moreover, simply amending the law might not have been enough. A screening and certification body ought to be in charge of verifying the good behavior of inmates who were being released from jail. In order to foster trust with businesses, any changes to the law should have been carefully reviewed in light of public safety concerns as well.

Originality and Body of Knowledge

Buddhism does not record the history of monks who have committed crimes against the Vinaya; when they received punishment from the disciplinary rules, there is a monk with pure morality. As for recording the history of monks, it occurred during the Buddha's time in cases where monks did anything that the Buddha considered inappropriate for monks' practice. Therefore, the prohibition prevents any monk from doing such a thing again. If any monk violates this law, he will be punished, according to the Vinaya; therefore, the Sangha administration does not specify a period for clearing impurity. It only provides monks who are negligent in their discipline with the chance to rectify their behavior and avoid becoming entangled in impurities. Unlike prisoners who are in prison, when released from that punishment instead, there must be a stigma attached to them forever. Buddhism, therefore, points to kindness, forgiveness, and giving opportunities to monks who have committed crimes to become good conductors. The monastic society accepted it and did not criticize it in any way. However, the guidelines learned so far should serve as a spark for the state to realize the importance of enacting laws regarding the determination of the reprieve period for prisoners released from prison. As for determining how many years the period of exoneration will be determined, the state must consider further. The researcher is certain that the notions of the French Republic and the Republic of Singapore should

be governed in accordance with the religious governance criteria stated above to ascertain the duration of innocence for inmates who have been released from prisons in Thailand as depicted in Figure 1.

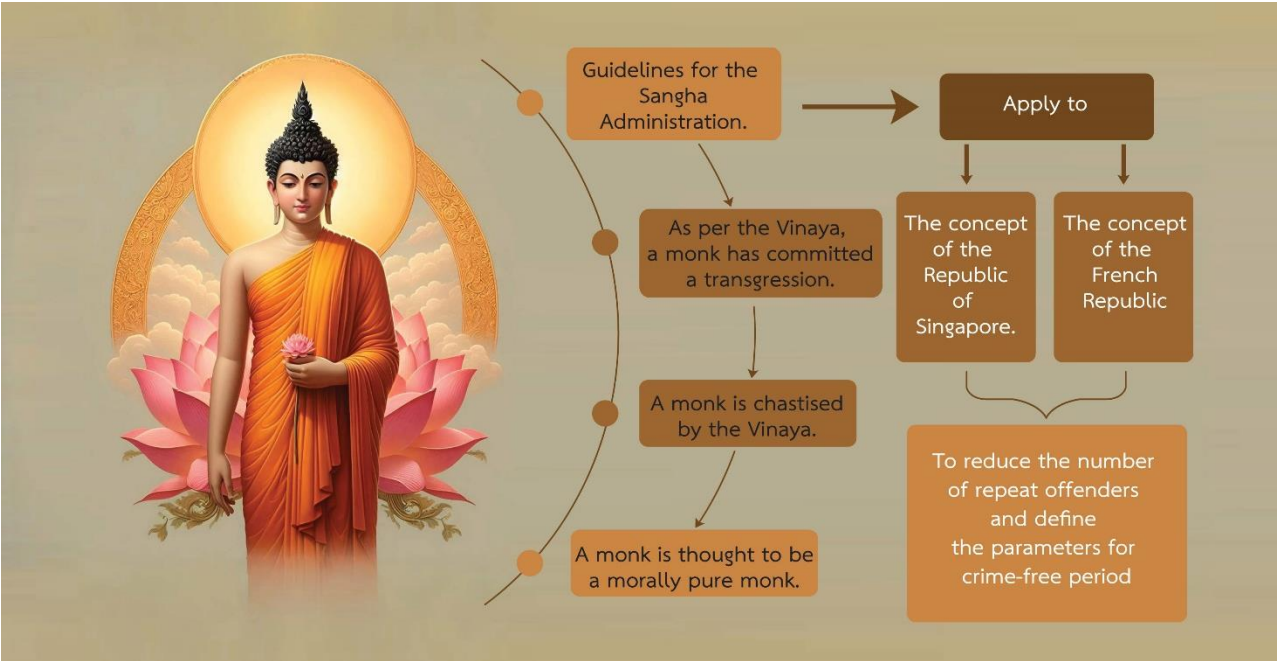

Figure 1 Applying Buddhism to define parameter for crime-free period to lower number of repeat offenders

Conclusions and Recommendations

Studying the development of the justice process in determining the period of innocence to reduce the number of repeat offenders were the study of foreign laws and the Vinaya Act. The researcher concluded as follows. The fact that society did not provide space or career opportunities for those released from prison to start a new life had left many released from prison with nowhere to go. They would not have accepted until having to return to the same life cycle and repeat offenses until having to return to prison. Although many agencies supported vocational training for prisoners, there should have been a process to prepare prisoners before they were released. However, they also had to accept it. Society still had a prejudice against these people who had been released from prison to return good people to society sustainably; those released from prison deserve the opportunity to earn a living and be self-sufficient with human dignity. In economic terms, the Thai labor market had a significant shortage of foreign workers from neighboring countries. Therefore, those released from prison were a valuable domestic resource that would have helped create economic benefits for the country. The "opportunity" the released person wanted in the law should have also facilitated the pursuit of careers for those released from prison. In the case of the prison releasing the prisoners, the law should not have limited rights again because it would have been like double punishment. The study results suggested that the government must have given importance to enacting laws by

specifying a crime-free period for those released from prison. (the criminal record removed his name) as a result of the law automatically as soon as the criteria met the specified conditions. 1) Serious cases that were punishable by imprisonment for more than ten years had a crime-free period of 5 years after the sentence was released. 2) A three-year crime-free period followed a sentence of less than ten years in jail for certain cases. 3) Petty offense cases specified the crime-free period for one year after the sentence was released because the person released from prison still had their name in the criminal history record. In Thailand, criminal records would have never been erased. As a result, those released from prison who wanted to become good people and were ready to face society could not have applied for work. According to the researcher's recommendation, future research should have considered applying Buddhist principles to Thai legislation, for a law stipulating that a person who would have automatically been freed from impurity by the law immediately must have been a person who did not appear to have acted. They were repeatedly violating the principles of the five precepts, which were the essential practices of the general public. By abiding by the Five Precepts, a person's name could have been expunged from the criminal record by preventing unrelated repeat offenses.

Acknowledgement

This study examined the development of the judicial process to define parameters for crime-free periods to lower the number of repeat offenders. It was a case study of international law and disciplines. This article's material is based on a case study of Surat Thani Central Prison, Department of Corrections, Mueang district, Surat Thani province, which is part of a larger research project on the development of the legal system to specify parameters for crime-free periods to reduce the number of repeat offenders. The content has been modified by the researcher to align with the tenets of Buddhist teachings.

References

- Pali IX. (2024). Recording The Criminal History of Monks. (Wisetsin, C., Interviewer).
Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto). (2014). Buddhist Dictionary Glossary Edition (22th ed.). Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand: Mahachulalongkornrajavidyalaya University.
- Phrakru Kosolsasanabandit Krishna Buchakun. (2021). The Capital Punishment (Death Penalty) in the View of Buddhist Ethical Philosophy and Western Philosophy. *Journal of Buddhamagga*, 6(1), 1-12.
- Phramaha Udom Samedhi. (2003). A Comparative Study of the Process of Justice in Buddhism: A Case Study of the Suppression (Niggahakamma) in the Vinaya Pitaka and the Principles Enforced by Mahathera Council. [Unpublished master's dissertation]. Mahachulalongkornrajavidyalaya University. Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand.
- Raksakao, P. (2021). Creating Equality in Society: Concepts Based on Good Governance. *Journal of MCU Social Science*, 10(1), 333-343.

- Rattanachai, P. (2022). The Violation of the Buddhist Law that Affect the Sangha Act B.E. 2505: Case Study of Criminal Penalty. *Ramkhamhaeng Law Journal*, 11(1), 163-179.
- Srisanit, P. (2018). Criminal Record Reform and the Idea of Determining Punishments Appropriate to the Offender (Individualization). In Arnon, M. (Eds.), *Nitithamprajak Surasak 60 Years (1st ed.)*. (pp. 149-181). Bangkok, Thailand: Dueantula Press.
- Sutham, Y. (2018). A Model of Participation between Community Justice Centres and Chachoengsao Central Prison That Aiming to Return the Good Citizens Back to Their Communities. [Unpublished doctoral dissertation]. Rajabhat Rajanagarindra University. Chachoengsao, Thailand.
- Teeraphan, P. (2019). An Approach to Development of Law Concerning Criminal Record of Child and Juvenile. *Naresuan University Law Journal*, 12(2), 87-111.
- Tongmuaengluang, B. (2018). Criminal Records Management in Criminal Justice System. [Unpublished doctoral dissertation]. Thammasat University. Bangkok, Thailand.
- Woottipunyaitsakul, P. (2003). *Buddhism and Political Development*. Nakhon Ratchasima, Thailand: Mahachulalongkornrajavidyalaya University Nakhonratchasima Campus.

HEALTH CARE ACCORDING TO THE BUDDHIST WAY OF MONKS IN PHRA PHROM DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE

Phramaha Pattaradech Siripattanayan^{1*}, Direk Nunklam¹,
Kantaphon Nuthongkaew², Pairat Chimhad¹

¹Graduate School, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

²Faculty of Social Sciences, Mahamakut Buddhist University Srithammasokkaraj Campus,
Nakhon Si Thammarat, Thailand

*Corresponding author E-mail: 6503204007@mcu.ac.th

Received 7 May 2024; Revised 17 June 2024; Accepted 22 June 2024

Abstract

Background and Objectives: Buddhism is deeply ingrained in Thai society, influencing the populace's way of life and spiritual beliefs and serving as a cornerstone of cultural heritage. Temples serve as the heart of community life, encompassing roles in religion, education, and cultural preservation. Monks, as custodians of Dhamma, lead by example, demonstrating a life of sufficiency and mindfulness. Amidst rapid societal and economic transformations, the well-being of monks has been adversely affected, noticing a rise in health-related issues among this community. The health check-up results of monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat, for the year 2023, indicate the most common diseases among monks, including Hyperlipidemia (High blood lipid levels), diabetes (High blood sugar levels), and kidney disease. This research article aims to study the health care practices according to the Buddhist way of monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province, and to explore recommendations for health care practices according to the Buddhist way for monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province.

Methodology: This study employed a mixed-methods approach. Qualitative research involved unstructured interviews with 27 key informants, while quantitative research used questionnaires among 126 monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province. The researchers conducted an introductory conversation to the participants, then collected the questionnaires to check for accuracy to ensure the completeness of the data. The questionnaire featured closed-ended questions with multiple-choice answers. Qualitative analysis utilized descriptive techniques, and quantitative analysis employed statistical measures such as percentages, means, and standard deviations.

Main Results: The life of monks necessitated a harmonious equilibrium between physical, mental, social, and spiritual health. For physical health, monks should have been selective with their diet, focusing on nutrient-rich foods that aligned with the Vinaya discipline. Physical activity, integrated

into their daily routines, should have been promoted to complement their dietary habits and be suitable for their contemplative lifestyle. Mental well-being, integral to Buddhist practice, was fostered through the consistent study of Dhamma and the practice of meditation, nurturing serenity and mental resilience. In terms of social health, temples should have exemplified cleanliness and safety, with health education being a shared endeavor between the monks and the local community. This collaborative approach entailed monks not only gaining health knowledge but also participating actively in communal health initiatives, thus merging monks and layperson experiences. Moreover, the development of wisdom, or Paññā, was crucial for cognitive and spiritual health, equipping monks with the ability to handle life's challenges with insight and empathy. Local public health agencies played a critical role in providing comprehensive health services tailored to the monks' unique needs within their cultural setting. It was vital for healthcare workers to understand the lifestyle and ethical principles of monks in order to ensure respectful and effective continuity of care. In serving the monks' community, these healthcare professionals were part of a model that fostered holistic well-being, which had the potential to influence and inspire the wider community.

Involvement to Buddhadhamma: Adhering to Buddhist teachings emphasizes balance of body, mind, and wisdom, using these principles to foster a clear mind through meditation, proper diet for physical nourishment, and wisdom development to control defilements. This healthy lifestyle reflects religious values and promotes communal well-being. This research links doctrinal principles with sustainable living, aiming to develop a robust, healthy monks society.

Conclusions: In Buddhism, good health encompassed a strong body, peaceful mind, and sharp wisdom. Balancing diet, meditation for fully inner peace, and cultivating wisdom to comprehend suffering cessation was crucial for monks' health, making them exemplars for the community and the world.

Keywords: Health Care, Monks' Well-being, Buddhist Practices

Introduction

Buddhism has deeply influenced Thai society, influencing the way of life, values, ideals, and serving as an enduring source of spiritual guidance and cultural preservation for the Thai people. The religious institution is central to practice, organizing various activities including Buddhist rituals, local educational centers, and as a source of cultural and artistic heritage learning. Monks, as one of the Three Jewels or Triple Gems, consisting of the Buddha, the Dhamma, and the Sangha, play a significant role in Thai society by spreading the teachings of the Dhamma, fostering the religion, and perpetuating Buddhism. "The monks' community is an exemplary society of noble living, emphasizing simplicity, solitude, contentment with what one has, without hoarding material possessions" (Mahachulalongkornrajavidyalaya University, 1996). It promotes a life of learning, self-development towards liberation. The monks' way of life thus differs from the worldly lifestyle in form, method, and objectives (Mahachulalongkornrajavidyalaya University, 1996).

According to the report in 2022, Thailand has as many as 251,616 monks (National Office of Buddhism Thailand, 2022). Changes in society and the economy have impacted the health conditions of monks, with health screenings of monks and novices nationwide showing a continuous increase in health problems among them. However, the health statistics of monks may vary according to the social context. For example, in Bangkok, there is a high rate of obesity, while in the southern region, there are high levels of uric acid, kidney dysfunction, and a high risk of chronic non-communicable diseases. Since the industrial revolution, Thai society has undergone significant changes, including the use of machinery in agriculture. What used to be family-based livestock consumption has shifted to industrial production, involving chemicals in various animal husbandry processes. Similarly, the production of vegetables has seen large-scale use of chemicals, leading to food contamination, a major factor in current health issues. This impact extends to monks who rely on alms food from villagers, which comes from agriculture with chemical residues, making it impossible for monks to avoid chemical exposure, adversely affecting their health. Health screenings of monks and novices across the country in 2016, covering 122,680 individuals, is found that monks suffer from chronic diseases such as high blood pressure and diabetes, primarily due to risky behaviors like smoking, insufficient physical activity, and inappropriate diet. Addressing this issue follows the principles of the National Buddhist Monks' Health Charter B.E. 2560, promoting the health of monks at all levels and encouraging monks to lead community and societal health roles (Sangsuk News Agency, 2024).

From the mentioned statistics of ailing monks, the Sangha Council, by the resolution of the 7th Sangha Supreme Council meeting on March 20th, 2017, resolution number 191/2017, regarding the operation of monks and the development of health conditions, has mandated that temples promote health and implement a national health charter for monks across the country. This focuses on driving the resolutions of the National Health Assembly under three main issues: 1) Taking care of monks' health by adhering to the principles of Dhamma discipline; 2) Promoting communities and society to appropriately care for monks according to Dhamma discipline; and 3) The role of monks in leading good health conditions to the community and society (National Health Commission Office (NHCO), 2017). Phra Phrom District, a small district separated from Nakhon Si Thammarat's main district, is divided into 4 sub-districts and 28 villages. In this area, there is a strong faith in Buddhism among its residents. Temples are filled with devout followers, both male and female, living according to Buddhist ways, such as making merit and offering alms with pure hearts. However, the public may not be aware of the food or items they offer to monks, which could lead to various health issues for the monks later. From the integrated health check-up results of monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat, for the year 2023, totaling 45 monks, it is found that the most common diseases among monks are high blood lipid levels, followed by high blood sugar levels, and kidney disease (Churasart, 2023). The illness of monks not only affects their health but also has an impact on the overall economy, as the government must bear the increasing medical expenses for treating sick monks every year. Most of these diseases are caused by dietary habits from offered food and limited opportunities for exercise

due to concerns about violating Dhamma discipline and a lack of guidance on appropriate and correct ways to exercise. Given the background and significance mentioned, the researcher is interested in studying the health care practices according to the Buddhist way of monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province, to understand the health care practices of monks according to Buddhism and to suggest ways to improve the health of monks. The aim is to use the research findings as guidelines for better health care of monks, leading to having monks with good health who can serve as models for health care according to the Buddhist way to others.

Objectives

This research article aims to study the health care practices according to the Buddhist way of monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province, and to explore recommendations for health care practices according to the Buddhist way for monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province.

Methodology

The researcher had defined the research design as Mixed Methods, characterized by the integration of both qualitative and quantitative data collection that was direct and consistent with the research findings accurately and clearly. The chosen research methods included qualitative research through in-depth interviews from key informants, using an interview format that the researcher had developed, and quantitative research through the distribution of questionnaires (Survey Research), which the researcher had also created, to be distributed to the sample population.

1. Conduct of Research: The research on the health care of monks according to Buddhist practices in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province, had defined the population, sample group, and key informants as follows. The population and sample group were the monks in the Phra Phrom District area, from the database of the Buddhist Lent in the year 2023 (Phra Phrom District Chief Monk's Office, 2023), totaling 126 monks. The key informants were experts with knowledge and understanding of the health care of monks according to Buddhist practices, totaling seven groups. Through in-depth interviews with 27 key informants/specifically selected individuals, categorized as follows: ten monks from the administrative group in Phra Phrom District; six monks with illnesses in Phra Phrom District; one District Chief of Phra Phrom; three public health academics in Phra Phrom District; two health promotion hospital officers in Phra Phrom District; four public health volunteers in Phra Phrom District; and one Thai traditional doctor in Phra Phrom District.

2. Research Tools: Qualitative research involved in-depth interviews, while quantitative research used questionnaires with a reliability value of 0.866, which the researcher had developed into two parts. Part 1 consisted of a questionnaire about the basic information of the respondents, including residence, age, number of rains retreat (A term used to denote years of monkhood), secular education level, Dhamma education level, Pali education level, chronic diseases, and treatment methods. Part 2 consisted of a questionnaire about the health care practices according

to the Buddhist way of life for monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province. It featured closed-ended questions with multiple-choice answers covering 6 aspects: 1) Physical health condition; 2) Mental health condition; 3) Social health condition; 4) Spiritual (Wisdom) health condition; 5) Organizational aspect of health care according to the Buddhist way for monks; and 6) Personnel involved in health care according to the way of monks. Each aspect contained five questions, totaling 30 questions altogether, characterized by a Numerical Rating Scale with five levels of health care according to the Buddhist way. The researchers tested the research tools for reliability by trying out the improved questionnaire with monks in the Cha-Uat District. They were the population outside the research conducting area and had characteristics similar to those of the research population, totaling 30 individuals. The test aimed to find the reliability value by calculating the Alpha coefficient according to Cronbach's method.

3. Data Collection: The researcher created a questionnaire and requested permission to collect data from Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus, to the District Chief Monk of Phra Phrom and the Public Health Office of Phra Phrom. They distributed 30 complete sets of the questionnaire to the sample group. Before proceeding, they conducted an introductory conversation to familiarize, state the objectives, and explain the reasons to the participants, then collected the questionnaires back personally and checked them for accuracy to ensure the completeness of the data as required. The researcher personally collected all 126 questionnaires, which accounted for 100 percent.

4. Data Analysis: Qualitative research collected answers and information through in-depth interviews from key informants to analyze, synthesize content, and organize it into a coherent, concise, and easily understandable format, separating it into different aspects sequentially. Quantitative research gathered data from questionnaires, which researchers then systematically verified for accuracy and analyzed using computers with specialized software to calculate various basic statistical values such as frequency, mean, and percentage, in data related to basic information including residence, age, number of years as a monk, secular education level, Dhamma education level, Pali education level, chronic diseases, and treatment methods. The content was organized to be coherent, concise, easily understood, and separated into different aspects according to the objectives.

Results and Discussion

It was found that most of the respondents were monks residing in temples, totaling 103 individuals, accounting for 81.75 percent. The rest of the respondents resided in monks' residences. The total sum of respondents consisted of 126 individuals. There were 52 individuals aged between 20-40 years, representing 41.27 percent. There were 47 individuals with less than five years of ordination, accounting for 37.30 percent. There were 91 individuals with an education level below a bachelor's degree, representing 72.22 percent. There were 47 individuals with the education level of Nak Tham Tri (Dhamma Scholar, Elementary Level), accounting for 37.30 percent. There were 115 individuals who had not studied Pali, representing 91.27 percent. There

were 62 individuals without chronic diseases, accounting for 49.21 percent. And 75 individuals chose to seek medical treatment from hospitals, representing 59.52 percent, as depicted in Figure 1.

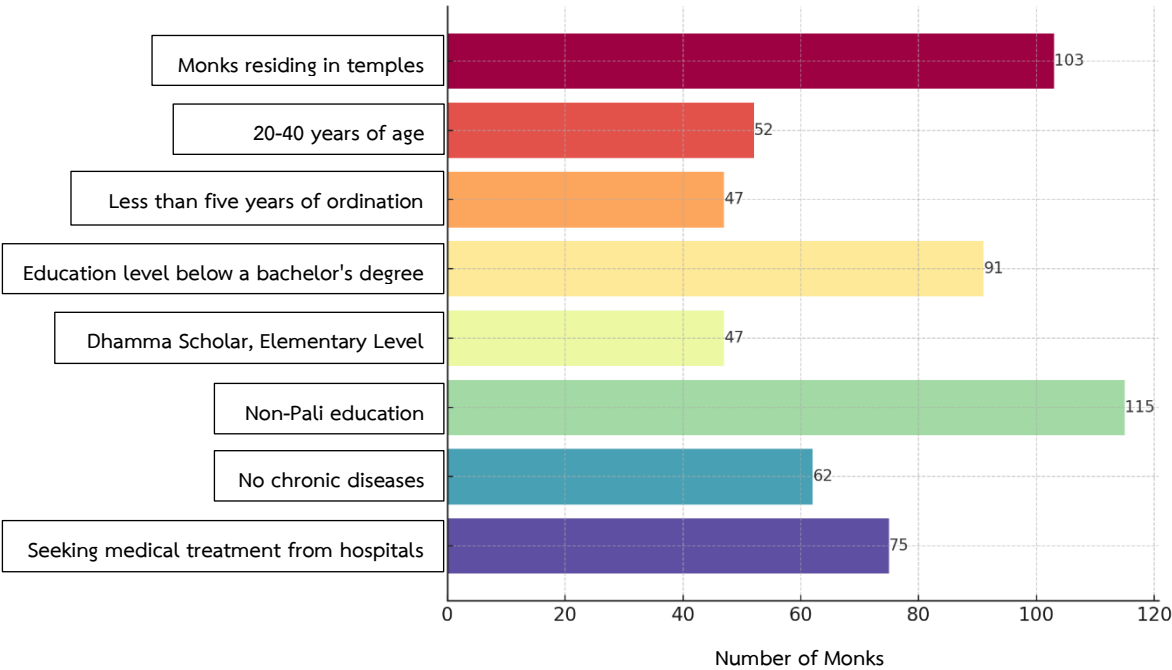

Figure 1 Basic information of most respondents, in 126 monks

Table 1 Health care according to the Buddhist way of monks (N = 126)

Health care according to the Buddhist way of monks	Level of maintenance		
	μ	σ	Level
1. Physical well-being	3.96	0.37	Good
2. Mental well-being	4.49	0.50	Good
3. Social well-being	4.02	0.73	Good
4. Spiritual or cognitive well-being (Wisdom)	4.06	0.63	Good
5. Organizations that maintain health according to the Buddhist way of monks	3.83	0.44	Good
6. Personnel who take care of health according to the Buddhist way of monks	3.81	0.59	Good
Total	4.03	0.27	Good

From Table 1, it was found that the level of health care according to the Buddhist way for monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province, overall, was at a high level. Upon examining each aspect, it was found that the level of health care in terms of mental health had the highest level of care ($\mu = 4.49$), followed by spiritual or cognitive health (wisdom) ($\mu = 4.06$), social health ($\mu = 4.02$), physical health ($\mu = 3.96$), and the organizational aspect of health care according to the Buddhist way for monks ($\mu = 3.83$). The aspect of personnel involved in health care according to the Buddhist way for monks had the lowest level of care ($\mu = 3.81$). This was due to the following aspects.

Physical health aspect: Good nutrition that was healthy and toxin-free, eating in a balanced amount, combined with exercising according to natural principles and the Buddhist way

of practice, would have helped promote good physical and mental health for monks. This enabled them to perform religious duties efficiently and serve as good examples for society. This aligned with the research by Thanathornstit et al. (2024), who studied the health conditions of monks in Ubon Ratchathani Province. The research found that the most common health issues among monks were chronic diseases such as high cholesterol, high blood pressure, and diabetes. Therefore, it was necessary to promote regular exercise among monks to reduce the risk of obesity, encourage annual health check-ups, campaign for monks to quit smoking and reduce excessive tea or coffee consumption daily, and promote the consumption of nutritious food while avoiding high-fat foods. This was also in line with the research by Wen et al. (2024), which indicated that the risk of atherosclerotic cardiovascular disease would have increased by 11% for every 200 g increase in coffee intake, by 10% for every cup increase, and by 21% for every 300 mg increase in caffeine intake after adjusting with age, gender, BMI, smoke, drink, glycosylated hemoglobin A1C, total cholesterol, and hypertension. In addition, the risk of heart attack arose along with the increase of coffee or caffeine intake. Moreover, this corresponded with the research of Sorhaying et al. (2020), which indicated that monks' nutrition behavior was quite good because they learned the effects of some Buddhists offering extremely salty, greasy, or oversweet foods, which became the factors for monks' illnesses. Therefore, extremely salty food could have caused hypertension. Oversweet foods could have caused diabetes in monks with genetic diabetes, which was a sensitive factor of diabetes. In addition, greasy foods could have caused Hyperlipidemia (High blood lipid levels) and Atherosclerosis (Arterial Plaque).

Mental Health Aspect: For monks, mental health was of utmost importance as they were practitioners and disseminators of Dhamma teachings. Having good mental health enabled monks to practice Dhamma effectively, reach the essence of the teachings, and correctly and appropriately convey these teachings to others. This aligned with the research of Phrakrupalad Sampipatthanathirachan Kittiched Siri wattago et al. (2024), who had studied the Application of Development of Mental Health for Practitioners through Online Dhamma Gita. The research results found that principles and concepts about mental health and mental health development were emphasized in promoting mental health in the community and systematically taking care of mental and physical health, such as exercise, meditation, and contact with nature. It had a positive effect on both mental and physical health. Comprehensive health care, both mental and physical, was an important thing that humans should have paid attention to and followed regularly. Because if the mental health of monks was suffering or not strong, as a result, they were unable to teach others to follow the teachings. This aspect also corresponded with the research of Nakawaro (2020), who had studied and found that Buddhism emphasized mind development and practices in life improvement, which was Insight Meditation. The man always suffered in his mind. It did not matter if he was a billionaire, actor, singer, or prime minister. He also naturally suffered because it was the nature of his mind that he adhered to emotion, was stuck on, and was plunged into thought if he could not have released the suffering that occurred in his mind. Every time suffering occurred, it would have burnt oneself and destroyed one's

physical health. Some people sought happiness higher than their pleasure, which was the supreme happiness of humanity, from reaching Nibbāna through meditation. Therefore, Vipassana was a valuable instrument for humanity to develop the soul in the present.

Social Health Aspect: Creating a conducive environment for the health of monks required cooperation from all parties, including monks, laypeople, and related organizations, to foster an environment that allowed monks to perform religious duties efficiently, maintain good physical and mental health, and assist others to the best of their abilities. This aligned with the research of Phramaha Nopphon Abhibandho (2024), who had studied Social Teaching with Integration Model of Learning Management According to Suppāya 4. The study found that the school's atmosphere and environment often influenced students' minds. A school with a shady environment, pleasant to learn in, and a clean building, even orderly and beautiful, could have easily molded students' behavior to create determination in a good way.

The aspect of spiritual or cognitive health (Wisdom): The cultivation of wisdom was of great importance for the life of monks themselves and for the dissemination of Buddhism to society. The development of wisdom in monks could have been achieved in daily life, such as through practicing Dhamma, Vipassana meditation, studying the Dhamma, mindful daily routines, teaching and sharing Dhamma, and training the mind to be free from defilements. Monks who consistently cultivated wisdom could have understood and conveyed the Dhamma correctly and appropriately, benefiting Buddhists by allowing them to live valuable lives in accordance with the Dhamma. This aspect aligned with Buddhism, which determined humans to be the center of development. Buddhism emphasized that humans must have acted by training to develop qualities within themselves, including physical, moral, mental, and intellectual qualities that could have had such effects outside of themselves. It was a development in terms of human resources. Therefore, the principles of Buddhism had been integrated to be used as components in development, and most of them emphasized the matters of body, speech, and mind. The principles that were applied in human resource management included Sikkhā (The Threefold Training), Brahmavihāra (The Four Sublime States of Mind), Saṅgahavattu (The Four Bases of Social Solidarity), and Sappurisa-dhamma (The Seven Virtues of a Gentleman), which were considered essential principles for human resource development (Phrakrupalad Somkit Woradhammo, 2021)

Organizational Aspect of Health Care According to the Buddhist Way for Monks: It was crucial in promoting good health, helping monks to lead a holistic life both personally and socially. The approach should have integrated modern medicine with natural healing principles, such as meditation and herbal use, in collaboration with local health agencies for comprehensive and effective care. Training in health and promoting knowledge on diet and balanced lifestyle were essential for the health restoration of monks. The collaboration of all parties would have ensured that the health of monks was appropriately and efficiently cared for. It was in line with the data from the National Office of Buddhism in 2020, which found that there were five diseases among monks, including Hypertension, Hyperlipidemia, diabetes, seasonal influenza, and

Periodontitis. This problem was caused by the food consumption behavior of monks who could not have chosen to eat like the general public. The food comes from alms, 90 percent of which included set meals, such as green curry, fried foods, oily foods, and sweet pineapple juice, resulting in chronic non-communicable diseases. Monks could not have refused or avoided risks according to the monastic disciplines. There were also restrictions on exercise. They received fewer opportunities to serve as a health care provider and less health promotion than other groups of people, which increased the risks of illness with chronic non-communicable diseases. Therefore, knowledge and practices of health care should have been promoted to monks and provided knowledge to laypeople regarding offering appropriate foods (Hongphokhapham, 2024).

In the aspect of personnel taking care of the health according to the Buddhist way for monks: Developing health personnel for monks was crucial as a foundation for promoting good health among monks. The development of personnel should have focused on both knowledge and skills, emphasizing the integration of modern medicine with the principles of Dhamma discipline and natural healing methods, so that personnel in all sectors could have comprehensively and effectively taken care of the health of monks. The personnel development should have emphasized the integration of traditional and contemporary medical treatments with the addition of Buddhist ways, which included meditation sessions, chanting, walking meditation, yoga practice, and using medical herbs according to natural treatment. In the case of medical treatment for temples in remote areas, remote medical treatment technology should have been used to treat the illness of monks. The formulation of medical treatment programs or sending the health care personnel to visit patients periodically could have assisted monks in remote areas in receiving health care equally and extensively. In addition, promoting knowledge sharing in health care and training self-caring skills were considered the methods that strengthened the health care system for monks in such temples. Therefore, the state should have been involved in contributing medical treatment to monks with illness, in which extensive and accessible services would have contributed conveniences to monks with illness with more physical comfort, mental comfort, and confidence in medical treatment. This corresponded with the research of Malisorn et al. (2023), the results of the study found that there was a belief in Thai society in attending the Watch Night Service on New Year's Eve. Most of them prayed for the blessings of their family as the priority. Praying inspired happiness, comfort, and mental health more than those who did not pray. The more ones joined the prayer, the more opportunities there were for them to be happy, comfortable, and have better mental health. Watch Night Service on New Year's Eve was an optional activity for people to receive a blessing instead of going to parties, which tended to include alcoholic beverages and intoxicants during New Year's Eve.

Originality and Body of Knowledge

Figure 2 The synthesized knowledge from the research (TOMBIC)

From Figure 2, the synthesized body of knowledge from the research can be explained as follows: From the study on health care according to the Buddhist way for monks in Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province, it is found that the health care according to the Buddhist way for monks is conducted under the National Buddhist Monks' Health Charter B.E. 2560 to address health problems in monks, reduce health risk factors, and promote the health of monks at all levels, in order for monks to be leaders in health in the community. The components of health care according to the Buddhist way include six components: 1) Maintaining physical and mental health to be strong, cheerful, and bright; 2) Training the mind to have concentration and compassion; 3) Building good relationships with others and acting correctly to principles of the Dhamma discipline and the Secular law; 4) Developing wisdom and understanding about the principles of morality in Buddhism; 5) Managing organizations and creating an environment consistent with health care according to the Buddhist way; and 6) Training and developing knowledge and skills in health care according to the Buddhist way to personnel. The aspects of health care according to the Buddhist way for monks include the six aspects: 1) Physical health; 2) Mental health; 3) Social health; 4) Spiritual health or wisdom; 5) Organizational aspects of health care according to the Buddhist way for monks; and 6) Personnel aspects of health care according to the Buddhist way for monks. The process of health care according to the Buddhist way for monks integrates with current science to further develop comprehensive quality care.

Conclusions and Recommendations

The health care of monks according to Buddhist practices encompassed six main aspects: 1) Physical health, including exercise, nutritious eating, and disease prevention; 2) Mental health, focusing on stress management, meditation practice, and maintaining a peaceful mind; 3) Social health, involving building good relationships and community participation; 4) Spiritual and intellectual health, connecting with Buddhist teachings and developing life understanding; 5) Organizational aspect, developing institutions that supported monk health care, promoting appropriate lifestyles and health care methods; and 6) Personnel development, training health care professionals who understood the health care needs of monks, using technology for health monitoring and research to develop health care methods that integrated Dhamma principles and science, and building a social network that understood and respected monks were crucial for promoting good and sustainable health for monks. Policy recommendations included integrating health care knowledge into the educational curriculum for monks to enable them to take care of their own health and advise laypeople; modernizing monk health policies by integrating naturopathy with contemporary medicine and training health personnel in Buddhist ways; and establishing comprehensive health centers for monks covering care, prevention, treatment, and rehabilitation with continuous support from agencies or organizations. Practical suggestions included promoting physical exercise among monks, such as allocating exercise areas and providing suitable equipment; developing cooperation with communities to support monk health, such as organizing health-related activities or offering appropriate food; and for future research, studying the impact of meditation on mental and physical health by analyzing how Dhamma practice and meditation affected monks' mental and physical health and how it could have been used to prevent or treat diseases, and analyzing the effects of exercise according to Buddhist principles, such as examining how walking meditation or yoga affected monks' health, to create appropriate health care guidelines for monks' lifestyles.

Acknowledgement

This research article is part of a thesis for the Master of Arts program in Social Development. I would like to express my gratitude to Asst. Prof. Dr. Direk Nunklam, the thesis supervisor, and Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew, the thesis committee member, for their kind advice, revisions, and meticulous attention to detail. I deeply appreciate the genuine intention, dedication, and effort of the professors and hereby express my thanks.

I also thank Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus, for being a source of knowledge and for the development of academic writing. My gratitude extends to the authors and researchers of the articles and documents referenced in this paper. Finally, I sincerely hope that this article will benefit those involved in promoting the health care of monks according to Buddhist practices in the future.

References

- Churasart, N. (2023). Taking Care of the Health of Monks. (Phramaha Pattaradech Jayuttamo Siripattanayan, Interviewer).
- Hongphokhapham, K. (2024). Factors Affecting Buddhist Monks' Health in Nakhon Ratchasima. *Regional Health Promotion Center 9 Journal*, 18(2), 606-619.
- Mahachulalongkornrajavidyalaya University. (1996). *Thai Tripitaka*. Bangkok, Thailand: Mahachulalongkornrajavidyalaya University Printing Press.
- Malisorn, N., Laochalad, S., Amornpan, K. & Wongfaluean, S. (2023). The Belief Behavior of Praying Across the Years in Thai Society. *Journal of Dhammasuksa Research*, 6(2), 267-281.
- Nakawaro, P. (2020). Mind Development According to Insight Meditation (Vipassana-Kammathana) in the 4.0 Era. *Academic MCU Buriram Journal*, 5(2), 162-175.
- National Health Commission Office (NHCO). (2017). *National Buddhist Monks' Health Charter B.E. 2560*. Bangkok, Thailand: O.S. Printing House Co., Ltd.
- National Office of Buddhism Thailand. (2022). *Basic information about Buddhism B.E. 2565*. Nakhon Pathom, Thailand: National Office of Buddhism Thailand.
- Phra Phrom District Chief Monk's Office. (2023). *Survey List of Monks and Novices in the Rainy Season in the Administrative Area of the Sangha of Phra Phrom District, Nakhon Si Thammarat Province*. Nakhon Si Thammarat, Thailand: Phra Phrom District Chief Monk's Office.
- Phrakrupalad Somkit Woradhammo. (2021). Human Resource Management According to Buddhist Principles. *Journal of Chaimongkol Review*, 1(1), 1-12.
- Phrakrupalad Sampipatthanathirachan Kittiched Siri wattago, Jiwattanasuk, N., Phra Woraponte Varadhammo, Phra Wirachai Mettatheero, Phra Sukheesom Silatechaputtiyo & Vasuratna, V. (2024). Application of Development of Mental Health for Practitioners through Online Dhamma Gita. *Journal of MCU Buddhist Review*, 8(1), 26-40.
- Phramaha Nopphon Abhibandho. (2024). Social Teaching with Integration Model of Learning Management According to Suppaya 4. *Journal of the World of Happiness*, 1(1), 44-57.
- Sangsuk News Agency. (2024). *Taking Care of the Health of Thai Monks*. Bangkok, Thailand: Thai Health Promotion Foundation.
- Sorhaying, K., Panumram, K., Raddanchak, K., Dankratoke, K., Polsri, N. & Rungruang, K. (2020). Health Care Behaviors of Monks in Surin Municipality. *Journal of MCU Peace Studies*, 9(1), 59-71.
- Thanathornstit, S., Kosasus, P. & Srisophon, S. (2024). *Health Conditions of Buddhist Monks in Ubon Ratchathani Province*. Ubon Ratchathani, Thailand: Ubon Kit Offset Printing House.
- Wen, J., Du, L. L., Pan, Q., Song, J. J., Liu, Y. P., Meng, X. B., Zhang, K., Gao, J., Shao, C. L., Wang, W. Y., Zhou, H. & Tang, Y. D. (2024). Association of Coffee Consumption with Atherosclerotic Cardiovascular Disease and All-Cause Mortality in Adults with Familial Hypercholesterolemia: Results from National Health and Nutrition Examination Survey (NHANES). *Nutrition Clinique et Métabolisme*, 38(2024), 27-35.

นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

THE POLICIES TO PROMOTE BUDDHIST TOURISM OF WAT THAT NOI, CHANG KLANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE

พระปลัดอภิวินัย เยี่ยมสวน*, พระครูวิรัตธรรมโชติ มีชัย พุทธสุภะ, พระครูโสภณรัตนบัณฑิต เทพรัตน์ เรืองศรี

Phrapalad Aphiwit Yiamsuan*, Phrakhru Wiratthammachot Michai Buddhasubha,

Phrakru Sophonrattanabundit Theprat Rueangsri

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช นครศรีธรรมราช ประเทศไทย

Graduate School, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakhon Si Thammarat Campus,

Nakhon Si Thammarat, Thailand

*Corresponding author E-mail: aphiwit240527@gmail.com

Received 7 May 2024; Revised 25 May 2024; Accepted 18 June 2024

บทคัดย่อ

ความเป็นมาและวัตถุประสงค์: การท่องเที่ยว ถือว่ามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจรวมถึงเป็นรายได้หลักของประเทศ ไทย รัฐบาลจึงมีการวางแผนและปรับเปลี่ยนนโยบายการท่องเที่ยวรวมถึงยุทธศาสตร์ของชาติเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอยู่ตลอดเวลา โดยส่งเสริมการกระจายการเดินทางท่องเที่ยว และการเติบโตทางการท่องเที่ยว เชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและภูมิภาค เพื่อให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ วิถีพุทธ แหล่งรวบรวมงานศิลป์ วิทยาการและความรู้มากมายหลายสาขาล้วนตกเป็นแหล่งรวมของศิลปกรรมที่มีค่า เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุและจิตรกรรมฝาผนัง ซึ่งงานศิลปกรรมต่าง ๆ นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าและเป็นเสมือนเอกลักษณ์ของความเป็นชาติไทย จึงมีนโยบายส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนของสังคม ทั้งภาครัฐและเอกชนตระหนักถึงความสำคัญและเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการจัดโครงการท่องเที่ยวแนวศาสนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อยและเพื่อศึกษาข้อเสนอแนะนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย: เป็นการวิจัยผานวิธี มีขอบเขตเนื้อหา นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ นโยบายด้านกายภาพ นโยบายด้านบุคคล นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ นโยบายด้านเครือข่ายการท่องเที่ยว และสรุปบทสัมภาษณ์ข้อเสนอแนะนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ ด้านกายภาพ บุคคล การประชาสัมพันธ์ และด้านเครือข่ายการท่องเที่ยวจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่เดินทางมาท่องเที่ยววิถีพุทธวัดธาตุน้อย ช่วงเดือนกรกฎาคมถึงเดือนธันวาคม ปีพ.ศ 2566 จำนวน 383 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ กลุ่มนักวิชาการด้านการท่องเที่ยว กลุ่มพระสงฆ์ภิกษุ กลุ่มผู้นำท้องถิ่นหรือผู้นำท้องที่ กลุ่มนักท่องเที่ยว และกลุ่มมัคคุเทศก์ รวมทั้งสิ้น 20 รูป/คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามเท่ากับ 0.778 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย: พบว่า 1) องค์ความรู้การท่องเที่ยววิถีพุทธ อยู่ในรูปแบบของความศรัทธาและความเชื่อความเลื่อมใสที่มีคุณค่าทางด้านจิตใจของนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชม มาเคารพบูชา 2) นโยบายด้านกายภาพ เป็นการประกันการอนุรักษ์และบำรุงรักษาวัด พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคม ป้ายข้อมูล ลดผลกระทบตอสสิ่งแวดล้อม และเน้นย้ำถึงพฤติกรรมที่ให้ความเคารพต่อสถานที่ 3) นโยบายด้านบุคคล ฝึกอบรมบุคลากรพัฒนาทักษะทางภาษาให้

สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ 4) นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ ริเริ่มประชาสัมพันธ์ด้วยความเคารพต่อวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อของชาวพุทธ ผ่านแหล่งข้อมูลออนไลน์ และ 5) นโยบายด้านเครือข่ายการท่องเที่ยว สร้างความร่วมมือกับตัวแทนการท่องเที่ยวและบริษัททัวร์ที่เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวทางจิตวิญญาณหรือศาสนา เป็นความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ โดยเชื่อมโยงทั้งจังหวัด ภูมิภาคทั้งทางถนน ทางอากาศสามารถเชื่อมโยงได้ทุกบริบทของพื้นที่

ความเกี่ยวข้องกับหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา: บทความพุทธนวัตกรรมนี้ มีหลักธรรมที่นำมาประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ คือ ศรัทธาและปสาทะ ที่มักนิยมใช้คู่กับคำว่าศรัทธาคือความเชื่อเป็นศรัทธาปสาทะ ซึ่งหมายถึง เลื่อมใสด้วยศรัทธา หรือทั้งเลื่อมใสทั้งศรัทธา

สรุป: การนำองค์ความรู้นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ มาประยุกต์ใช้ในการท่องเที่ยวเป็นการผสมผสานระหว่างประสบการณ์ทางกายและทางจิตวิญญาณต่อสถานที่ท่องเที่ยววิถีพุทธที่ทำให้ผู้มาเที่ยวชม เกิดความเลื่อมใสศรัทธาต่อศาสนาและศาสนสถานนั้น

คำสำคัญ: นโยบาย, การส่งเสริม, ท่องเที่ยววิถีพุทธ, วัตถุประสงค์

Abstract

Background and Objectives: Tourism is considered important to the economy and is the main source of income for Thailand. Therefore, the government plans and adjusts tourism policies, including the national strategy regarding travel continuously. By promoting the distribution of tourism travel and tourism growth, and fostering links between provincial and regional groups, the government aims for building the ability to effectively support tourists who visit Thailand. Additionally, Buddhist tourism provides a source of art collection, technology, and knowledge across various branches. It encompasses valuable works of art such as ancient sites, antiques, murals, and various other cultural artifacts, which are considered to be priceless cultural heritages and contribute to the unique identity of the Thai nation. Consequently, there is a policy to encourage all sectors of society, both public and private, to be aware of its importance and participate in organizing religious tourism projects. The objectives of the research are to study the policies to promote Buddhist tourism of Wat That Noi and to study the suggestions for the policies to promote Buddhist tourism of Wat That Noi in the Chang Klang District of Nakhon Si Thammarat Province.

Methodology: This study employed mixed methodology with a scope of content covering Buddhist tourism promotion policies, which included physical policy, human resources policy, public relations policy, and tourism network policy. It also included a summary of interviews with key informants in terms of suggestions for the policies to promote Buddhist tourism, which comprised the aspects of physical policy, human resources policy, public relations policy, and tourism network policy. The sample comprised 383 individuals who visited Wat That Noi in terms of Buddhist tourism from July to December of 2023. Key informants comprised a total of 20 individuals, which included a group of tourism academics, a group of ecclesiastical administrative officers, a group of local administrative officers, a group of tourists, and a group of tour guides. Data collection involved in-depth interviews and questionnaires, with a reliability

coefficient of 0.778. Data analysis utilized basic statistics, including percentages, means, and standard deviations.

Main Results: The study found the respective findings. First, Buddhist tourism knowledge manifested in the form of faith and belief, providing psychological value for tourists who visited and worshiped. Second, physical policy aimed to ensure temple conservation and maintenance, develop infrastructures, develop transportation, develop information dissemination, reduce environmental impact, and encourage respectful behaviors at religious sites. Third, the human resources policy underlined training and language skill development for personnel to facilitate effective communication. Fourth, public relations policy aimed to initiate respectful engagement with Buddhist culture, traditions, and beliefs through online resources. Fifth, the tourism network policy aimed to build partnerships with travel agents and tour operators that specialized in spiritual or religious tourism, which built the cooperation with various agencies that served tourists with good quality services that connected provinces and regions through land and air transportations and could have connected each context in each area.

Involvement to Buddhaddhamma: This article of Buddhist innovation included Buddhist principles for promoting Buddhist tourism, which consisted of *Saddhā* (Faith) and *Pasāda* (Confidence). Faith, often coupled with belief, embodied the concept of *Saddhā-Pasāda*, which implied being confident by faith or being both confident and faithful.

Conclusions: The application of knowledge of the policies for promoting Buddhist tourism was the integration between tourists' physical and spiritual experiences at Buddhist tourist attractions, which fostered visitors' faith and confidence in the religion and the places of worship.

Keywords: Policy, Promotion, Buddhist Tourism, Wat That Noi

บทนำ

การท่องเที่ยวถือว่ามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก รวมถึงเป็นรายได้หลักของประเทศไทย ในปัจจุบันรัฐบาลจึงมีการวางแผนและปรับเปลี่ยนนโยบายการท่องเที่ยวรวมถึงยุทธศาสตร์ของชาติเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัจจุบันมีการวางแผนเป้าหมายให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ถึง 40 ล้านคนในปี พ.ศ. 2566 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้กำหนดยุทธศาสตร์ให้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพให้มีความเติบโตอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมการกระจายการเดินทางท่องเที่ยว และการเติบโตทางการท่องเที่ยว เชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและภูมิภาค สร้างการรับรู้เอกลักษณ์ของพื้นที่โดยมุ่งเสริมยุทธศาสตร์การกระจายนักท่องเที่ยวไปสู่ภูมิภาค เพื่อให้เกิดเม็ดเงินหมุนเวียนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นการส่งเสริมอาชีพและเศรษฐกิจในท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยว และกระตุ้นให้คนในท้องถิ่นรักและหวงแหนทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้วย “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นระบบเศรษฐกิจของประเทศให้มีความเข้มแข็งและเติบโตอย่างยั่งยืน ขณะเดียวกันก็ยังสามารถเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านอันจะนำไปสู่การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานรวมกันอย่างเป็นระบบ (National Statistical Office, 2014)

นับจากอดีตพระพุทธศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดวิถีชีวิตของชาวไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแหล่งที่รวบรวมงานศิลป์ วิทยาการและความรู้มากมายหลายสาขา ตลอดจนเป็นแหล่งรวมของศิลปกรรมที่มีค่า

เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุและจิตรกรรมฝาผนัง ซึ่งงานศิลปกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าและเป็นเสมือนเอกลักษณ์ของความเป็นชาติไทย ปัจจุบันวัดหรือศาสนสถาน ได้กลายเป็นอีกหนึ่งแหล่งท่องเที่ยวที่ผู้คนต่างให้ความสนใจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นเหตุให้วัดหรือศาสนสถานบางแห่งได้ปรับบทบาทใหม่เพิ่มจากเดิมที่เคยจำกัดไว้สำหรับเป็นสถานที่ปฏิบัติกิจของสงฆ์และศาสนพิธีของชาวบ้าน หรือเป็นสถานที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของผู้คนในชุมชนในแต่ละวัดนั้นตั้งอยู่ กระทั่งกลายมาเป็นสถานที่รองรับนักท่องเที่ยวที่มาจากต่างถิ่น (Bowonkulpa, B., 2014) กรมการศาสนาจึงมีนโยบายส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนของสังคม ทั้งภาครัฐและเอกชนตระหนักถึงความสำคัญและเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการจัดโครงการท่องเที่ยวแนวศาสนาให้มากขึ้นเพื่อกระตุ้นให้เกิดความรักความศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ทั้งยังมุ่งหวังให้เกิดการพัฒนาและจัดระบบการท่องเที่ยวภายในวัดหรือศาสนสถานให้เหมาะสมและมีการบริการที่ดีสามารถสร้างความเลื่อมใสศรัทธา ให้แก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ (Phrakhru Phawanaphothikhun Somchai Kantasilo, & Phra viman Gambhirapanno, 2017)

วัดธาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ตั้งขึ้นโดยความประสงค์ของพ่อท่านคล้าย (พระครูพิศิษฐ์อรรถการ) พระเกจิอาจารย์ที่ชาวใต้เลื่อมใสศรัทธาอย่างสูงยิ่งรูปหนึ่งซึ่งศิษยานุศิษย์และประชาชนที่เคารพนับถือศรัทธาพ่อท่านคล้ายได้เชื่อถือถึงความศักดิ์สิทธิ์ของวาจาพูดอย่างไรเป็นอย่างนั้น ได้ชื่อว่าเป็นเทวดาเมืองคอน เทพเจ้าแห่งแดนใต้ ปัจจุบันสระ ป่อท่านคล้ายวาจาสิทธิ์ ประดิษฐานอยู่ในองค์พระเจดีย์ สังขารพ่อท่านคล้ายซึ่งว่ากันว่าแข็งเป็นหินที่ชาวบ้านนับถือและศรัทธาด้วยแล้วก็ยิ่งทำให้ผู้คนหลั่งไหล เข้ามาสักการบูชากันมากยิ่งขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวจึงมีจำนวนเพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าประเทศไทยมีวัดเป็นศูนย์กลางชุมชนคนในชุมชนมีความผูกพันกับพระพุทธศาสนา แต่ยังพบว่าวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงศาสนาจำนวนมาก มีการบริหารยังไม่เหมาะสม โบราณวัตถุ โบราณสถาน หรือทรัพยากรท่องเที่ยวถูกปล่อยให้เสื่อมสภาพไปตามกาลเวลา ทั้งยังไม่มีวิธีการดูแลรักษาหรืออนุรักษ์อย่างถูกวิธี คนในชุมชนจำนวนมากยังไม่เห็นคุณค่าของมรดกทางศาสนาและวัฒนธรรม ทั้งยังขาดบุคลากรมาอำนวยความสะดวกหรือให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยว โดยหลายวัดที่มีนักท่องเที่ยวเข้าเยี่ยมชมเป็นจำนวนมาก คนที่มาทำหน้าที่บริการนักท่องเที่ยวก็มักจะมีการแสวงหาผลประโยชน์ด้วย และยังเป็นสาเหตุให้คนในชุมชนขัดแย้งกันเอง สะท้อนให้เห็นว่าชาวพุทธจำนวนมากยังขาดจิตสำนึกในการดูแลรักษาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวภายในวัด จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษานโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อให้ทราบแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อยและเพื่อศึกษาข้อเสนอแนะนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบวิจัย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Method Research) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการจัดเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือแบบสอบถาม ควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Chomphu Wong, 2011) ซึ่งเป็นการจัดเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ดังนี้

1. **ดำเนินการวิจัย** ขอบเขตด้านประชากรและผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยคัดเลือกประชาชนที่เดินทางมาท่องเที่ยววิถีพุทธวัดธาตุน้อย ช่วงเดือนกรกฎาคมถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2566 จำนวน 383 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่ายแก่ประชาชนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยววัดธาตุน้อยในแต่ละวัน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ กลุ่มที่ 1 ได้แก่ กลุ่มนักวิชาการด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย นักวิชาการมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และนักวิชาการอิสระ จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ กลุ่มพระสังฆาธิการ ประกอบด้วย เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล เจ้าอาวาสในเขตปกครองคณะสงฆ์อำเภอข้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 4 รูป กลุ่มที่ 3 ได้แก่ กลุ่มผู้นำท้องถิ่นหรือผู้นำท้องที่ ประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนตำบล/นายกเทศมนตรี กำนัน ผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 4 คน กลุ่มที่ 4 ได้แก่ นักท่องเที่ยว ประกอบด้วยกลุ่มท่องเที่ยวที่มาเที่ยววัดธาตุน้อยทั้งชาวไทยและต่างชาติ จำนวน 4 คน กลุ่มที่ 5 ได้แก่ กลุ่มมัคคุเทศก์ ประกอบด้วย ไกด์นำเที่ยว จำนวน 4 คน รวมทั้งสิ้น 20 รูปคน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิจัยเชิงคุณภาพ เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง วิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถาม มีค่าเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.778 ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ (Checklist) ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอข้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ นโยบายด้านกายภาพ นโยบายด้านบุคคล นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ นโยบายด้านเครือข่ายการท่องเที่ยว ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอหนังสืออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัย ถึง พระครูถาวรพิสุทธิ์ เจ้าอาวาสวัดธาตุน้อย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนนักท่องเที่ยว และตรวจสอบความถูกต้องของข้อความในการตอบแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง ได้ทั้งหมด 383 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

4. การวิเคราะห์ข้อมูล วิจัยเชิงคุณภาพ การวิเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับข้อเสนอแนะต่อแนวทางนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ วิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาโดยการตีความ สร้างข้อสรุป จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาวิเคราะห์เพื่อหาบทสรุป แบบบรรยายเชิงพรรณนา วิจัยเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอข้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐานต่าง ๆ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอข้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

Table 1 Average and Standard Deviation of Buddhist Tourism Promotion Policies at Wat That Noi, Chang Klang District, Nakhon Si Thammarat Province

(n = 383)

Exploring the Buddhist Culture of Wat That Noi	Promotion level		
	\bar{x}	S.D.	Level
1. Physical Policy	4.03	0.46	Good
2. Human resources Policy	3.98	0.43	Good
3. Public relations Policy	3.94	0.55	Good
4. Tourism network Policy	3.62	0.43	Good
Total	3.89	0.36	Good

จาก Table 1 พบว่า โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยแปลผล อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.89$, S.D. = 0.36) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเช่นกัน และได้เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปหาต่ำ ได้แก่ นโยบายด้านกายภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 นโยบายด้านบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และนโยบายด้านเครือข่ายการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 ตามลำดับ

ทั้งนี้ เนื่องจากได้มีการเตรียมความพร้อมทั้งในด้านกายภาพ บุคลากร การประชาสัมพันธ์และโยงโยเป็นเครือข่าย การท่องเที่ยว ที่ดำเนินการเพื่อให้เกิดความเหมาะสมและบรรลุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยววิถีพุทธ ประกอบด้วยบารมีในองค์พ่อท่านคล้าย วาจาสิทธิ์ เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาและเลื่อมใส ตามที่แนวคิดของ กรมการศาสนา กล่าวว่า วัดที่ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยว วัดต้องจัดการ ด้านสถานที่ ด้านบุคลากรของวัด การจัดกิจกรรม ภายในวัด จัดทำโปรแกรมการท่องเที่ยวในวัด จัดการเรื่องของการโฆษณาประชาสัมพันธ์ จัดให้มีเจ้าหน้าที่ ประสานงานกับหน่วยงานพัฒนาอื่น ๆ และจัดให้มีการประเมินผล (Department of Religious Affairs, Ministry of Culture, 2014) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ หยีฟาง แซ่ฟาง เรื่อง การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ไปปฏิบัติของบุคลากร องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวัตถุประสงค์และ มาตรฐานนโยบาย ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านทรัพยากรนโยบายอยู่ในระดับ มาก (Saefang, 2021)

นโยบายด้านกายภาพ มีค่าเฉลี่ยแปลผลอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องจาก นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถี พุทธวัดธาตุน้อย มีการพัฒนาฟื้นฟูบูรณปฏิสังขรณ์ดูแลรักษาความสะอาดและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเข้าถึง ได้ง่าย และให้มีทัศนียภาพที่สวยงามก่อให้เกิดความศรัทธาเลื่อมใสสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว ตามที่ แนวคิดของ วิวัฒน์ชัย บุญยภักดี กล่าวว่า หลักเกณฑ์การพิจารณาและการกำหนดศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวคือ ความมีชื่อเสียงปัจจุบัน คุณค่าด้านการท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก สภาพแวดล้อม และข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยวทั้งด้านพื้นที่และด้านบริการสาธารณูปโภค รวมถึงปัญหาความปลอดภัย ของนักท่องเที่ยว (Boonyaphak, 2007) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาสำราญ ฐานุตโตโม (ประเสริฐซึ่ง) เรื่อง การจัดการวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า รูปแบบการจัดการวัดให้เป็น แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดสมุทรสงคราม ด้านศาสนสถาน มีแผนงาน คือการอนุรักษ์โบราณสถานและ โบราณวัตถุให้มีความมั่นคงแข็งแรง และคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ความเป็นไทยอย่างแท้จริง ด้วยการบูรณปฏิสังขรณ์ โบราณสถานเก่าให้มีความมั่นคง แข็งแรง และก่อสร้างศาสนสถานใหม่ที่คงเอกลักษณ์ความเป็นไทย และวิถีชีวิต ชุมชนอย่างชัดเจน (Phramaha Samran Thanuttamo Prasertsueng, 2018)

นโยบายด้านบุคคล มีค่าเฉลี่ยแปลผลอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องจากว่า นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถี พุทธวัดธาตุน้อย มีการให้องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวของวัดแก่ บุคคลที่เกี่ยวข้อง ที่ให้บริการ ช่วยเหลือด้านข้อมูลสารสนเทศแก่นักท่องเที่ยว ด้วยอภัยคามโมตริ มีจิตอาสา ตามที่แนวคิดของ เลิศพร ภาระสกุล กล่าวว่า บทบาทของคนท้องถิ่นหรือผู้ให้บริการนักท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยว การรับรู้ ความคิดเห็นที่นักท่องเที่ยวมีเกี่ยวกับชนชาติที่เขาเข้าไปเยือน อาจเป็นตัวกำหนดความพึงพอใจในการท่องเที่ยว ครั้งนั้น และส่งผลให้เกิดการกลับไปเยือนซ้ำอีก หรือไม่กลับมาเยือนอีกเลย (Prasasakul, 2012) ซึ่งไม่สอดคล้อง กับงานวิจัยของ พระครูอุตรภาวนาคูณ (สจจาโสภ) เรื่อง แนวทางการส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธของวัด ในอำเภอนายูง จังหวัดอุดรธานี พบว่า วัดป่าภูก้อน มีปัญหาด้านบุคคล คือยังขาดล่ามแปลภาษา และได้เสนอแนะ แนวทางส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธของวัดในอำเภอนายูง จังหวัดอุดรธานี ด้านบุคคล ว่าควรคัดสรร บุคลากรที่มีความรู้และล่ามแปลหลายภาษา (Phrakru Udonphawanakun Sajjasapho, 2020)

นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ยแปลผลอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากนโยบายส่งเสริมการ ท่องเที่ยววิถีพุทธวัดธาตุน้อย มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมที่เป็นจุดเด่นและสำคัญ บันทึก เผยแพร่และจัดเก็บ อัตชีวประวัติพ่อท่านคล้าย ผ่านช่องทางออนไลน์ หรือโซเชียลมีเดีย อีกทั้งบทสัมภาษณ์ของ จรรยา โสมนัส กล่าว ว่า ต้องใช้ประโยชน์จากโซเชียลมีเดียเพื่อเข้าถึงนักท่องเที่ยวในวงกว้างและส่งเสริมการท่องเที่ยววิถี พระพุทธศาสนา แบ่งปันภาพที่น่าสนใจ เนื้อหาที่ให้อรรถประโยชน์ และเรื่องราวที่น่าสนใจเป็นประจำเพื่อสร้างกระแสและ ดึงดูดนักท่องเที่ยว (Somanat, 2024) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์สุวรรณ์ แซ่ลี เรื่อง รูปแบบเครือข่ายการ

จัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่เหมาะสมของชุมชนอาลีและชุมชนบ้านอ้อมแก้ว จังหวัดสุรินทร์ ที่กล่าวถึงประเภทของสื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ของแหล่งท่องเที่ยว มีรายละเอียด คือการพัฒนาสื่อเอกสาร คู่มือแผ่นพับแผนที่การเดินทางโปรแกรมการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว ราคาและสถานที่ติดต่อ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ กับกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากไม่ว่าจะเป็น เฟสบุ๊ก ไลน์ ยูทูบ และเว็บไซต์ต่าง ๆ (Saelee, 2018)

นโยบายด้านเครือข่ายการท่องเที่ยว มีค่าเปลี่ยนแปลงผลอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธวัดชาตุน้อย มีการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้เข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จัดสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยววิถีพุทธ ทั้งในระดับจังหวัดและระดับภูมิภาค โดยบูรณาการให้สอดคล้องกับ วิถีชีวิตวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น อีกทั้งบทสัมภาษณ์ของ วารุณี คำศรี กล่าวว่าจำเป็นต้องเชื่อมต่อกับชุมชนชาวพุทธ วัดวาอาราม และวัดในจุดหมายปลายทางที่เครือข่ายครอบคลุม ร่วมมือกับพวกเขาในการจัดกิจกรรม หรือการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่เน้นการปฏิบัติ ประเพณี และคำสอนของชาวพุทธ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับชุมชนท้องถิ่น และดึงดูดผู้มาเยือนที่สนใจการท่องเที่ยววิถีพุทธ (Khamsri, 2024) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาสำราญ ฐานุตโตโม (ประเสริฐซึ่ง) เรื่อง การจัดการวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดสมุทรสงคราม ได้เสนอรูปแบบการจัดการวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดสมุทรสงคราม ว่า มีแผนงานคือบูรณาการวิถีชีวิตความเป็นไทย ร่วมกับศาสนาอื่นอย่างสันติสุข โดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนและศาสนาในการพัฒนาวัดและสิ่งแวดล้อมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการระหว่างวัด บ้าน ชุมชน ศาสนาอื่น และภาคีเครือข่าย (Phramaha Samran Thanuttamo Prasertsueng, 2018)

2. ข้อเสนอแนะนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดชาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

นโยบายด้านกายภาพ พบว่า ควรส่งเสริมหลักประกันคุณภาพการอนุรักษ์และบำรุงรักษาวัด ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ควรมีการติดตั้งป้ายข้อมูลและกระดานล่ำมในสถานที่ทางพระพุทธศาสนาที่สำคัญ ส่งเสริมทัวร์พร้อมไกด์และโปรแกรมการศึกษาที่นำโดยไกด์ท้องถิ่นที่มีความรู้ ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม นำแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนไปใช้เพื่อลดผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ส่งเสริมให้ผู้พิการสามารถเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยววิถีพุทธได้สะดวก ส่งเสริมพฤติกรรมที่ให้ความเคารพ และส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม นโยบายด้านบุคคล พบว่า ควรส่งเสริมให้พนักงานให้ความเคารพต่อความเชื่อ การปฏิบัติ และประเพณีของชาวพุทธฝึกอบรมเพื่อให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและความสำคัญของพระพุทธศาสนา ส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางภาษา ที่สามารถให้คำแนะนำและข้อมูลแก่ผู้เยี่ยมชมในภาษาที่พวกเขาต้องการส่งเสริมให้พนักงานพัฒนาฐานความรู้ที่เข้มแข็งเกี่ยวกับสถานที่ทางพระพุทธศาสนา พิธีกรรม และประเพณี ที่สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความสำคัญของการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนา คำนึงถึงผู้มาเยี่ยมชมคนอื่น ๆ และเคารพพื้นที่ส่วนตัวของพวกเขา รักษาบรรยากาศที่เงียบสงบด้วยการพูดเบา ๆ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับกิจกรรมที่เหมาะสม สถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียง และประสบการณ์ที่แนะนำซึ่งสอดคล้องกับความสนใจทางจิตวิญญาณของพวกเขา ละเว้นจากการกระทำใด ๆ ที่อาจถือเป็นการไม่เคารพ ส่งเสริมความร่วมมือกับชุมชนและองค์กรชาวพุทธในท้องถิ่น สร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรและครอบคลุมสำหรับทั้งพนักงานและผู้มาเยือนให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมทั้งต่อบุคคลและสถานที่ท่องเที่ยว นโยบายด้านการประชาสัมพันธ์ พบว่า การริเริ่มประชาสัมพันธ์ทั้งหมดดำเนินการด้วยความเคารพต่อวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อของชาวพุทธ ต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้เกี่ยวกับสถานที่ทางพระพุทธศาสนา การปฏิบัติ และความสำคัญทางประวัติศาสตร์ สิ่งสำคัญคือต้องรักษาความถูกต้องในสื่อประชาสัมพันธ์ทั้งหมดต้องมีส่วนร่วมและร่วมมือกับชุมชนชาวพุทธ วัดวาอาราม และองค์กรต่าง ๆ ในท้องถิ่นเพื่อทำความเข้าใจความต้องการ ข้อกังวล และ

แรงบันดาลใจ ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวและประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับหลักการของพระพุทธศาสนา ประวัติศาสตร์ และผลกระทบต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านโบรชัวร์ที่ให้ข้อมูล ทัวร์พร้อมไกด์ นิทรรศการเชิงโต้ตอบ และแหล่งข้อมูลออนไลน์ ส่งเสริมความคิดริเริ่มที่ยั่งยืน เช่น การจัดการขยะ การอนุรักษ์พลังงาน และการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้มั่นใจในการอนุรักษ์สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อดึงดูดและ แบ่งปันเรื่องราวสร้างแรงบันดาลใจ เกร็ดความรู้ และประสบการณ์ส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ทางพระพุทธศาสนา คำสอน และการแสวงบุญ เพื่อสร้างการเชื่อมโยงทางอารมณ์ ต้องสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกกับสื่อและผู้มีอิทธิพล เพื่อให้สื่อครอบคลุมและส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ ต้องใช้ประโยชน์จากโซเชียลมีเดียเพื่อเข้าถึงนักท่องเที่ยว มีการติดตามและประเมินประสิทธิภาพของการประชาสัมพันธ์ เพื่อให้แน่ใจว่าความพยายามในการประชาสัมพันธ์ สอดคล้องกับเป้าหมายโดยรวมในการส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ นโยบายด้านเครือข่ายการท่องเที่ยว พบว่า ต้องพัฒนาเว็บไซต์หรือแลนดิ้งเพจโดยเฉพาะที่แสดงให้เห็นเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงพุทธ วัตถุประสงค์ และจุดหมายปลายทางที่ครอบคลุมมีรูปลักษณะที่ดึงดูดสายตา ใช้งานง่าย และให้ข้อมูล รวมรูปภาพ วิดีโอ และเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง ต้องสร้างและรักษาโปรไฟล์ที่ใช้งานบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียยอดนิยม เช่น Facebook, Instagram และ Twitter แบ่งปันโพสต์ บทความ และรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ การปฏิบัติ และกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาที่น่าสนใจ ต้องร่วมมือกับบล็อกเกอร์ผู้มีอิทธิพล นักเขียนด้านการเดินทาง และผู้มีอิทธิพลทางโซเชียลมีเดียที่มีความสนใจในพระพุทธศาสนาหรือการท่องเที่ยว เชื่อมต่อกับชุมชนชาวพุทธ วัดวาอาราม และวัด ในจุดหมายปลายทางที่เครือข่ายครอบคลุม เข้าร่วมนิทรรศการการท่องเที่ยว และการประชุมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและจิตวิญญาณ ร่วมมือกับตัวแทนการท่องเที่ยวและบริษัททัวร์ที่เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวทางจิตวิญญาณหรือศาสนา ต้องเพิ่มประสิทธิภาพเว็บไซต์และเนื้อหาออนไลน์ของวัดชาตุน้อย

องค์ความรู้ใหม่

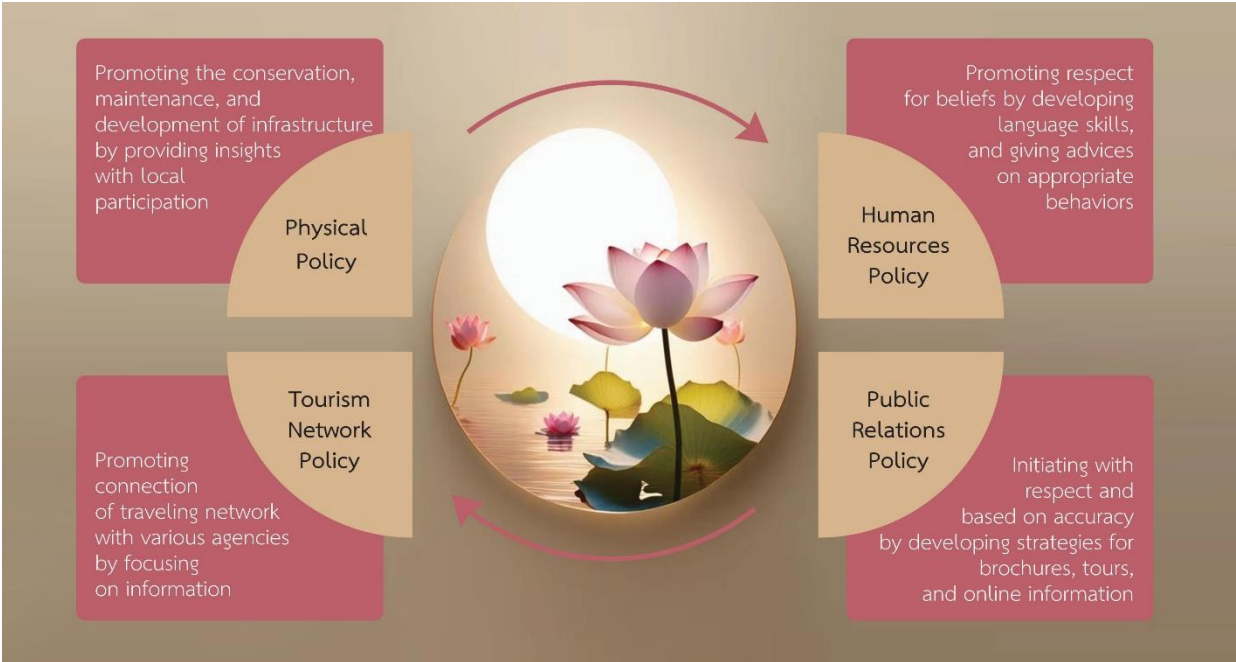

Figure 1 The synthesized knowledge from the research

จาก Figure 1 แสดงองค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากการวิจัย ประกอบด้วย 1) ด้านนโยบายกายภาพ (Physical Policy) เป็นการประกันการอนุรักษ์และบำรุงรักษาวัด ที่มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานปรับปรุง

เครือข่ายการคมนาคม ติดตั้งป้ายข้อมูลและกระดานล่านในสถานที่ทางพระพุทธศาสนา ส่งเสริมทัวร์หรือผู้นำเที่ยว ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับคำสอน พร้อมทั้งมีชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการอนุรักษ์และส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธ โดยมีแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนไปใช้เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม 2) ด้านนโยบายบุคคล (Human resources Policy) เป็นการทำให้มีการฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและความสำคัญของพระพุทธศาสนา ส่งเสริมการฝึกพัฒนาทักษะทางภาษาให้หลากหลาย อังกฤษ/จีน ให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถตอบคำถามของผู้เยี่ยมชมได้อย่างแม่นยำ และให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความสำคัญของการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนา เกี่ยวกับกิจกรรมที่เหมาะสม ผ่านความร่วมมือกับชุมชนและองค์กรชาวพุทธในท้องถิ่น 3) ด้านนโยบายการประชาสัมพันธ์ (Public relations Policy) เป็นการริเริ่มประชาสัมพันธ์ทั้งหมดต้องดำเนินการด้วยความเคารพต่อวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อของชาวพุทธ ให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ เกี่ยวกับสถานที่ทางพระพุทธศาสนา การปฏิบัติ และความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ผ่านโบรชัวร์ที่ให้ข้อมูล ทัวร์พร้อมไกด์ นิทรรศการเชิงโต้ตอบ และแหล่งข้อมูลออนไลน์ 4) ด้านนโยบายเครือข่ายการท่องเที่ยว (Tourism network Policy) เป็นการสร้างความร่วมมือกับตัวแทนการท่องเที่ยวและบริษัททัวร์ที่เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวทางจิตวิญญาณหรือศาสนา หลักที่ควรพิจารณาต้องคำนึงถึง เป็นความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ อาจจะเป็นปัจเจกบุคคลหรืออาจเป็นสถาบันก็ได้ ให้มาเข้าเชื่อมประสานเป็นเครือข่ายกัน โดยเน้นที่การให้ข้อมูลข่าวสาร หรือการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่เน้นการปฏิบัติ ประเพณี ความเชื่อความศรัทธาเลื่อมใสและคำสอนของชาวพุทธ

สรุปและข้อเสนอแนะ

นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีพุทธของวัดธาตุน้อย อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช นั้นควรเป็นการผสมผสานระหว่างประสบการณ์ทางกายและทางจิตวิญญาณต่อสถานที่ท่องเที่ยววิถีพุทธ ที่มีการบูรณปฏิสังขรณ์ให้ดูงดงาม สะอาดดูสบายตา ร่มรื่น มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการที่มีคุณภาพ ผ่านการประชาสัมพันธ์แนะนำนักท่องเที่ยวที่หลากหลายช่องทางเพื่อให้มาเยี่ยมชม กราบไหว้บูชา และต้องเชื่อมโยงกับเครือข่ายการท่องเที่ยวอื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียง โดยมีข้อเสนอแนะว่าต้องบูรณาการอนุรักษ์และบำรุงรักษาศาสนาสถานและโครงสร้างพื้นฐานให้เหมาะสมแก่การท่องเที่ยววิถีพุทธ ฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ทักษะทางภาษา อังกฤษ/จีน ประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ ของวัดธาตุน้อยกับสื่อและผู้มีอิทธิพลต่อสื่อให้ครอบคลุม สร้างความร่วมมือกับตัวแทนการท่องเที่ยวและบริษัททัวร์ที่เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวทางจิตวิญญาณหรือศาสนา

References

- Boonyaphak, W. (2007). Tourism resource management. Sukhothai, Thailand: Sukhothai Thammarath Open University.
- Bowonkulpa, B. (2014). The Need to Develop Community Temples in The Thonburi Area to Become Tourist Destinations. [Unpublished master's thesis]. Siam University. Bangkok, Thailand.
- Chomphuwong, S. (2011). Social Science Research Methods (2nd ed.). Nakhon Si Thammarat, Thailand: Mahamakudraj University, Srithammasokrat Campus.
- Department of Religious Affairs, Ministry of Culture. (2014). Guidelines for the Implementation of Tourism Promotion Projects on Pilgrimage Routes in Religious Dimensions in 2014. Bangkok, Thailand: Department of Religious Affairs, Ministry of Culture.
- Khamsri, W. (2024). The Policies to Promote Buddhist Way of Tourism. (Yiamsuan, A., Interviewer).

- National Statistical Office. (2014). Survey of Travel Behavior of Thai People 2014. Bangkok, Thailand: Office of Forecasting Statistics, National Statistical Office.
- Phrakhru Phawanaphothikhun Somchai Kantasilo & Phra viman Gambhirapanno. (2017). The Support of Public Mind to Preserve the Touring-Places of the Buddhist Temples in Muang Khonkaen District, Khonkaen Province. [Research report, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Khonkaen Campus]. DSpace at Mahachulalongkornrajavidyalaya University. <http://mcuir.mcu.ac.th:8080/jspui/handle/123456789/428>.
- Phrakru Udonphawanakun Sajjasapho. (2020). Promoting Approach for Buddhist Tourism Management of Temples in Nayung District, Udonthani Province. *Journal of MCU Peace Studies*, 8(3), 1024-1037.
- Phramaha Samran Thanuttamo Prasertsueng. (2018). The Monasteries Management for Cultural Tourism Attraction of Samutsonkhram Province. [Unpublished doctoral dissertation]. Mahachulalongkornrajavidyalaya University. Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand.
- Prasasakul, L. (2012). Tourist Behavior. Bangkok, Thailand: V.Print (1991) Company Limited.
- Saefang, Y. (2021). Taking Tourism Promotion Policy for Implementation for Personnel of Mae Hong Son Provincial Administrative Organization. *Journal of Arts Management*, 5(1), 134-149.
- Saelee, T. (2018). Suitable Community Tourism Management Network Model of the Ali Community and Ban Om Kaew Community Surin Province. [Unpublished master's thesis]. Ubon Ratchathani University. Ubon Ratchathani, Thailand.
- Somanat, J. (2024). The Policies to Promote Buddhist Way of Tourism. (Yiamsuan, A., Interviewer).

หลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย THE RULE OF LAW AND IMPRISONMENT IN THAILAND

ธานี วรภัทร์^{1*}, โกเมศ ขวัญเมือง²

Thanee Vorapatr^{1*}, Gomes Kwanmuang²

¹คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปทุมธานี ประเทศไทย

¹Faculty of Law, Rangsit University, Pathumthani, Thailand

²คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พระนครศรีอยุธยา ประเทศไทย

²Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalasya University,

Phra Nakhon Si Ayutthaya, Thailand

*Corresponding author E-mail: thanee_vor@hotmail.co.th

Received 15 January 2024; Revised 9 May 2024; Accepted 16 May 2024

บทคัดย่อ

ความเป็นมาและวัตถุประสงค์: สถานการณ์เรือนจำไทยอยู่ในสถานะผู้ต้องขังล้นเรือนจำและยังพบว่า มีผู้กระทำความผิดซ้ำหลายครั้ง การพัฒนาแก้ไขพฤติกรรมจึงทำได้ไม่ทั่วถึง ก่อนกลับสู่สังคม ยังขาดการเคารพกฎหมายและหลักธรรมในเรื่องของสติ สัมปชัญญะ และปัญญา ในการแยกผิดชอบชั่วดี บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความเป็นมา หลักการ ทฤษฎี หลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับหลักนิติธรรมและการบังคับโทษจำคุก ซึ่งมีหลักคิดพื้นฐานมาจากหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกของประเทศไทย กับอังกฤษและเวลส์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและญี่ปุ่น เพื่อนำเสนอผลการศึกษาวิจัยและเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย: งานวิจัยเชิงคุณภาพฉบับนี้ ได้ศึกษาเชิงเอกสาร และรวบรวมข้อมูลจากสภาพปัญหาและวิธีการในการบังคับโทษจำคุกกับหลักนิติธรรมและหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา รวมทั้ง ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย: พบว่า 1) การคืนคนดีกลับสู่สังคม ประกอบด้วย 1.1) การมีสติสัมปชัญญะและปัญญาจากในหลักธรรมต่าง ๆ เพื่อมีชุดความคิดใหม่ของผู้พ้นโทษ 1.2) หลักนิติธรรม คือ การถือกฎหมายอยู่เหนือสิ่งอื่นใด บุคคลต้องถูกลงโทษตามกฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น ด้วยหลักความเสมอภาคกันต่อหน้ากฎหมาย และ 1.3) เป้าหมายของการบังคับโทษจำคุกใหม่ คือ ผู้กระทำความผิดสามารถดำรงชีวิตในอนาคตใหม่ได้โดยปราศจากความผิด เพื่อการคุ้มครองสังคมได้อย่างยั่งยืน 2) ข้อเสนอแนะทางส่งเสริมการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่สำคัญ เพื่อเปลี่ยนแปลงชุดความคิดใหม่ให้ผู้กระทำความผิดตามวิถีพุทธธรรม พบว่า 2.1) มีการพัฒนาต่อยอดการเป็นเรือนจำที่มีฐานคิดให้เป็นฐานการเรียนรู้วิถีพุทธ 2.2) การพัฒนาโอกาสและการเรียนรู้หลักธรรม เพื่อการมีชีวิตใหม่อย่างยั่งยืนของผู้ทำผิด ภายใต้กระบวนการในการสร้าง สติ การเรียนรู้ธรรม การมีองค์ความรู้ใหม่ ในการแยกผิดชอบชั่วดี ความมั่นใจในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง การนับถือตนเอง และการมีกำลังใจ การปรับปรุงกฎหมายบังคับโทษจำคุกจึงมีผลดีต่อสังคมและลดปริมาณผู้กระทำความผิดลงได้ มีความเคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง

ความเกี่ยวข้องกับหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา: การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้มี “สติ สัมปชัญญะ” เป็นการใช้เพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา สร้างศักยภาพการรู้ดีรู้ชั่ว สามารถมองเห็น “จิต” มนุษย์ที่กลับไปกลับมา เปลี่ยนแปลง จิตดี จิตชั่ว เป็นอย่างไรตามธรรมชาติของมนุษย์และการเรียนรู้

“หลักธรรม” นำไปสู่ “จิตใจดี” มีเหตุมีผล มีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองป้องกันตนเองและผู้อื่น เช่น ศีล สมาธิ หิริ โอตตปปะ ปัญญา เป็นต้น มีระบบความคิดที่ไปในทางที่ชอบที่ควร ย่อมมีจิตใจที่ดีสามารถดำรงชีวิตได้ด้วยความรู้เท่าทันความจริง มีความสงบ ร่มเย็น และเคารพกฎหมายบ้านเมือง

สรุป: ต้นแบบของหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกที่ดี ต้องมีหลักธรรมเป็นพื้นฐาน การเรียนรู้ตามวิถีพุทธในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ภายใต้อำนาจและหลักนิติธรรม การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางหลักกฎหมายอาญา ต้องบูรณาการหลักการสร้างสติ การเรียนรู้ธรรม การมีองค์ความรู้ใหม่ในการแยกผิดชอบชั่วดี ความมั่นใจในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง การนับถือตนเอง และการมีกำลังใจ เพื่อกลับคืนเป็นพลเมืองดีของสังคมอย่างแท้จริง

คำสำคัญ: หลักนิติธรรม, การบังคับโทษจำคุก, หลักพุทธธรรม

Abstract

Background and Objectives: Thai prisons have been overcrowded with prisoners, and repeat offenders have been found. The development and correction of their behavior is, therefore, not comprehensive. Before offenders are released from prison, they may still not be corrected to a suitable level for release back into society. The objectives of this research article consist of, firstly, studying the background, principles, theories, and Buddhist principles that relate to the rule of law and imprisonment that are based on Buddhist Principles; secondly, analyzing and comparing the rule of law and imprisonment in Thailand with England and Wales, Federal Republic of Germany, and Japan; and thirdly, presenting the research results and improving the imprisonment's laws in Thailand.

Methodology: This qualitative research study investigated documents and gathered information from the problems and methods of imposing imprisonment in accordance with the rule of law and Buddhist principles according to Buddhism as well as made comparisons with related laws and literature.

Main Results: The results of the research showed that, first, the returning of good people back to society included, firstly, the concept required having Sati (Mindfulness), Sampajañña (Clear comprehension), and Paññā (Wisdom) from various Buddhist principles to create a new mindset for the person who had just been released from prison; secondly, the rule of law implied holding the law above all else, indicating that a person must have been punished only for reasons provided by law with the principle of equality before the law; and thirdly, the goal of enforcing a new prison sentence was that the offender could have lived a new life in the future without guilt for sustainable social protection. Second, proposals for guidelines to promote learning of important Buddhist principles in order to change a new cognitive process for offenders according to the Buddhist way indicated that, firstly, there was a further development of a prison with a basis of thought for building a base for learning the Buddhist way of life; and secondly, developing opportunities and learning Buddhist principles for a sustainable new life for offenders were under the process of creating Sati (Mindfulness) and learning Dhamma. The new knowledge for recognizing right and wrong consisted of self-confidence, self-esteem, self-respect, and empowerment. Improving the law enforcing prison sentences had a positive effect

on society. It reduced the number of offenders, including fostering respect for the laws of the country.

Involvement to Buddhhadhamma: Correcting and rehabilitating offenders to have "Sati (Mindfulness) and Sampajañña (Clear comprehension)" is the application in terms of Buddhism and the Development of Wisdom and Morality with Buddhism to develop their conscience and make them able to observe instability in the human "Citta" (mind), which includes changes, right minds and wrong minds, according to human nature. In addition, learning "Buddhist principles" lead offenders to a "right mind," reasonableness, and Dhamma for protecting oneself and others, including Sīla (Morality), Samādhi (Concentration), Hiri (Conscience), Ottappa (Moral dread), and Paññā (Wisdom). A Proper and reasonable thought system develops a right mind, awareness of the truth, calmness, peacefulness, and respect for the country's laws.

Conclusions: A model for the rule of law and effective imprisonment must have been based on Buddhist principles. Learning, according to the way of Buddhism for rehabilitating offenders, was managed under Buddhist principles and the rule of law. Rehabilitation of criminal offenders with the principle of criminal law must have integrated the principles for creating mindfulness and learning the Buddhist principles. The new body of knowledge about conscience required confidence, self-esteem, self-respect, and encouragement to truly return to being a good citizen of society.

Keywords: The Rule of Law, Imprisonment, Buddhist Principles

บทนำ

หลักนิติธรรม (The Rule of Law) หรือหลักความเป็นใหญ่ของกฎหมาย เป็นหลักที่ได้รับการยอมรับอย่างมากระบบกฎหมายของสหราชอาณาจักร ซึ่งหลักนิติธรรมนี้ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของ Albert Venn Dicey (A. D., 1835-1922) นักนิติศาสตร์และนักทฤษฎีรัฐธรรมนูญชาวอังกฤษ (British jurist and Constitutional Theorist) ซึ่ง Dicey ได้เขียนวรรณกรรมเกี่ยวกับหลักนิติธรรมอันเลื่องชื่อ เรื่อง “บทนำการศึกษากฎหมายรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1885 (Introduction of the Study of the Law of the Constitution 1885)” หลักนิติธรรมนั้นต้องปราศจากการถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยการใช้อำนาจตามอำเภอใจขององค์กรรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ บุคคลต้องมีความเสมอภาคเบื้องหน้ากฎหมาย (Equality before the Law) (Kwanmuang, 2021) จากแรงผลักดันภายใต้จิตสำนึกของมนุษย์เองที่ธรรมชาติได้มอบชีวิต สิทธิและเสรีภาพมาอย่างครบถ้วน แต่เมื่อเกิดมาแล้วชีวิตกลับถูกจำกัดด้วยอำนาจปกครองจาก “มนุษย์” ซึ่งไม่มีความแน่นอนและมักจะจำกัดสิทธิและเสรีภาพจากธรรมชาติลง ในบางสถานการณ์เป็นการกดขี่ข่มเหงที่ไร้มนุษยธรรม ด้วยความที่เป็นผู้ปกครองความสัมพันธ์ในอดีตของผู้ปกครองกับพลเมือง จึงเป็นบทเรียนแห่งการเรียนรู้อีกด้านหนึ่งของมนุษยชาติเพื่อการค้นหาสิ่งที่มนุษย์ส่วนใหญ่พึงประสงค์ เหตุการณ์ในทางประวัติศาสตร์ต่าง ๆ แนวคิดของนักคิดที่สำคัญของโลกต่าง ๆ เช่น A. V. Dicey (Dicey, 1959) ได้นำไปสู่ข้อค้นพบใหม่ สิ่งใหม่ที่ปฏิวัติความคิดเก่า คือ ที่มาของ “หลักนิติธรรม”

สำหรับในเรื่องของกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษหรือกฎหมายราชทัณฑ์ จะต้องอยู่ภายใต้หลักนิติธรรมเช่นกัน เพราะเป็นการกระทำโดยองค์กรของรัฐที่ใช้อำนาจบังคับกับตัวผู้ทำผิดอาญาซึ่งเป็นพลเมืองของรัฐ โดยตรงเมื่อพิจารณาเฉพาะแต่ในความหมายของกฎหมายบังคับโทษอาจให้นิยามความหมายได้ว่า “การบังคับโทษ” ตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า "Penalty" มีการให้นิยามความหมายตาม Black's Law Dictionary ไว้ว่า “การบังคับโทษ”

เป็นการลงโทษที่มีการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดโทษจำคุกในเรือนจำ หรือการปรับและวิธีอื่น ๆ รวมถึงการลงโทษเป็นจำนวนเงินที่พิจารณาตามความเสียหายของแต่ละความผิดที่ได้กระทำกับรัฐหรือพลเรือน เป็นเรื่องของการทดแทนชดเชยให้กับคู่กรณีฝ่ายที่ได้รับความเสียหายและสูญเสียจากการกระทำความผิดอาชญากรรมที่เกิดขึ้น” (Garner, 2004) ส่วนคำว่า “การบังคับโทษจำคุก” เป็นมาตรการในการดำเนินการเกี่ยวกับโทษจำคุกและโทษหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่เป็นการจำกัดเสรีภาพของบุคคล (Roxin, 2014) การบังคับโทษต้องเป็นไปตาม “กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษ” กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุกของประเทศไทยที่สำคัญ คือ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 และกฎกระทรวงซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจพระราชบัญญัติดังกล่าวออกบังคับแทน (Na Nakhon, 2023) กฎหมายบังคับโทษจำคุกที่ดีจะต้องมีคุณลักษณะที่เป็นไป เช่นเดียวกับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ดีด้วยการบังคับโทษเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา กล่าวคือ ต้องมีความ “เป็นเสรีนิยม” มีความ “เป็นประชาธิปไตย” และต้อง “กระทำ เพื่อสังคม” กล่าวคือ ความเป็น “เสรีนิยม” นั้นจะต้องยกระดับผู้ต้องโทษให้เป็น “ประธาน” ของการบังคับโทษ มีหลักประกันสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้ต้องโทษ (Kaiser & Schöch, 2003) กอปรกับเนื้อหาของกฎหมายและการดำเนินการบังคับโทษ จะต้องไม่นำไปสู่การทำลายลักษณะบุคลิกภาพของบุคคล หรือวัฒนธรรมเดิมในการดำรงชีวิตของผู้ต้องโทษจำคุก ตามหลักที่ว่า “ภายในเรือนจำกับภายนอกเรือนจำต้องไม่แตกต่างกันมาก” ต้องทำให้เกิดความแตกต่างกันให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และกฎหมายต้องไม่กำหนดให้กระบวนการบังคับโทษไปทำลายความเป็นมนุษย์ หรือลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เช่น การทรมานด้วยวิธีทารุณโหดร้าย ทางร่างกายและจิตใจ การกระทำทางกายหรือด้วยวาจาอันเป็นการลดฐานะของบุคคล จากข้อมูลการบังคับโทษจำคุกไม่ว่าเชิงนโยบายและบทบัญญัติของกฎหมายของนานาอารยประเทศ โดยเฉพาะในประเทศที่ทำการศึกษได้แก่ อังกฤษและเวลส์ (Livingstone, 1992) สหพันธสาธารณรัฐเยอรมนี (Laubenthal, 2008) และญี่ปุ่น (Kaiser, 1984) ต้นแบบของหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกที่ดี ต้องมีหลักธรรมทางพุทธศาสนาเป็นพื้นฐานตามนัยของหลักนิติธรรม ที่พัฒนาต่อเพื่อการเป็นประเทศที่ดี ภายใต้พื้นที่ของการบังคับโทษจำคุกสมัยใหม่ ของบุคคลที่ต้องคำพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญา ผ่านกระบวนการตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจำคุก ทำให้ผู้กระทำความผิดมีคุณภาพชีวิต การคิดและการตัดสินใจใหม่ที่ดีกว่าเดิม ภายใต้การให้ความรู้ให้เกิดความเข้าใจในหลักธรรมสำคัญในทางพุทธศาสนา (Lozoff, 2017) สำหรับใช้ในการคิดและตัดสินใจในการดำรงชีวิตภายหลังการพ้นโทษ ก่อให้เกิดรูปแบบการดำเนินชีวิตของตนเองใหม่ (Mauull, 2005) ส่งผลต่อการมีครอบครัวที่ดี และส่งผลต่อต้นทุนทางสังคม นำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนได้จริงของประเทศ (Sustainable Development Goals)

บทความวิจัยเรื่อง หลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย มุ่งนำเสนอการบังคับโทษจำคุกกับผู้กระทำความผิดภายใต้หลักนิติธรรม อันมีหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเป็นส่วนสำคัญในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงชุดความคิดใหม่ให้กับผู้กระทำความผิด โดยได้มีการทำการศึกษเชิงเอกสาร (Documentary research) ในทางทฤษฎีหลักการ กฎหมาย โดยผู้ได้ทำการวิเคราะห์สังเคราะห์เนื้อหาและเสนอเชิงพรรณนาตามลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความเป็นมา หลักการ ทฤษฎี หลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับหลักนิติธรรมและการบังคับโทษจำคุก ซึ่งมีหลักคิดพื้นฐานมาจากหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกของประเทศไทย กับอังกฤษและเวลส์ สหพันธสาธารณรัฐเยอรมนีและญี่ปุ่น เพื่อนำเสนอผลการศึกษาวิจัยและเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษารั้วนี้ผู้วิจัยได้ใช้การศึกษาด้วยวิธีวิจัยในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Methodology) ศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) จากแหล่งค้นคว้าต่าง ๆ และมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องใน หลักการ ทฤษฎี หลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับหลักนิติธรรมและการบังคับโทษจำคุก ซึ่งมีหลักคิดพื้นฐานมาจากหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ประวัติความเป็นมา กฎหมาย ของนักวิชาการในประเทศ บริบท สภาพทั่วไป ปัญหาอุปสรรค เกี่ยวกับหลักนิติธรรม และการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย สิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขัง เป็นพื้นฐานในการศึกษา ตลอดจนแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาเกี่ยวกับบทบาทสำคัญในการแก้ไขฟื้นฟูความคิดและพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด เพื่อเป้าหมายในการคืนคนดีสู่สังคม ภายหลังจากผู้กระทำความผิดกฎหมายอาญาได้พ้นโทษกลับสู่สังคม การพัฒนาผู้พ้นโทษที่ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรมและหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา นอกจากนี้ ยังศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมผู้กระทำความผิดภายหลังพ้นโทษแล้วให้เป็นพลเมืองดีตามแนวทางของพระพุทธศาสนาและสอดคล้องกับหลักนิติธรรม วิเคราะห์เปรียบเทียบหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกของประเทศไทย กับอังกฤษและเวลส์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น ทั้งนี้ เพื่อให้การศึกษานี้สามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาและแนวคิด ประวัติความเป็นมาของหลักนิติธรรม หลักนิติรัฐ กฎหมายบังคับโทษจำคุก วัตถุประสงค์ของการลงโทษ วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ สิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขัง และแนวทางการใช้หลักธรรมของพระพุทธศาสนาในต่างประเทศ ได้แก่ อังกฤษและเวลส์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น ตลอดจนมาตรการสากลและกฎหมายต่างประเทศ คือ ปณิญาสาเกล้าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง (แมนเดลา) (United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners; the Mandela Rules)

ขั้นตอนที่ 3 ใช้วิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ในเชิงบริบท สภาพทั่วไป ปัญหา สาเหตุอุปสรรค ที่เกี่ยวข้องกับหลักนิติธรรมและการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย และวิเคราะห์เปรียบเทียบหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกในอังกฤษและเวลส์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น หาความสอดคล้องและความแตกต่างในบทกฎหมายในการบังคับโทษจำคุก และจุดเด่นที่ควรนำมาใช้แก้ไขปรับปรุงพัฒนาบทกฎหมายของประเทศไทย เพื่อค้นพบสิ่งที่ต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายบังคับโทษจำคุกในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างแท้จริง

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนสุดท้ายเป็นการนำเสนอผลการศึกษารั้ววิจัยทั้งหมดตามลำดับขั้นตอนที่ 1 ถึง ขั้นตอนที่ 3 ในรูปแบบการพรรณนาตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา แสดงผลลัพธ์การศึกษา คือ ข้อค้นพบที่ทำการศึกษารั้ววิจัยได้แก่ วิวัฒนาการทางความคิดของหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุก ฐานะของพลเมืองของผู้ต้องโทษจำคุก ความเสมอภาคและเท่าเทียมกันของผู้ต้องโทษจำคุก การบรรจุผู้ต้องขังล้นเรือนจำ สิทธิในการเลือกตั้งของผู้ต้องโทษ และสิทธิพื้นฐานในการดำรงชีวิตในเรือนจำ

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. วิวัฒนาการทางความคิดของหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุก พบว่า หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา มีความเป็นจริงที่เป็นต้นแบบกับชีวิตมนุษย์มากที่สุดและเป็นพื้นฐานในการประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมในมิติทางกฎหมายมาสู่การเป็น “หลักนิติธรรม” ที่ผลักดันทางความคิดและทางปฏิบัติอย่างมากทำให้สังคมมีทิศทางของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลมากขึ้น ในทางความคิดในเรื่องของการบังคับโทษจำคุกนี้ พบว่าในยุคแรกถือว่าสวนทางกับกระแสและทางปฏิบัติในการลงโทษทางอาญา กล่าวได้ว่า อาจกลับด้านกันแบบคนละขั้วทางความคิดเลยทีเดียว กล่าวคือ จากหลักการ “วัตถุประสงค์ของการลงโทษ” ตั้งแต่อดีตที่มี 4 ประการ

ได้แก่ การลงโทษที่มุ่งเน้นการแก้แค้นทดแทน (Retribution) การข่มขู่ (Deterrence) ตัดโอกาสในการกระทำ ความผิด (Incapacitation) การปรับปรุงแก้ไข (Rehabilitation) เป็นสำคัญ พบหลักฐานยืนยันได้ เช่น การลงโทษ แบบตาต่อตาฟันต่อฟัน อันเป็นฐานคิดและปฏิบัติแบบเก่า และต่อมาเมื่อมีการพัฒนาหลักการเกี่ยวกับหลักสิทธิมนุษยชน หลักนิติธรรม หลักนิติรัฐ หลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ที่คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลมากขึ้น ทำให้ “วัตถุประสงค์ของการลงโทษ” ไปสู่แนวคิดแนวทางใหม่ คือ “วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ” ซึ่งได้รับ อิทธิพลในการพัฒนาความคิดและทางปฏิบัติมาตามหลักนิติธรรมหรือนิติรัฐ หลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หลักสิทธิมนุษยชน เป็นฐานคิดเบื้องหลัง จากการศึกษาจึงได้ค้นพบว่า เป้าหมายของการบังคับโทษจำคุก ได้เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างมาก โดยได้มุ่งเน้นการบังคับโทษจำคุกผู้กระทำความผิดไปเพื่อการพัฒนาพลเมืองหรือ ปัจเจกชนเป็นเป้าหมายหลัก มากกว่าแนวคิดในทางแก้แค้นทดแทนให้สาสมกับการกระทำความชั่วนั้น ๆ ดังนั้น ในเวลาต่อมาภายใต้แนวความคิดตามหลักนิติธรรมหรือนิติรัฐ ได้เกิดการตกลึกทางความคิดที่มีความชัดเจน ในเป้าหมายของการบังคับโทษจำคุกยุคสมัยใหม่ซึ่งได้รับการตอบรับนำไปปฏิบัติในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก คือ “เพื่อให้ผู้กระทำความผิดสามารถดำรงชีวิตในอนาคตใหม่ได้โดยปราศจากความผิด และมีความรับผิดชอบต่อสังคม อันเป็นการคืนคนดีสู่สังคม เป็นการคุ้มครองสังคม” การบังคับโทษมุ่งผลสำเร็จในการสร้างจิตสำนึก (Mindfulness and Awareness) สร้างความรู้ผิดชอบชั่วดี (Conscience) ให้เกิดขึ้นกับบุคคลที่ต้องโทษให้ได้ จึงสอดคล้อง กับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา (Phra Brahmamagunabhorn (P.A. Payutto), 2016) ซึ่งเป็นจุดเด่นมาก ในการแก้ไขผู้กระทำความผิดในจิตใจและพฤติกรรม

ประเด็นนี้สามารถอภิปรายผลได้ว่า ทิศทางของการบังคับโทษจำคุกจะเป็นไปตามหลักนิติธรรมหรือนิติรัฐ อย่างปรากฏชัดเจน ในมาตรฐานสากลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการบังคับโทษจำคุก และกฎหมายของประเทศที่ทำการศึกษ และพบได้ในประเทศอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก สำหรับประเทศไทยเมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตั้งแต่ ฉบับปี 2540 ปี 2550 และ ปี 2560 ของประเทศเรานำหลักนิติธรรมมาเป็นหลักสำคัญในทางนโยบาย ทางกฎหมาย บทบัญญัติของกฎหมายและการปกครองประเทศ เมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษยุคใหม่ มาพิจารณากับพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 พบว่า ทิศทางของบทบัญญัติของกฎหมายอยู่ในระดับ ที่เป็นไปตามหลักนิติธรรม แต่ยังไม่มีความชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษรในระดับเป้าหมายของการบังคับโทษ เช่นเดียวกับที่ปรากฏในบทบัญญัติของกฎหมาย และทางปฏิบัติของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น และอังกฤษ และเวลส์ ที่ทำการศึกษและการปรับปรุงพัฒนา จึงควรมีการบัญญัติเป้าหมายของวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษ ที่ชัดเจนในมาตราแรก ๆ เช่นเดียวกับกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ในกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษ และวิธีการบังคับ เพื่อความปลอดภัยที่จำกัดเสรีภาพ ค.ศ. 1976 (Strafvollzugsgesetz [StVollzG] / Execution of sentence Law) แก้ไขเพิ่มเติมครั้งล่าสุด ค.ศ. 2001

ประเด็นนี้จึงสรุปได้ว่า ในทางนิติบัญญัติต้องมีการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับหลักนิติธรรม โดยศึกษาต้นแบบจากกรอบแนวทางของมาตรฐานสากลในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังต่าง ๆ และกฎหมายราชทัณฑ์ ภายในของประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศที่ทำการศึกษา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น และอังกฤษและเวลส์ เพื่อมุ่งเน้นในการทำให้ผู้ต้องขังสามารถมีชีวิตในอนาคตใหม่ได้โดยไม่กระทำความผิดซ้ำอีก เน้นผู้ต้องขัง เป็นศูนย์กลางของการเปลี่ยนแปลง มีแผนบังคับโทษรายบุคคลที่ชัดเจน และต้องนำหลักพระธรรมคำสอนใน พระพุทธศาสนามาประยุกต์โปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูจิตใจและพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดก่อนพ้นโทษ

2. ความเสมอภาคและเท่าเทียมกันของผู้ต้องโทษจำคุก บนพื้นฐานของหลักนิติธรรม คือ หลักการกฎหมาย อยู่เหนือสิ่งอื่นใด (Supremacy or Predominance of Regular Law) การปกครองต้องเป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น บุคคลต้องถูกลงโทษด้วยเหตุที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น ด้วยหลักความเสมอภาคกันต่อหน้ากฎหมาย (Equality before the Law) สมาชิกทุกคนในรัฐได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันทุกคนชั้นและได้รับ แม้ในการลงโทษอย่างมี เหตุผลที่เป็นภาวะวิสัยภายใต้กฎหมายที่ยึด “หลักนิติธรรม” ดังนั้น ผู้ต้องโทษจำคุกก็ต้องได้รับความคุ้มครองตาม

หลักความเสมอภาคและเท่าเทียมกันตามกฎหมาย เป็นหลักการพื้นฐานสำคัญด้วย กฎหมายบังคับโทษจำคุกหรือกฎหมายราชทัณฑ์ รวมทั้งทางปฏิบัติจึงต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อหลักการนี้อย่างเคร่งครัด จากการศึกษาพบว่าในประเทศไทยพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ยังคงมีการจัดชั้นนักโทษอยู่และมีผลต่อการลดวันต้องโทษพักการลงโทษ และอภัยโทษ จึงมีผลกระทบในเรื่องความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันของผู้ต้องโทษจำคุก

กฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาด และเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกหรือการพักการลงโทษและได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ. 2562 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 7 วรรคหนึ่ง มาตรา 52 วรรคสอง และมาตรา 53 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ข้อ 2 การแบ่งชั้นนักโทษเด็ดขาดเป็น 6 ชั้น คือ ชั้นเยี่ยม ชั้นดีมาก ชั้นดี ชั้นกลาง ชั้นต้องปรับปรุง ชั้นต้องปรับปรุงมาก จากกฎกระทรวงฯ ดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าเมื่อศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ผู้ที่ต้องคำพิพากษาให้รับโทษจำคุกทุกคนก็จะมีเสมอภาคในการถูกจำกัดอิสรภาพตามคำพิพากษาเหมือนกัน เพียงแต่จำนวนวันที่ต้องจองจำแตกต่างกัน ทั้งนี้ เป็นไปตามคำพิพากษาที่ผ่านกระบวนการพิจารณาพิพากษามาจนถึงที่สุดแล้ว แต่กฎในเรือนจำกลับมีการแบ่งชั้นนักโทษ ซึ่งมีผลสัมพันธ์กับประโยชน์ที่ให้กับผู้ต้องโทษ เรื่องของการลดวันต้องโทษ การพักโทษ และโอกาสการได้รับอภัยโทษ การเยี่ยม เป็นต้น งานวิจัยเห็นว่าการจัดชั้นนักโทษในประเทศไทยขัดต่อหลักนิติธรรมหรือหลักนิติรัฐ จึงควรยกเลิกกฎหมายนี้เสีย และให้ความเสมอภาคของแต่ละบุคคลโดยการจัดให้มี “แผนบังคับโทษรายบุคคล” เพื่อใช้พัฒนาผู้ต้องขังได้อย่างเสมอภาค ดังที่ปรากฏในกฎหมายของอังกฤษและเวลส์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี หรือของญี่ปุ่น เป็นต้น

3. การบรรจุผู้ต้องขังล้นเรือนจำ ประเทศไทยอยู่ในสภาวะผู้ต้องขังล้นเรือนจำอย่างต่อเนื่องยาวนาน กล่าวคือ ประเทศไทยมีความจุเรือนจำที่รองรับได้ประมาณหนึ่งแสนกว่าคน แต่เรามีผู้ต้องเข้าสู่เรือนจำกว่าสองแสนคนมาตลอด สภาพภายในจึงแออัดมากในการดำรงชีวิตความเป็นอยู่หลับนอน ส่งผลกระทบต่อการแก้ไขฟื้นฟู สติปัญญาชน เป็นต้น และยังพบว่า มีผู้กระทำความผิดซ้ำ แบบซ้ำซากหลายครั้ง การพัฒนาแก้ไขพฤติกรรมจึงทำได้ไม่ทั่วถึง เมื่อพ้นโทษแล้วผู้ทำผิดอาจยังไม่ได้รับการแก้ไขให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมแก่การปล่อยตัวกลับสู่สังคม ในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีกฎหมายห้ามบรรจุผู้ต้องขังล้นเรือนจำ (Verbot der Üb/Prohibition of the overflow) ห้องซึ่งจะบรรจุผู้ต้องขังเกินความจุที่กำหนดไว้ไม่ได้ ข้อยกเว้นจะต้องเกิดขึ้นได้เป็นการชั่วคราวและต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ตรวจการเรือนจำเท่านั้น (StVollzG. § 146) ในญี่ปุ่น อังกฤษ และเวลส์ ก็ห้ามเอาบุคคลเข้าไว้ในเรือนจำเกินความจุที่รองรับได้ สำหรับประเทศไทยตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ไม่พบบทบัญญัติห้ามบรรจุผู้ต้องขังล้นเรือนจำ กล่าวโดยสรุป จากการวิเคราะห์ การบรรจุผู้ต้องขังล้นเรือนจำ หรือเกินกว่าความจุที่เรือนจำจะรองรับได้ มีผลกระทบต่อหลักนิติธรรม รัฐธรรมนูญ และหลักสิทธิมนุษยชน ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กฎหมายราชทัณฑ์ไทยจึงควรมีบทบัญญัติที่ห้ามเรือนจำบรรจุผู้ต้องขังเกินความจุของแต่ละเรือนจำทุกเรือนจำในประเทศไทย

4. สิทธิในการเลือกตั้งของผู้ต้องโทษ พบว่า สิทธิในทางการเมืองของพลเมือง เป็นสิทธิที่ทุกคนต้องได้รับการรับรองตามหลักนิติธรรม ความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยเกี่ยวข้องกับการรับรู้ของประชากรว่า ระบบกฎหมายมีความยุติธรรมและสามารถเปลี่ยนแปลงระบบใด ๆ ที่ไม่เป็นธรรมได้ การเข้าถึงความยุติธรรมและหลักนิติธรรม คนที่ต้องเผชิญโทษจำคุกเป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่จำเป็นต้องพิจารณาถึงการเข้าถึงความยุติธรรมและหลักนิติธรรม โดยเฉพาะสิทธิในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คำพิพากษาของศาลที่ตัดสินให้คนต้องรับโทษจำคุกคงจำกัดเฉพาะเสรีภาพของบุคคลเท่านั้น ซึ่งต้องกระทำให้กระทบสิทธิอื่น ๆ ที่บุคคลพึงมีพึงได้ตามกฎหมายให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เคยมีคดีที่นักโทษเด็ดขาดเสนอคดีต่อศาลสิทธิมนุษยชนแห่งสหภาพยุโรป ซึ่งคำพิพากษาที่รับรองสิทธิในการเลือกตั้ง ในภายหลังมีคำพิพากษาก็มีความพยายามในการปฏิรูป เพื่อให้ นักโทษเด็ดขาดสามารถเลือกตั้งได้ ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี กฎหมายพื้นฐาน (Basic Law) รองรับหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรม โดยเฉพาะในการเลือกตั้งของปัจเจกบุคคล

สำหรับประเทศไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จำกัดสิทธิในการเลือกตั้งของผู้ต้องโทษจำคุก ตามมาตรา 96(3) ที่ผ่านมามีเหตุผลน่าจะเนื่องมาจากเกรงว่าจะกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของเรือนจำ และเป็นการยากที่จะจัดการเลือกตั้งในเรือนจำซึ่งประเทศไทยมีเรือนจำกว่าหนึ่งร้อยแห่งในประเทศไทย ประกอบกับนักโทษบางประเภทเป็นนักโทษที่มีความผิดร้ายแรงรวมอยู่ด้วย จึงค่อนข้างยากต่อทางปฏิบัติ เมื่อวิเคราะห์กับหลักนิติธรรมและแนวทางของอังกฤษและเวลส์ และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี พบว่า ผู้ต้องโทษจำคุกในประเทศไทยไม่ได้รับการบริหารจัดการจากรัฐให้ใช้สิทธิเลือกตั้งได้ตามกฎหมาย กรณีนี้จึงเป็นการขัดกับ หลักนิติธรรม หรือหลักนิติรัฐอย่างเห็นได้ชัดเจน จำเป็นต้องยกเลิกการจำกัดสิทธิการเลือกตั้ง และมีกฎหมายให้มีการจัดการเลือกตั้งให้ผู้ต้องขังสามารถเลือกตั้งได้ เช่นเดียวกับประชาชนภายนอกเรือนจำ ซึ่งในยุคปัจจุบันเป็น ยุคดิจิทัลการจัดการเลือกตั้งสามารถทำได้หลายวิธี หลายรูปแบบ จึงควรมีการปฏิรูปเพื่อให้ผู้ต้องโทษสามารถเลือกตั้งได้เช่นเดียวกันกับการปฏิบัติในประเทศอื่น ๆ สอดคล้องกับมาตรฐานสากลต่าง ๆ และมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อผู้ต้องโทษจำคุก

5. สิทธิพื้นฐานในการดำรงชีวิตในเรือนจำ โดยองค์การสหประชาชาติได้วางหลักเกณฑ์เป็นข้อกำหนดของมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องในปี 2015 ซึ่งบทบัญญัติได้กำหนดแนวทางมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อนักโทษ และประเทศต่าง ๆ รวมถึงประเทศไทยด้วย สำหรับผู้ต้องขังหญิง ในปี 2553 ได้มีข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-Custodial Measures for Women Offenders) หรือข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rule) มาตรฐานต่าง ๆ เหล่านี้ ประเทศต่าง ๆ ได้ถือปฏิบัติตามและมีการตรากฎหมายภายในรูปแบบต่าง ๆ ให้ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำในการดำรงชีวิตของผู้ต้องขัง ในเรื่องการเคารพต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิมนุษยชน (ข้อ 1) กระทำโดยเสมอภาคเท่าเทียม ไม่แตกต่างในเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง ลดความแตกต่าง แนวทางปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง การคุมขัง อาคารสถานที่ อากาศ แสง เครื่องสุขภัณฑ์ ที่อาบน้ำ การรักษาความสะอาดร่างกาย เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เตียงนอน อาหาร น้ำ ที่ถูกสุขอนามัย การทำงาน การรักษาพยาบาล การลงโทษทางวินัย เครื่องพันทนาการ การค้นตัว การติดต่อกับโลกภายนอกเรือนจำ การเก็บรักษาสมบัติของผู้ต้องขัง การย้ายผู้ต้องขัง การศึกษาและนันทนาการ ความสัมพันธ์ด้านสังคมและการดูแลภายหลังการปล่อย เป็นต้น ได้มีการอนุวัติการกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ และในทางปฏิบัติ

ผลจากการศึกษาวิเคราะห์กฎหมายบังคับโทษจำคุกของอังกฤษและเวลส์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น และประเทศไทย พบว่า บทบัญญัติและแนวนโยบายสอดคล้องต้องกันกับกฎหมายมาตรฐานสากล ดังที่ได้ศึกษามาเพียงแต่ประเทศไทยประสบปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำอย่างต่อเนื่องยาวนาน ในทางปฏิบัติจึงค่อนข้างจะส่งผลกระทบต่อดำรงชีวิตของนักโทษในเรือนจำอย่างปฏิเสธไม่ได้

องค์ความรู้ใหม่

ต้นแบบของหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกที่ดี ต้องมีหลักธรรมบนพื้นฐาน (Buddhist Principle) นัยของหลักนิติธรรม (The Rule of Law) ที่พัฒนาต่อเพื่อการเป็นประเทศที่ดี ภายใต้พื้นที่ของการบังคับโทษจำคุกสมัยใหม่ ของบุคคลที่ต้องคำพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญา ผ่านกระบวนการตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจำคุก ทำให้ผู้กระทำความผิดมีคุณภาพชีวิต การคิดและการตัดสินใจใหม่ที่ดีกว่าเดิม (Quality of life) ก่อให้เกิดรูปแบบการดำเนินชีวิตของตนเองใหม่ (Individual) ส่งผลต่อการมีครอบครัวที่ดี (Good Family) และส่งผลต่อต้นทุนทางสังคม (Social Cost) นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้จริงของประเทศ (Sustainable Development Goals) ดัง Figure 1

Figure 1 Linking new knowledge from studies

หลักนิติธรรมต้องอยู่ในแนวทางของการเรียนรู้ตามหลักธรรม (The Rule of Law-Based learning According to The Buddhist Way) หลักนิติธรรมการเรียนรู้ตามวิถีพุทธในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดอาญาให้กลับคืนเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมอย่างแท้จริง หลักนิติธรรมต้องอยู่ในแนวทางตามหลักธรรม (The Rule of Law-Based learning According to The Buddhist Way) และภายใต้หลักธรรมและหลักนิติธรรม การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดอาญา ต้องบูรณาการหลักการของการสร้างสติ (Mindfulness) การเรียนรู้ธรรม (New Knowledge) การมีองค์ความรู้ใหม่ในการแยกผิดชอบชั่วดี (New Cognitive) ความมั่นใจในตนเอง ภาควิชาใจในตัวเอง การนับถือตนเอง (Self-Esteem and Confidence) และการมีกำลังใจ (Inspiration) ดังแสดงใน Figure 2

Figure 2 Linking new knowledge from studies

การบังคับโทษจำคุกสมัยใหม่จะมีการทำ “แผนบังคับโทษจำคุกรายบุคคล” เพื่อแก้ไขและพัฒนาจุดเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของผู้กระทำความผิดแต่ละคนที่แตกต่างกัน ให้สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษและส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและสามารถให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและพฤติกรรมได้ เพื่อสร้างครอบครัวที่ดี ซึ่งสัมพันธ์กับการพัฒนาทางสังคม และการนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ ซึ่งเชื่อมโยงกับเป้าหมายใน Sustainable Development Goals

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาสรุปได้ว่าหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนามีความสอดคล้องกับการพัฒนามนุษย์มากที่สุด และพัฒนาการทางโลกของมนุษย์ทำให้เกิดหลัก “นิติธรรม” ขึ้น เพื่อการมีชีวิตของพลเมืองที่มีคุณภาพ ค้ำครองสิทธิและเสรีภาพภายใต้กฎหมาย โดยเฉพาะในการบังคับโทษจำคุก ได้ปรากฏเป้าหมายของการบังคับโทษจำคุกยุคใหม่ คือ “กระบวนการทำให้ผู้กระทำความผิดสามารถดำรงชีวิตในอนาคตใหม่ได้โดยปราศจากความผิด และมีความรับผิดชอบต่อสังคม อันเป็นการคืนคนดีสู่สังคม เป็นการคุ้มครองสังคม” การบังคับโทษมุ่งผลสำเร็จในการสร้างจิตสำนึก (Mindfulness and Awareness) สร้างความรู้ผิดชอบชั่วดี (Conscience) ให้เกิดขึ้นกับบุคคลที่ต้องโทษให้ได้ จึงสอดคล้องกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา (Buddhist Way) ซึ่งเป็นจุดเด่นมากในการแก้ไขผู้กระทำความผิดในจิตใจและพฤติกรรม ดังนั้น ต้นแบบของหลักนิติธรรมกับการบังคับโทษจำคุกที่ดี ต้องมีหลักธรรมเป็นพื้นฐาน (Buddhist Principle) นัยของหลักนิติธรรม (The Rule of Law) ที่พัฒนาต่อ เพื่อการเป็นประเทศที่ดี ภายใต้พื้นที่ของการบังคับโทษจำคุกสมัยใหม่ ของบุคคลที่ต้องคำพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญาผ่านกระบวนการตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษจำคุก ทำให้ผู้กระทำความผิดมีคุณภาพชีวิต การคิดและการตัดสินใจใหม่ที่ดีกว่าเดิม (Quality of life) ก่อให้เกิดรูปแบบการดำเนินชีวิตของตนเองใหม่ (Individual) ส่งผลต่อการมีครอบครัวที่ดี (Good Family) และส่งผลต่อต้นทุนทางสังคม (Social Cost) นำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนได้จริงของประเทศ (Sustainable Development Goals) หลักดังกล่าวเป็นมิติทางความคิดใหม่ และได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ เพราะได้ยกรฐานะของผู้ต้องโทษจำคุกจากฐานะที่เป็น “กรรมของการบังคับโทษ” ไปสู่ฐานะของการเป็น “ประธานของการบังคับโทษ” ผู้ต้องโทษจำคุกเป็น “มนุษย์” จึงต้องเป็นผู้ทรงสิทธิที่ต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ตามกฎหมายพื้นฐาน เช่นเดียวกับสมาชิกทุกคนในสังคม แม้เขาจะถูกพิพากษาให้จำคุก ถูกจำกัดอิสรภาพตามกฎหมาย แต่ผู้ต้องคำพิพากษาให้จำคุกก็ยังคงมีความเป็น “มนุษย์” อยู่ ผู้ต้องขังจึงเป็นผู้ทรงสิทธิตามกฎหมายโดยสมบูรณ์ และได้รับการคุ้มครอง เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ดังนั้น การบังคับโทษจำคุกจึงต้องมีเหตุผลเป็นภาวะวิสัยเสมอ และอยู่ภายใต้หลักนิติธรรม การพิจารณาวิเคราะห์จำแนกลักษณะเป็นรายบุคคลจึงจำเป็นต้องกระทำ เพื่อความชอบธรรมของปัจเจกบุคคลแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน และเพื่อค้นหาบุคลิกภาพและโอกาสความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อนำไปสู่การทำ “แผนบังคับโทษรายบุคคล” ที่ใช้ในการปรับเปลี่ยนบุคลิกนิสัย ทักษะ และเสริมศักยภาพการดำรงชีวิตที่ส่งผลให้เขาได้เป็น “พลเมืองที่ดี” ของประเทศ เมื่อเขากลับสู่สังคมอีกครั้ง ดังนั้น เมื่อผู้กระทำความผิดต้องกลับสู่สังคมอีกครั้ง การบังคับโทษจำคุกสมัยใหม่จึงต้องพึ่งพาศาสตร์ต่าง ๆ มาบูรณาการร่วมกันในการดำเนินการและยังต้องการความร่วมมืออย่างมากของทุกภาคส่วน จะพบว่า เรือนจำไม่สามารถจัดหาการฝึกอาชีพและการจัดหางานให้ผู้ต้องขังได้ทุกคนเป็นன்றนี้จึงมีข้อบกพร่องหน้าที่ของเรือนจำ หากแต่เป็นบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานอื่นของรัฐ ได้แก่ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมการจัดหางาน ตลอดจนทั้งสถาบันการศึกษาอาชีพต่าง ๆ ที่ต้องมีบทบาทเข้ามามีส่วนร่วมกับเรือนจำ การศึกษาอบรม การฝึกอาชีพ การทำงาน การทำกิจกรรมนันทนาการ หรือเสริมสร้างศักยภาพผู้ต้องขัง จึงต้องเกิดขึ้นจากการค้นหาบุคลิกภาพและลักษณะนิสัย ความต้องการของผู้ต้องโทษจำคุกแต่ละบุคคล ตามวิธีการที่เรียกว่า “การทำแผนบังคับโทษรายบุคคล” เป็นหลักการสำคัญตามกฎหมายที่ต้องทำการจัดให้มีกับผู้ต้องขังทุกคนมากกว่าการดำเนินการตามความต้องการของเรือนจำหรือการทำผลงานของเรือนจำเป็นหลัก ผลสำเร็จของการ

บังคับโทษจำคุกที่สำคัญที่สุด คือ ความเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการของ “ผู้ต้องขัง” ไปสู่ “พลเมืองดี” ของสังคม เน้นที่ตัวบุคคล มากกว่าสิ่งใด ๆ จากการศึกษาได้ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายเพื่อให้เกิดความชัดเจนในทิศทางของ เป้าหมายตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษสมัยใหม่ซึ่งเป็นไปตามหลักนิติธรรมในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ มีข้อเสนอแนะให้นำนวัตกรรมของการบังคับโทษใหม่บัญญัติไว้ในมาตราแรก ๆ ของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 เช่นเดียวกับที่ปรากฏในตัวอย่างของกฎหมายบังคับโทษของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี อังกฤษและ เวลส์ และญี่ปุ่น ปรับเพิ่มเนื้อหาของกฎหมายพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ให้เน้นผู้ต้องขังเป็นสำคัญ ในเรื่อง ความเสมอภาค ความเท่าเทียมกัน สิทธิและเสรีภาพต่าง ๆ ตามกรอบของหลักนิติธรรม ในทางนโยบาย ต้องลดปริมาณผู้ต้องขังในเรือนจำลง หรือเพิ่มพื้นที่เรือนจำหรือเรือนจำให้รองรับได้กับจำนวนผู้ต้องโทษจำคุกตามกฎหมายมาตรฐานแห่งสหประชาชาติสำหรับการปฏิบัติต่อนักโทษได้รับการรับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ และสุดท้ายแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 96(3) ให้ผู้ต้องขังมีสิทธิในการ เมืองให้สามารถเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ และปรับเพิ่มพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ให้มี บทบัญญัติรองรับการจัดการการเลือกตั้งของผู้ต้องโทษจำคุกในเรือนจำต่าง ๆ ทั่วประเทศ สำหรับข้อเสนอแนะในการ ทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการต่อยอดจากแนวทางการวิจัยเล่มนี้ในการศึกษาวิจัยเชิงทดลองภาคสนาม ทำเป็น โครงการนำร่องในเรือนจำกับผู้ต้องขังเพื่อพิสูจน์ผลการศึกษาความเป็นไปได้จริงในการนำหลักธรรมทางพุทธ ศาสนามาใช้ในระบบการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทย

References

- Dicey, A. V. (1959). *Introduction to the Study of the Law of the Constitution* (10th ed.). London, United Kingdom: Macmillan.
- Garner, B. A. (2004). *Black's Law Dictionary* (8th ed.). Chicago, United States of America: Tomson.
- Kaiser, G. (1984). *Prison Systems and Correctional Laws: Europe, the United States, and Japan: A Comparative Analysis*. New York, United States of America: Transnational Publisher.
- Kaiser, G. & Schöch, H. (2003). *Strafvollzug* (5th ed.). Heidelberg, Germany: C.F. Müller Verlag.
- Kwanmuang, G. (2021). *Constitutional Law and Political Institutions of the United Kingdom*. Bangkok, Thailand: Winyuchon Publication House.
- Laubenthal, K. (2008). *Strafvollzug* (5th ed.). New York, United States of America: Springer.
- Livingstone, S. (1992). *Prison Law*. Oxford, United Kingdom: Oxford University.
- Lozoff, B. (2017). *We're All Doing Time: A Guide to Getting Free*. Durham, United States of America: Human Kindness Foundation.
- Mauil, F. (2005). *Dharama in Hell*. Boulder, United States of America: Prison Dharma Network.
- Na Nakhon, K. (2023). *Criminal Procedure Law* (11th ed.). Bangkok, Thailand: Winyuchon Publication House.
- Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto). (2016). *A Constitution for Living*. Bangkok, Thailand: Junphen.
- Roxin, C. (2014). *Strafverfahrensrecht* (28th ed.). München, Germany: C. H. Beck.